Arthur Conan Doyle

Mysterier og eventyr

Bibliotek 1800

Arthur Conan Doyle

Mysterier og eventyr

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

Sasassa-dalens mysterium

En sydafrikansk fortælling.

Om jeg ved, hvorfor Tom Donahue bliver kaldt "Heldige Tom"? Ja, det ved jeg, og det er mere end ti af dem, som kalder ham således, kan sige. Jeg har rejst meget i mine dage og set ikke så få mærkelige ting, men jeg har aldrig set noget mærkeligere end den måde, Tom erhvervede sig det ovennævnte navn på, og dermed sin formue, for jeg var med ham den gang. – Fortælle Dem det? Ja, det kan jeg gerne, men det er en lang og tillige meget sælsom historie, fyld derfor atter Deres glas og tænd en ny cigar, mens jeg søger at samle alle dens enkeltheder for min erindring. Ja, det er en meget mærkelig historie, og den overgår endog alle de andre vidunderlige historier, som jeg har hørt, men den er sand, hvert eneste ord af den. Der er endnu mænd levende i Kaplandet, der kan erindre den og stadfæste, hvad jeg siger. Mangen gang er historien blevet fortalt ved arnestederne i de huse, der ligger mellem Orange-staten og Griqualand, ja selv inde i det indre af Afrika og på diamantfelterne.

Jeg er nu udannet og ikke synderlig videnskabelig at se til, sir, men jeg har dog en gang studeret jura. Tom studerede samtidig med mig og var en af mine bedste kammerater. Vi levede i sus og dus, indtil vore finanser til sidst slap op, og vi blev nødt til at opgive vore såkaldte studier for at se os om efter et andet sted i verden, hvor to unge knøse med stærke arme og sunde konstitutioner kunne bryde sig en bane. I de dage var netop den store udvandring til Sydafrika begyndt og vi tænkte da, at vi

helst burde søge vor lykke nede i Kaplandet. Nå – for at udtrykke mig kort – vi rejste altså og gik i land i Kapstaden med mindre end fem pund på lommen, og der skiltes vi. Vi tog fat på mange ting, og det gik både op og ned for os, men da skæbnen efter tre års forløb atter førte os sammen længere oppe i landet, var vor pengekasse desværre i en næsten lige så dårlig tilstand, som da vi skiltes.

Nå, dette var just ingen god begyndelse, og vi var meget modfaldne – så modfaldne, at Tom endog talte om at rejse tilbage til England for om muligt at få en plads som sekretær. De ser, at vi ikke vidste, at vi kun havde spillet alle vore små kort ud, og at trumferne endnu var tilbage. Nej, vi troede, at lykken helt havde forladt os. Det var en meget øde del af landet, vi befandt os i, kun beboet af nogle få spredte landmænd, hvis huse var omgivet af mure og palisader, der skulle beskytte dem mod kafferne. Tom Donahue og jeg havde en lille hytte, som lå inde i en skov, men da det var almindelig bekendt, at vi intet ejede og vi tillige var bevæbnet med revolvere, havde vi kun lidet at frygte. Der ventede vi, idet vi udførte de besynderligste arbejder for at opholde livet og håbede på, at der ville ske noget uventet, hvorved vi kunne forandre vor levevej. Nå, efter at vi havde boet der i omtrent en måned, skete der virkelig en skønne nat noget sådant uventet, der var afgørende for os begge, og det er om den nat, sir, at jeg nu vil fortælle Dem. Jeg erindrer den godt, vinden hylede og tudede omkring vor lille hytte, og regnen truede med at bryde ind gennem vort usle vindue. Vi havde et stort bål på arnen, ved siden af hvilket jeg var i færd med at reparere en pisk, mens Tom lå henne på sit

leje og sukkede håb- og trøstesløst over skæbnen, som havde ført ham til et sådant sted.

"Fat mod, fat mod, Tom, en mand ved aldrig, hvad der kan forestå ham."

"Dårlig lykke, Jack," svarede han. "Jeg har altid været en ulykkesfugl. Her har jeg nu i tre år været i dette forbandede land, og jeg ser friske knøse, der kommer lige hertil fra England, rasle med pengene i deres lomme, mens jeg er lige så fattig, som da jeg landede. Ak, Jack, hvis du ønsker at komme frem her i verden, gamle ven, må du søge din lykke fjernt fra mig."

"Nonsens, Tom, du finder måske din lykke endnu i nat. Men hør, der kommer én der udenfor. Jeg kan høre på hans gang, at det er Dick Wharton. Han vil live dig op, hvis nogen mand kan det."

Endnu mens han talte, blev døren åbnet, og den ærlige Dick Wharton, som var gennemblødt af regnen, trådte ind. Han rystede vandet af sig og efter at have hilst på os, satte han sig ned foran ilden ved siden af os for at varme sig.

"Hvorhen, Dick, på en nat som denne?" spurgte jeg. "Du vil komme til at erkende, at rheumatisme er en værre fjende end zulukafferne, hvis du ikke vælger en mere passende tid end denne til dine udflugter."

Dick så usædvanlig alvorlig ud, næsten forskrækket ville man sige, hvis man ikke kendte ham. "Jeg var nødt til at gå i aften," svarede han. "Man havde set en af Madisons køer forvilde sig ned i Sasassa-dalen. Naturligvis ville ingen af vore sorte gå ned i den dal i nat, og hvis vi havde ventet til i morgen tidlig, ville dyret have været i kafferlandet."

"Hvorfor ville de ikke gå ned i Sasassa-dalen i nat?" spurgte Tom.

"Af frygt for kaffere formodentlig," bemærkede jeg.

"Spøgelser," sagde Dick.

Vi lo begge.

"Jeg troede ikke, at de ville lade et sådant forstandsmenneske som dig se deres yndigheder," sagde Tom henne fra sit leje.

"Jo," svarede Dick alvorligt, "jeg så, hvad de sorte så ofte taler om, og jeg forsikrer jer, drenge, at jeg ikke nogensinde ønsker at se det igen."

Tom rejste sig halvt op i sengen.

"Sludder, Dick, det er velsagtens din spøg. Kom nu herhen og fortæl os det alt sammen, først sagnet og derefter dine egne erfaringer. Ræk ham flasken, Jack."

"Nå, hvad sagnet angår," begyndte Dick, "så lader det til, at der blandt de sorte fra slægt til slægt er gået den tro, at Sasassa-dalen er beboet af en frygtelig dæmon. Jægere og vandringsmænd, som er gået ned i det pas, har set dens gloende øjne i skyggen af den høje klippe, og sagnet siger, at den, som én gang er blevet truffet af dette frygtelige, gennemtrængende blik, vil få sit fremtidige liv fuldstændig ødelagt og blive berøvet enhver smule solskin af dette fjendtlige, hemmelighedsfulde væsen. Hvorvidt dette er sandt eller ikke," fortsatte Dick sørgmodigt, "har jeg nu selv fået en lejlighed til at erfare."

"Videre, Dick, videre," råbte Tom. "Lad os høre, hvad du så."

"Vel, jeg steg altså ned i dalen for at søge efter Madisons ko, og jeg antager, at jeg omtrent var kommet halvvejen ned, hvor en mørk og ujævn klippe skyder sig frem over højre side af

kløften, da jeg gjorde holdt for at tage mig en slurk af flasken. Jeg havde samtidig mit øje rettet mod den nævnte fremspringende klippe og bemærkede ikke noget usædvanligt ved den. Jeg stak da min flaske til mig og tog et skridt eller to fremad, da der pludselig som ved et trylleslag øjensynlig på foden af klippen, omtrent otte fod fra jorden og i tre hundrede fods afstand fra mig, viste sig en sælsom, ustadig og spøgelsesagtig glans, der viftede og flagrede, og som nu lidt efter lidt døde hen for kort efter atter at komme frem. – Nej, nej, jeg har mangen gang set en St. Hans-orm eller en lygtemand – men det var intet af den slags. Der henne skinnede lyset klart og tydeligt, og jeg antager, at jeg, skælvende over hele legemet, stirrede på det i hele ti minutter. Derpå tog jeg et skridt fremad, og det forsvandt da øjeblikkelig, forsvandt som et lys, der bliver pustet ud. Jeg trådte atter tilbage, men det varede nogen tid, inden jeg kunne finde nøjagtigt det sted og den stilling, hvorfra det var synligt. Endelig så jeg det dog igen, dette hemmelighedsfulde og uhyggelige rødlige lys, der viftede frem og tilbage ligesom før. Jeg samlede nu alt mit mod og gik hen imod klippen, men grunden var så ujævn, at det var umuligt at gå fuldstændig lige fremad, og skønt jeg vandrede langs med hele foden af klippen, kunne jeg dog ikke opdage noget. Jeg løb da, så hurtigt jeg formåede, hjemefter, og jeg forsikrer jer, drenge, at indtil I lige før bemærkede det, vidste jeg ikke det mindste om, at det havde regnet hele tiden, mens jeg var på vej hertil. – Men, hallo! hvad er der i vejen med Tom?"

Ja, i sandhed, hvad kunne Tom vel fejle? Han sad nu med benene udenfor sengen, og hele hans ansigt udtrykte en så uhyre spænding, at vi næsten blev uhyggelige til mode ved det.

"Dæmonen skulle jo have to øjne. Hvor mange lys så du, Dick? Svar!"

"Kun ét."

"Hurra!" råbte Tom, "det er bedre!" Derpå sparkede han sengetæppet ud i midten af stuen og begyndte at spadsere frem og tilbage med lange feberagtige skridt. Pludselig standsede han foran Dick, og idet han lagde sin hånd på hans skulder, udbrød han: "Dick, kan vi nå Sasassa-dalen, før solen står op?"

"Næppe," svarede Dick.

"Godt, men hør så en gang, vi er gamle venner, Dick Wharton, du og jeg. Fortæl ikke i den første uge til nogen som helst, hvad du nu har fortalt os. Det vil du nok love, ikke sandt?"

Jeg kunne se på Dicks ansigtsudtryk, da han gav løftet, at han anså den stakkels Tom for at være gal, og jeg følte mig virkelig også selv fuldstændig mystificeret af hans opførsel. Jeg havde imidlertid så mange beviser på min vens gode forstand og hurtige fatteevne, at jeg anså det for meget muligt, at Whartons historie havde haft en betydning i hans øjne, som jeg var alt for sløv til straks at kunne fatte.

Hele natten var Tom Donahue meget ophidset, og da Wharton forlod os, bad han ham atter om at erindre sit løfte, og fik ham tillige til at give sig en nøjagtig beskrivelse af det sted, hvorfra han havde set det sælsomme lys samt til at opgive sig det klokkeslæt, da det havde vist sig. Efter at han var gået – klokken må da have været omtrent 4 om morgenen – gik jeg i min seng og iagttog Tom, der sad ved siden af ilden og var i færd med at fastgøre to stokke til hinanden, indtil jeg faldt i søvn. Jeg antager, at jeg må have sovet i omtrent to timer, men da jeg vågnede, sad Tom endnu i den samme stilling og

arbejdede. Han havde fæstet den ene stok tværs over enden af den anden, så at det hele dannede et uregelmæssigt T, og var nu ivrigt beskæftiget med at fastgøre en mindre stok til den ene af de to vinkler, som de ovennævnte to stokke dannede. Ved denne lille stok kunne man enten hæve tværstokken således, at den kom til at pege opad, eller sænke den ned til et bestemt punkt. Han havde tillige gjort indsnit i den lodrette stok, således at tværstokken ved hjælp af den lille stok kunne holdes i én og samme stilling, så længe man ville.

"Se her, Jack!" råbte han, så snart han så, at jeg var vågen. "Kom herhen og sig mig din mening. Sæt, at jeg lader denne tværstok pege lige hen på en ting og stiller denne lille stok således, at den ikke kan forandre retningen og derpå forlader den, tror du så, at jeg ville være i stand til atter at finde denne ting, hvis jeg behøvede den, hvad, tror du?" spurgte han nervøst og ængsteligt, idet han greb mig i armen.

"Nå," svarede jeg, "det ville bero på, hvor langt borte tingen var, og hvor nøje den var blevet udpeget. Hvis den var længere borte, ville jeg foretrække at forsyne din tværstang med sigtekorn, en snor, der blev bundet til enden af stangen, og som blev ført i en fuldstændig lige linje fremad, ville da ganske nydeligt kunne føre dig lige hen til det, du ønskede. Men, Tom, det er da vel ikke din hensigt at undersøge spøgelsets lokale forhold på den måde?"

"Du vil få det at se i nat, gamle ven. Jeg vil bringe dette ned i Sasassa-dalen. Du låner Madisons brækjern og går med mig, men mærk dig vel dette, at du ikke siger til nogen mand, hvor vi går hen, eller hvad vi går efter."

Hele dagen gik Tom op og ned i stuen eller arbejdede ivrigt på sine apparater. Hans øjne skinnede, hans kinder var overtrukket af en hektisk rødme, og han havde symptomer på en stærk feber. "Gud give, at Dicks diagnoser ikke er rigtige!" tænkte jeg, da jeg vendte tilbage med brækjernet, og dog følte jeg hos mig selv, at denne underlige, for mig så gådefulde spænding nu også, skønt næsten umærkeligt, var begyndt at forplante sig til mig.

Omtrent kl. 6 sprang Tom op og greb sine stokke. "Jeg kan ikke opholde mig her længere, Jack," råbte han, "hej, op med dit brækjern og lad os komme afsted til Sasassa-dalen! Af denne nats arbejde, min dreng, vil hele vor fremtid være afhængig. Tag din revolver med for det tilfælde, at vi skulle møde kafferne. Jeg tør ikke tage min med, Jack," vedblev han, idet han lagde sine hænder på mine skuldre, "for hvis min ulykkesstjerne også i nat skulle spille mig et puds, ved jeg ikke, hvad jeg kunne få i sinde at bruge revolveren til."

Nå, efter at vi havde fyldt vore lommer med fødevarer, begav vi os altså på vandring, og idet vi gik hen ad den trættende og kedsommelige vej, som fører til Sasassa-dalen, forsøgte jeg flere gange at få min ledsager til at give mig en forklaring af, hvad han havde til hensigt med alt dette.

Men hans eneste svar var: "Lad os skynde os, Jack. Hvem ved, hvor mange der allerede nu har hørt Dick Whartons eventyr. Lad os derfor skynde os, alt hvad vi kan, ellers vil vi måske ikke blive de første på pladsen."

Nå, mine herrer, vi vandrede således møjsommeligt fremad imellem bjergene i en strækning af ti mil, indtil vi til sidst, da vi var steget ned ad en temmelig stejl klippe, så en kløft, så mørk

og skummel, som om det kunne have været selve porten til Hades, åbne sig foran os; mange hundrede fod høje klipper indesluttede på alle sider det ravnsorte, klippefulde bjergpas, som førte gennem den for spøgelser så berygtede dal ind til kafferlandet. Månen hævede sig netop nu over klipperne, og den fremhævede særdeles skarpt disse ujævne og uregelmæssige spidser, mens alt forneden var mørkt som Erebus.

"Sasassa-dalen?" bemærkede jeg spørgende.

"Ja," svarede Tom.

Jeg så på ham. Han var nu rolig; feberen og ængstelsen var forsvundet; hans bevægelser var langsomme og besindige. Dog var der en glans i hans øjne og en vis bestemthed og viljefasthed præget i hans ansigt, som viste, at der var indtruffet en krise.

Vi steg ned i passet, hvor vi i blinde tumlede om imellem de store klippeblokke. Pludselig hørte jeg et kort, hastigt udbrud fra Tom. "Der er klippen!" råbte han, idet han pegede på en stor sort masse, der ragede frem foran os i mørket. "Nu, Jack, brug for Himlens skyld dine øjne. Vi er omtrent tre hundrede fod fra den klippe, antager jeg; du må nu gå ganske langsomt til den ene side, og jeg på samme måde til den anden. Hvis du ser noget, så stands og kald på mig. Tag ikke mere end tolv tommer i et skridt og hold stadig dine øjne rettede mod klippen, omtrent otte fod fra jorden. Er du klar?"

"Ja." Jeg befandt mig nu endog i større spænding end Tom. Hvad hans mål eller hensigt var, kunne jeg ikke gætte mig til. Jeg kunne kun forstå, at han ønskede ved dagslyset at undersøge den del af klippen, hvorfra lyset kom. Men dog var indflydelsen af den romantiske situation og af min ledsagers

undertvungne ophidselse så stor, at jeg kunne føle blodet rulle hurtigt gennem mine årer og tælle pulsslagene i mine tindinger.

"Gå!" råbte Tom, og vi satte os i bevægelse, han til højre, og jeg til venstre side, begge med øjnene stift fæstede på foden af klippen. Jeg havde gået omtrent tyve skridt, da pludselig lyset viste sig for mig. Gennem det tiltagende mørke skinnede der et lille, ildrødt punkt, hvorfra lyset forstærkedes og aftog, viftede og flagrede, idet det ved hver ny forandring syntes at antage et endnu mere uhyggeligt og spøgelsesagtigt udseende end før. Den gamle kaffer-overtro sneg sig ind i mine tanker, og jeg følte en kold gysen fare igennem mig. Rædselsslagen trådte jeg et skridt tilbage, og lyset slukkedes da øjeblikkelig, men da jeg atter trådte fremad, så jeg på ny denne rødlige glans, som udstråledes fra et punkt på klippens fod. "Tom, Tom!" råbte jeg.

"Vel, vel!" hørte jeg ham udbryde, idet han ilede over imod mig.

"Der er det – dér, oppe på klippesiden!"

Tom var ved min side. "Jeg ser intet," sagde han.

"Ih, der, der, mand – lige foran dig!" Jeg trådte et skridt til højre, mens jeg talte, og lyset forsvandt da i samme nu for mine øjne.

Men efter Toms glædesudbrud at dømme var det klart, at fra min forrige stilling blev lyset også synligt for ham.

"Ja," råbte han, idet han vendte sig om og trykkede min hånd. "Du og jeg kan aldrig mere beklage os over vor lykke. Saml nu nogle sten sammen i en dynge her, hvor vi står. – Det er rigtigt. Nu må vi sætte mit pegeapparat fast på toppen. Der! Det skal være en stærk vind, som kan blæse dét ned, og det skal kun

holde til i morgen tidlig. O, Jack, min dreng, tænk dig bare, at vi for kun en dag siden talte om at blive skrivere, mens du da bemærkede, at ingen mand vidste, hvad der kunne forestå ham. For pokker, Jack, der kunne laves en god historie ud af det!"

Vi havde, som før nævnt, forsvarligt fastgjort den lodrette stok, idet vi havde stukket den ned imellem to store sten, og Tom bøjede sig nu ned for at kigge henad den horisontale stok. I over et kvarter bevægede han den skiftevis op og ned, indtil han til sidst med et udtryk af tilfredshed fastgjorde den lille hjørnestok og rejste sig op. "Se hen ad pegestokken her, Jack," sagde han. "Du har et bedre øje til at tage sigte end nogen anden, jeg kender."

Jeg så henad den. Der, hinsides det yderste sigtekorn, var denne rødlige, funklende stjerne, tilsyneladende ude på spidsen af selve stokken, så nøjagtigt var denne blevet stillet.

"Lad os nu tage os vor aftensmad," sagde Tom, "og derefter lægge os til at sove. Der er ikke mere at gøre i aften, men vi vil have al vor styrke og hele vor skarpsindighed behov i morgen. Saml noget brænde og tænd et bål her. Vi vil da være i stand til i alt fald til dels at holde øje med vort pegeapparat og passe på, om der indtræffer noget i løbet af natten."

Nå, mine herrer, vi tændte altså et bål og spiste vor aftensmad, mens Sasassa-dæmonens øjne rullede og glødede lige foran os hele natten igennem, dog ikke altid på det samme sted, for da jeg efter aftensmåltidet kiggede henad den horisontale stok for at opfange endnu et glimt, kunne jeg ikke se det noget steds. Denne efterretning syntes imidlertid ikke i mindste måde at forurolige Tom. Han bemærkede kun: "Det er

månen, ikke selve tingen, som har flyttet sig," og lagde sig derpå til at sove.

Ved daggry var vi begge oppe og stirrede langs henad vor viser på klippen, men vi kunne ikke opdage andet end denne mørke, ensformige og skifferagtige overflade, der måske var mere ujævn på den del, som vi undersøgte, end noget som helst andet sted, men ellers ikke fremviste noget mærkværdigt.

"Lad os nu prøve din opfindelse!" sagde Tom Donahue, idet han gav mig den ene ende af en lang tynd snor, som han havde med sig. "Du gør denne fast og anviser mig vejen, idet jeg tager den anden ende." Efter at have sagt dette, gik han over imod klippen, idet han holdt fast i den ene ende af snoren, mens jeg trak den anden ende til mig og bandt den omkring midten af den horisontale stok efter først at have stukket den gennem det yderste sigtekorn. På denne måde kunne jeg lede Tom, idet jeg råbte til ham, når han skulle gå til højre og når til venstre, indtil snoren til sidst, da Tom havde nået klippen, blev strammet og derpå holdt i fuldstændig lige linje med den horisontale stok. Enden af snoren traf da et punkt, der var ca. otte fod fra jorden.

Tom skrev nu med kridt en cirkel med omtrent tre fods diameter omkring dette punkt, hvorpå han kaldte på mig, for at jeg skulle komme og tage del i hans forehavende. "Vi har foretaget denne forretning i fællesskab, Jack, og vi vil nu også finde, hvad der er bestemt, at vi her skal finde, i fællesskab." Den del, som Tom havde omgivet med en cirkel, var, når man undtager nogle få og ganske små fremspringende klippestykker, omtrent i cirklens centrum, mere glat og jævn end den øvrige klippeside. Efter at Tom havde betragtet cirklen nøjere, pegede han på et af de før nævnte fremspringende

klippestykker med et glædesskrig. Det var en brunlig, skarpkantet masse, omtrent på størrelse med en mands knyttede næve, og den så ud som et stykke smudsigt glas, der på en eller anden måde var blevet fastgjort til klippesiden. "Der er det! Der er det!" råbte han.

"Hvilket?"

"Ih, mand, en diamant, og det tilmed en sådan, at der ikke er en eneste monark i hele Europa, som ikke ville misunde Tom Donahue besiddelsen af den. Op med dit brækjern, og vi skal snart bortmane Sasassa-dalens dæmon!"

Jeg var så forvirret, at jeg for et øjeblik stod stum af forbavselse og stirrede på det klenodie, der så uventet for mig var faldet i vore hænder.

"Her, ræk mig brækjernet," sagde Tom. "Ved nu at bruge denne lille runde spids, der springer frem fra klippen her, som støttepunkt for jernet, vil vi let være i stand til at afbrække klippespidsen der oven for. – Ja, nu går den. Jeg havde aldrig troet, at den kunne have kommet så let. Nu, Jack, jo hurtigere vi kan komme tilbage til vor hytte og derefter ned til Kapstaden, jo bedre."

Vi indsvøbte ombyggeligt vor skat og gik derpå bort mellem bjergene i retning af vort hjem. Undervejs fortalte Tom, hvorledes han en gang, mens han studerede jura i "The Middle Temple", nede i biblioteket havde fået fat i en gammel støvet pjece af en vis Jans van Hounym, der fortalte en erfaring ganske lig vor, som var blevet gjort af denne hollænder i slutningen af det syttende århundrede, og hvis resultat var blevet opdagelsen af en skinnende diamant. Det var denne historie, som havde stået for Toms tanke, da han lyttede til den ærlige Dick

Whartons spøgelseshistorie, mens de midler, som han havde benyttet for at få sin formodning bekræftet, var udtænkt af hans egen opfindsomme irske hjerne.

"Vi vil rejse ned til Kapstaden med den," vedblev Tom, "og hvis vi ikke der kan få den afsat på nogenlunde rimelige betingelser, må vi tage med dampskibet til London for at få den solgt. Lad os imidlertid først gå hen til Madison, han kender lidt til den slags ting, og han kan måske give os en idé om, hvor højt vi kan anslå vort klenodies værdi."

Vi drejede altså af fra landevejen, førend vi nåede vor hytte, og gik hen ad den smalle sti, der førte til Madisons gård. Han sad ved morgenbordet, da vi trådte ind, og et minut derefter sad vi, takket være den sydafrikanske gæstfrihed, på hver sin side af ham.

"Nå," sagde han, da tjenestefolkene var gået ud, "hvad er der så i vejen? Jeg ser, at De har noget at sige mig. Hvad er det?"

Tom fremdrog sin pakke og løste højtideligt det tørklæde, den var omviklet med. "Der!" sagde han, idet han lagde sin krystal på bordet. "Hvor meget mener De, at den ville koste mellem brødre?"

Madison tog det op og undersøgte det nøje med en kritisk mine. "Å," sagde han, idet han atter lagde det ned, "i dets nuværende rå tilstand vel omtrent tolv shillings pr. ton."

"Tolv shillings!" råbte Tom, idet han sprang op. "Ser De da ikke, hvad det er?"

"Stensalt!"

"Stensalt, vrøvl; en diamant!"

"Smag det," sagde Madison.

Tom førte det til sine læber, kastede det derpå til jorden med et frygteligt udråb og fo'r ud af stuen.

Jeg følte mig ærgerlig og utilfreds nok selv, men da jeg hurtigt kom i tanker om, hvad Tom havde sagt om pistolen, forlod jeg også huset og gik hen imod vor hytte, idet jeg lod Madison, hvis mine udtrykte den dybeste forbavselse, alene tilbage. Da jeg trådte ind, fandt jeg Tom liggende på sit leje med ansigtet vendt imod væggen og øjensynlig alt for modfalden til at besvare mine trøstende ord. Forbandende Dick og Madison, Sasassa-dæmonen og alt muligt andet, slentrede jeg ud af hytten og forfriskede mig med en pibe tobak efter vort møjsommelige eventyr. Jeg var knap kommet 100 alen bort fra hytten, da jeg pludselig hørte en lyd, som jeg mindst af alle havde ventet at høre. Havde det været en stønnen eller en ed, ville jeg have taget det som noget, der fulgte af sig selv; men den lyd, der bragte mig til at standse og tage piben ud af munden, var en hjertelig, rungende latter, og i næste øjeblik viste Tom sig i døren med hele sit ansigt strålende af glæde. "Er du bange for at foretage en ny ti-miles udflugt, gamle ven?"

"Hvad! For at få nok en klump stensalt til 12 shillings pr. ton?"

"Nej, ikke mere af den slags," lo Tom. "Hør nu en gang, Jack, hvilke velsignede narre har vi ikke været, at blive så nedslåede over en ubetydelighed. Sid ned på denne træstol i fem minutter, så skal jeg gøre det så klart som dagen for dig. Du har set mangen klump af stensalt sidde i en klippeside, og det har jeg også, skønt vi denne gang gjorde et sådant væsen af denne ene. Nå, Jack, har nogen af de klumper stensalt, du har set, i mørke nogensinde skinnet klarere end en Sankt Hans-orm?"

"Nej, det kan jeg just ikke sige."

"Jeg kan med sikkerhed forudsige, at hvis vi ventede til i nat, hvad vi dog ikke vil gøre, ville vi endnu kunne se dette lys skinne imellem klipperne. Derfor, Jack, da vi tog dette værdiløse stensalt, tog vi det forkerte krystal. Det er ikke noget meget usædvanligt i disse bjerge, at et stykke stensalt ligger inden for en fods omkreds af en diamant. Det blændede vore øjne og vi var ude af os selv af glæde; derfor handlede vi som narre og lod det virkelige klenodie tilbage. Du kan stole på, Jack, at Sasassa-ædelstenen endnu ligger inden for den magiske kridtcirkel på klippesiden. Kom derfor, gamle ven, tænd din pibe, stik din revolver til dig, og vi vil straks begive os på vej, før denne snedige Madison har fået tid til at komme os i forkøbet."

Jeg kan just ikke sige, at jeg var meget forhippet på turen; jeg var i virkeligheden begyndt at betragte denne diamanthistorie som noget, der kun til unytte forvoldte mig en del bryderier. Jeg erklærede imidlertid – hellere end at svække Toms forventninger ved at sige nej – at jeg med glæde ville gå med ham. – Hvilken tur var det ikke! Tom har altid været god til at bestige klipper og bjerge; men i dag syntes hans sindsbevægelse ligefrem at give ham vinger, mens jeg med anstrengelse klatrede efter ham, så hurtigt jeg formåede. Da vi kun havde en halv mils vej tilbage, gav han sig pludselig til at løbe i strakt galop og standsede ikke, før han havde nået den hvide cirkel på klippesiden. Stakkels Tom! Da jeg nåede ham, havde hans glæde lagt sig, og han stod nu med hænderne i lommerne, idet han stirrede tilintetgjort frem foran sig.

"Se," sagde han, "se –" og han pegede på klippen. Der fandtes ikke et spor af noget, der i mindste måde kunne ligne en

diamant. Cirklen indesluttede intet andet end flad, skiferfarvet sten, hvori der var et stort hul, nemlig der, hvor vi havde taget stensaltet, samt i en eller to mindre fordybninger, men ikke det mindste spor af ædelstenen.

"Jeg har undersøgt hver tomme af cirklen," sagde den stakkels Tom. "Den er der ikke. Der må have været nogen her, som har bemærket kridtstregen og da taget diamanten. Kom, lad os gå hjem, Jack, jeg føler mig syg og træt. O, har nogen mand nogensinde haft en sådan ulykkesstjerne som jeg!"

Jeg ville lige til at gå, men kastede dog først et sidste blik på klippen. Tom var allerede ti skridt borte.

"Hallo!" skreg jeg, "ser du ikke, at der er foregået en forandring i denne cirkel siden i går?"

"Hvad mener du?" spurgte Tom.

"Savner du ikke noget, som var der før?"

"Stensaltet," sagde Tom.

"Nej, men den lille, runde klippespids, som vi i går brugte til støttepunkt. Jeg formoder, at vi må have revet den af, da vi betjente os af vort brækjern. Lad os en gang se efter, hvad dette lille klippestykke kunne indeholde."

Vi søgte ved foden af klippen imellem de løse sten.

"Her er det, Jack! Vi har nu endelig fundet, hvad vi søgte! Vi er rige mænd."

Jeg vendte mig om, og der stod Tom, strålende af fryd og med en ganske lille sort sten i hånden. Ved første øjekast syntes den ikke at være andet end et lille, ganske almindeligt klippestykke, men tæt ved dens ene ende sprang en genstand frem, som Tom nu jublende pegede på. I begyndelsen så det for

mig ud som et glasøje, men der var en dybde og en glans i det, som glas aldrig ville være i stand til at opnå.

Det kunne denne gang ikke være nogen fejltagelse. Vi var ganske sikkert kommet i besiddelse af en juvel af stor værdi, og med glade hjerter gik vi bort fra dalen, bærende med os den "dæmon", som nu så længe havde regeret der.

Nå, mine herrer, jeg har allerede trukket min historie alt for langt ud og måske trættet Dem. Når jeg taler om disse strenge, gamle dage, ser jeg atter i tankerne den lille hytte, åen, som løber der forbi, og træerne rundt omkring den, og synes på ny at høre den ærlige Toms stemme. Der er nu kun lidt tilbage for mig at fortælle. Det lykkedes os at sælge ædelstenen til en udmærket pris. Tom Donahue har, som De ved, bosat sig her og er vel kendt i byens omegn, mens jeg derimod har nedsat mig som landmand. Vi har hjulpet gamle Dick Wharton ind i en god stilling, og han er en af mine nærmeste naboer. Hvis De nogensinde skulle komme hen i vor egn, vil De ikke glemme at spørge efter Jack Turnhill – Jack Turnhill af "Sasassa-gården".

Amerikanerens fortælling

I Doyles original taler fortælleren med en tyk amerikansk accent – eller i hvert fald forfatterens opfattelse af en sådan. Det ville virke forkert, om man på dansk lod ham tale med en eller anden obskur lokal dialekt, så oversættelsen er holdt i normalt sprog, og læseren må selv forestille sig hans fremtoning.

"Det er ganske vist mærkeligt, det er det," sagde han, idet jeg åbnede døren til det værelse, hvor vort lille halvlitterære selskab holdt til; "men jeg kunne fortælle Dem mærkeligere ting end det – forbandet meget mere mærkelige. Man kan ikke læse alting i bøger, bestemt ikke. Jeg skal sige Dem, der er ikke nogen af den slags mænd, som kan sætte bogstaver sammen og har en god uddannelse, der kommer den slags sære steder, jeg har været. Næ, det er som regel rå og uvidende typer, mine herrer, som næppe er i stand til at tale ordentligt, og endnu mindre ville kunne sætte en pen til papiret og fortælle, hvad de har set; men hvis de kunne, så skulle de nok få håret til at rejse sig på hovedet af et par af jer europæere. Det ville de, mine herrer, det tør jeg vædde min hat på!"

Hans navn var Jefferson Adams, tror jeg nok; jeg ved, at hans initialer var J. A., for man kan endnu den dag i dag se dem, skåret dybt ind i det øverste højre panel på døren til vores rygeværelse. Han efterlod sig dette minde, samt nogle kunstneriske mønstre udført i tobakssovs på vort tyrkiske tæppe; men bortset fra disse efterladenskaber er vor amerikanske skrønefortæller forsvundet fra vore omgivelser. Han fo'r over vort ellers så almindelige, rolige og hyggelige selskab som en skinnende meteor, og forsvandt derpå atter ud i

det tomme mørke. Men den aften var vor ven fra Nevada i fuld vigør; så jeg tændte stilfærdigt min pibe og lod mig falde ned i den nærmeste stol, idet jeg passede på ikke at afbryde hans fortælling.

"Tro nu ikke," vedblev han, "at jeg har noget at lade jeres videnskabsfolk at høre. Jeg har stor respekt for en fyr, som kender alverdens dyr og planter, og som kan opremse alt lige fra blåbær til bjørne med det mest kæbevridende navne; men hvis De vil have virkelige interessante fakta, sådan nogle lidt saftige nogen, så skal De få fat i en hvalfanger eller en spejder eller nogle folk ude fra grænselandet, eller en af dem fra Hudson Bay – folk, som dårligt nok er i stand til at skrive deres navn."

Der var et ophold her, mens mr. Jefferson Adams fandt en lang cerut frem og tændte den. Vi opretholdt imens en fuldstændig tavshed, for vi vidste allerede fra tidligere, at den mindste afbrydelse kunne få vor yankee til at trække sig ind i sin skal igen. Han så sig rundt i kredsen med et selvbevidst smil, og fortsatte sin fortælling gennem en sky af røg.

"Nå, hvem af jer herrer har nogensinde været i Arizona? Ingen, vil jeg tro. Og af alle de englændere og amerikanere, som er i stand til at fæste ord på papir, hvor mange har så været i Arizona? Ret få, regner jeg med. *Jeg* har været der, mine herrer, jeg har boet der i årevis, og når jeg tænker tilbage på, hvad jeg har set der, så kan jeg næppe selv tro på det.

Det er ellers et land, kan De tro! Jeg var en af Walkers filibustere, som man havde fundet på at kalde os, og efter at vi var blevet splittet op og chefen var blevet skudt, var der nogle af os, der stak halen mellem benene og bosatte sig dernede. En ordentlig engelsk-amerikansk koloni var vi, med koner og børn

og alting. Jeg vil tro, der stadig er nogen af de gamle tilbage der, og at de ikke har glemt det, jeg nu vil fortælle jer. – Nej, det har de ikke, og jeg tror heller ikke, de nogensinde gør det, ikke på denne side af graven, i hvert fald.

Men jeg skulle til at sige noget om landet der, og jeg tænker nok, jeg kunne forbløffe jer, selv om jeg ikke nåede at fortælle jer om noget som helst andet. Tænke sig, at sådan et land skulle være skabt alene for et par indfødte og halvblods! Det er misbrug af Forsynets gaver, siger jeg! Græs så højt, at det hænger ind over hovedet på én, når man rider igennem det, og træer så tykke, at man ikke kan få det mindste glimt af himlen mil efter mil, og orkideer så store som paraplyer. Måske er der nogen af jer, der har set den plante, de kalder 'Fluefanger' visse steder i Staterne?"

"*Dionæa muscipula*," mumlede Dawson, vort videnskabeligt disponerede medlem *par excellence*.

"Ja, ja, 'Dinér mussipuler', det er ham! Der sidder en flue på den dersens plante, og næste øjeblik smækker de to sider af bladet sammen og fanger den mellem sig, og knuser den og moser den som en stor blæksprutte med sit næb, og nogle timer efter, hvis man åbner bladet, så ligger fluen der nok så nydeligt og er halvvejs fordøjet og i småstykker. Nå, men jeg har set sådan nogle fluefangere i Arizona med blade der var både otte og ti fod lange, og med tænder eller torne på en fod eller mere; de kunne – Men Fanden heller, nu går jeg for hurtigt frem!"

Det var om Joe Hawkins' død, jeg ville fortælle jer; noget af det mest besynderlige, nogen af jer har hørt, tror jeg. Der var ikke en sjæl i Montana, som ikke kendte Joe Hawkins – 'Alabama Joe', som vi kaldte ham. En regulær slyngel var han,

omtrent det værste stinkdyr, man kunne støde på. Nå ja, han var såmænd god nok, når man bare vidste, hvordan man skulle stryge ham med hårene; men hvis man fornærmede ham, så var han værre at have med at gøre end en bjergløve. Jeg har set ham tømme sin seksløber ind i en flok, der havde lokket ham ind i Simpson's bar, en aften der var fint selskab; og han stak sin kniv i Tom Hooper, fordi Tom kom til at spilde sin drink ud over hans vest. Nej, han holdt sig end ikke tilbage for at begå mord, gjorde Joe ikke, og han var ikke én, man kunne stole på i længere tid end han var inden for synsvidde.

Nå, på den tid, jeg snakker om, var Joe Hawkins på bytur og bestemte, hvordan tingene skulle være indrettet, ved hjælp af sine skydejern. Der var så denne her engelskmand, Scott hed han, Tom Scott, hvis jeg husker ret. Denne her Scott, han var en fuldblods englænder (med det nærværende selskabs tilladelse), skønt han ikke brød sig meget om sine landsmænd derovre, eller også var det dem, der ikke brød sig om ham. Han var en stilfærdig, simpel mand, var Scott – i virkeligheden alt for stilfærdig til de rå fyre derude; der var dem, som kaldte ham lusket, men det var han ikke. Han holdt sig bare mest for sig selv, og han blandede sig ikke i andres sager, så længe de lod ham være i fred. Nogle mente, at han havde lavet et eller andet derhjemme – været borgerretsforkæmper eller sådan noget, og havde været nødt til at gøre sig usynlig; han talte aldrig selv om det, og han beklagede sig heller aldrig. Heldig eller uheldig – det var ikke til at vide, for han holdt selv sin mund om det hele.

Denne fyr Scott var noget for sig selv blandt Montana-folkene, for han var så stilfærdig og enfoldig som nogen. Der var ikke rigtig nogen, som kom efter ham, for som sagt regnede

de øvrige englændere ham dårligt nok som en af deres, og de spillede ham mangt et groft puds. Han var aldrig grov overfor nogen, men altid høflig og dannet. Jeg tror ikke, nogen af drengene mente, han havde den mindste smule mod og mandshjerte, før han selv viste dem, hvor meget de tog fejl.

Det var i Simpsons bar, det hele begyndte, som førte til den mærkelige sag, jeg vil fortælle jer om. Alabama-Joe og et par af hans slæng var på nakken af englænderne dengang, og de lagde ikke skjul på, hvad de mente, selv om jeg forsøgte at lægge en dæmper på dem. Den aften, jeg taler om, var Joe allerede halvdrukken, og han vaklede rundt i byen med seksløberen fremme og ledte efter et slagsmål. Så gik han ind i baren, hvor han vidste, han kunne finde nogle af de engelske, som var lige så klar til at slås som han selv. Og ganske rigtigt, der var det første halve dusin derinde, og Tom Scott stod alene henne ved den varme ovn. Joe satte sig ved et bord og lagde sin revolver og sin kniv frem foran sig. "Her har du mine argumenter, Jeff," sagde han til mig, "hvis nogen fej brite skulle forsøge at binde mig noget på ærmet." Jeg forsøgte at standse ham, mine herrer, men han var ikke en mand, der var nem at tale til rette, og han begyndte at råbe op på en måde, som ingen ærlig mand kunne tåle. Selv mexierne ville være blevet fornærmede, hvis han havde sagt de ting om Mexiland, som han sagde om England! Der blev lidt røre ved baren, og hele baren lagde hånd på deres våben, men før nogen kunne trække, hørte vi en stilfærdig stemme henne fra ovnen: 'Bed din sidste bøn, Joe Hawkins, for jeg sværger på, at du er en død mand!' Joe vendte sig om og så ud til at ville gribe til revolveren, men det var nytteløst, for Tom Scott stod allerede og pegede på ham med sin Derringer, med et sødt

smil om læberne og Fanden selv skinnende ud af øjnene. 'Det er ikke fordi det gamle land har behandlet mig særlig godt,' sagde han, 'men ingen skal tale sådan om det, når jeg er i nærheden, og overleve det.' I et sekund eller to så jeg hans finger strammes om aftrækkeren, så lo han og smed pistolen fra sig på gulvet. 'Nej,' sagde han, 'jeg kan ikke skyde en halvfuld klovn. Behold dit beskidte liv, Joe, og brug det bedre fremover. Du har været tættere på graven her i aften, end du nogensinde vil komme det igen, før din tid er kommet. Og så må du vist hellere stikke af. Nej, lad nu være med at se surt til mig, mand; jeg er ikke ræd for dit skydejern. En bølle er som regel altid fej tillige.' Og han vendte sig foragteligt om og tændte sin halvt udrøgede pibe ved ovnen, mens Alabama luskede ud af baren med briternes latter ringende for sine øren. Jeg så hans ansigt, da han gik forbi mig, og jeg så mord i det, mine herrer – mord, så sikkert som jeg nogensinde har set noget i mit liv.

Jeg blev i baren efter denne hændelse, og så Tom Scott give hånd til de omkringstående. Det forekom mig lidt underligt at se ham sådan smilende munter, for jeg kendte Joes blodtørstige tænkemåde og vidste, at englænderen ikke havde mange chancer for at se morgendagens lys. Han boede noget afsides, skal jeg sige Dem, uden for den slagne landevej, og man skulle gennem Fluefangerkløften for at komme derhen. Denne hersens kløft var et dystert, sumpet sted, selv om dagen, for der var altid noget uhyggeligt ved at se de store blade på en otte-ti fod smække sammen, som om noget havde rørt ved dem, og om natten turde ingen moders sjæl nærme sig stedet. Der var også visse steder, hvor mosebunden var så blød og dyb, at et lig, man smed derud om aftenen ville være forsvundet næste morgen.

Jeg kunne se Alabama-Joe for mig krybe sammen under en stor fluefanger på det mørkeste sted i kløften med et skulende blik og en revolver i hånden; jeg kunne se det for mig, mine herrer, lige så klart som om det var virkeligheden.

Henad midnat lukkede Simpson sin bar, så vi blev nødt til at gå. Tom Scott begyndte langsomt på sin tre-miles tur hjem. Jeg lod et godt råd falde, idet han passerede mig, for jeg syntes egentlig godt om fyren. 'Hold din Derringer klar i bæltet,' sagde jeg, 'du kan vist godt få brug for den.' Han så på mig med sit stilfærdige smil, og derpå tabte jeg ham af syne i mørket. Han var næppe forsvundet, før Simpson kom hen til mig og sagde: 'Der kommer til at ske noget i Fluefangerkløften i nat, Jeff; gutterne fortæller mig, at Hawkins gik derud for en halv times tid siden for at vente på Scott og skyde ham ned. Jeg vil tro, vi får brug for en ligsynsmand i morgen.'

Hvad skete der så i kløften den nat? Det var et spørgsmål, som blev fremsat temmelig ofte den næste morgen. Der var en halvblods inde i Fergusons forretning lige efter daggry, og han sagde, at han tilfældigvis var kommet forbi kløften omkring klokken et. Det var ikke så let at forstå, hvad han fortalte, for han lod til at være skræmt fra vid og sans, men endelig fik vi det ud af ham, at han havde hørt de mest rædselsfulde skrig i nattens stilhed. Der var ikke nogen skud, sagde han, kun det ene skrig efter det andet, ligesom dæmpede, som en mand i dødsangst med en poncho over hovedet. Abner Brandon og mig og et par stykker til stod inde hos Ferguson, og vi steg til hest og red ud til Scotts hus, og passerede gennem kløften på vejen. Der var ikke noget særligt at se derude – ikke noget blod eller tegn på kamp; ingenting – og da vi nåede til Scotts hus,

kommer han fløjtende ud, så frisk som en fisk. 'Halløj, Jeff!' sagde han, 'der blev ikke brug for pistolen alligevel. Kom indenfor og få en lille én, drenge.' – 'Så eller hørte du ikke noget, da du kom hjem i går aftes?' spurgte jeg. 'Nej,' sagde han, 'her var skam stille og roligt. Der var vist en ugle eller sådan noget, som tudede ude i kløften – ellers ikke noget. Kom nu, sid af og få lidt til halsen.' – 'Tak som byder,' sagde Abner så, og vi sidder af og får et glas, og Tom Scott kom med os, da vi red tilbage.

Der herskede en ophidset stemning i hovedgaden, da vi red ind ad den. Amerikanerne så ud til at være gået helt i spåner. Alabama-Joe var forsvundet, og der var ikke en eneste lille forbandet stump af ham at finde. Efter at han var taget ud til kløften, havde ikke et øje set ham. Da vi stod af hestene, fandt vi en større folkemængde foran Simpsons' og der blev sendt nogle grimme blikke i retning af Tom Scott, kan jeg godt love jer for. Man hørte nogle pistoler klikke, og jeg så, at Scott også havde stukket hånden indenfor jakken. Der var ikke en englænder i syne. 'Gå til side, Jeff Adams,' sagde Zebb Humphry, en af de største slyngler, verden har set, 'du har ikke noget med denne hersens sag at bestille. – Hør her, gutter, skal vi, som frie amerikanere, finde os i at blive myrdet af en fordømt brite?' Jeg har sjældent set noget gå så hurtigt. Det var en hurtig bevægelse og lyden af noget, som ligesom knækkede; og Zebb lå på gulvet med Scotts kugle i hoften, og Scott lå også selv på gulvet med et dusin mænd ovenpå. Det var formålsløst at kæmpe imod, så han lå ganske stille. De syntes først at være lidt usikre på, hvad de skulle stille op med ham, men så gav en af Alabama-Joes særlige kumpaner dem en idé. 'Joe er død,' sagde

han, 'det kan I godt regne med, og dér ligger manden, som slog ham ihjel. Der er nogen af jer, som ved, at Joe havde forretninger ude i kløften i nat; han kom aldrig tilbage igen. Denne her brite kom igennem kløften efter ham; de kom op at slås, og der var nogen, som skreg ude mellem fluefangerne. Jeg gentager, at han har spillet stakkels Joe et eller andet lusket puds, og har smidt ham i sumpen. Det er ikke så mærkeligt, at hans lig er forsvundet. Men skal vi bare stå og se på, at en engelskmand myrder vores gode venner? Det synes jeg ikke. Lad dommer Lynch holde ret over ham, siger jeg.' – 'Ja, ja! Lynch ham!' råbte hundrede ophidsede stemmer – det var jo alle egnens værste udskud og banditter, der stod omkring os. 'Her, gutter, find os et reb og lad os få ham klynget op. Hæng ham op over Simpsons' dør!' – 'Nej, vent lidt,' sagde en anden, 'lad os hænge ham ved den store fluefanger ude i kløften. Så kan Joe se, at han er blevet hævnet, hvis det da ellers er der, han er blevet begravet.' Dette forslag blev støttet af høje råb, og afsted gik de, med Scott i midten, bundet til sin hest og en bereden vagt med skudklare pistoler rundt om, for vi vidste godt, at der var mindst en snes briter på egnen, som vistnok ikke anerkendte dommer Lynch, og som ikke havde noget imod et lille opgør.

Jeg gik med dem; mit hjerte blødte for Scott, skønt han ikke selv lod til at være påvirket, det må jeg sige. Han var en fyr med rygrad, var han! Det forekommer Dem måske sært sådan at hænge en mand i en fluefanger; men vores eksemplarer var regulære træer, og bladene lignede kanoer med et hængsel underneden og torne langs kanten.

Vi passerede altså ned gennem kløften til det sted, hvor den største af dem voksede, og der stod den så, med blade, som dels var åbne, dels lukkede. Men vi så også noget, der var værre. Rundt om planten stod der henved en tredive mand, briter til hobe, og bevæbnede til tænderne. Det var tydeligt, at de ventede på os, og de så meget forretningsmæssige ud, som om de var kommet efter noget bestemt, og havde til hensigt at få det. Da vi kom derhen, stillede en stor, rødskægget skotte sig frem foran de øvrige, med revolveren skudklar i hånden. 'Hør nu her, drenge,' sagde han, 'der er ingen, der har bedt jer om at krumme et hår på den mands hoved. I har ingen beviser for, at Joe er død, og I har heller ingen beviser for, at Scott myrdede ham. Og selv om så var, så var det selvforsvar, for I ved alle sammen lige så godt som mig, at han lå på lur efter Scott for at skyde ham ned; så jeg siger nok en gang, I skal ikke bryde jer om at gøre den mand noget, og hvad mere er, så har jeg her bag mig tredive seksløbede argumenter imod jeres forehavende.' – 'Det var en interessant påstand, og nok værd at diskutere,' sagde den mand, som var Alabama-Joes specielle ven. Der lød en klikken af pistoler og lyden af knive, der blev trukket af deres skeder, og de to fjendtlige hære begyndte at trække nærmere til hinanden, og det begyndte allerede at se ud til, at Montanas folkedødelighed pludselig ville blive betydelig forhøjet. Scott stod bagved amerikanerne med en pistol rettet mod tindingen, og så lige så rolig ud, som om intet var i vejen, da han pludselig farer sammen og bryder ud i høje råb. 'Joe!' skreg han, 'Joe! Se ham dog! I fluefangeren!' Vi vendte os alle sammen og stirrede i den retning, han pegede. Hellige Jerusalem! Det var et syn, som ingen af os, der var til stede, nogensinde vil kunne få ud af

hovedet igen. Et af fluefangerens store blade, som havde været lukket og lå hen ad jorden, begyndte ganske langsomt at skille sig ad. Og der, som et barn i en vugge, lå Alabama Joe inde i bladets hulning. Tornene var gået lige gennem hans hjerte, dengang det lukkede sig omkring ham. Vi kunne se, han havde forsøgt at skære sig ud gennem bladets kødfulde sider, for han havde sin dolk i hånden, men den havde kvalt ham, før han var kommet igennem. Han havde sikkert lagt sig på bladet for at holde sig tør, mens han ventede på Scott, og så havde det lukket sig om ham, på sammen måde som I sikkert har set jeres små eksemplarer gøre det i drivhusene; og der lå han nu, forrevet og knust til mos af den menneskeædende plantes store takkede tænder. – Nå, mine herrer, jeg tænker, De nok vil mene, at det var en temmelig kuriøs historie, ikke sandt?"

"Og hvad skete der så med Scott?" spurgte Jack Sinclair.

"Jo, vi bar ham tilbage på vores skuldre, gjorde vi, lige ind i Simpsons bar, og der gav han en omgang. Han holdt også en tale – en forbandet fin tale – mens han stod oppe på bardisken. Det var et eller andet med, at den engelske løve og den amerikanske ørn skulle vandre side om side til evindelige tider. Og nu, mine herrer, det var en lang skrøne, og min cerut er gået ud, så jeg tror, jeg vil se at komme hjem, før det bliver sent!" Og med et "God nat" forlod han værelset.

"En højst bemærkelsesværdig beretning!" sagde Dawson. "Hvem skulle have troet, at en Dionæa havde sådanne kræfter."

"Forbandet god skrøne!" sagde den unge Sinclair.

"Ja, og tydeligvis fra en nøgtern, sandhedskærlig mand," sagde lægen.

"Eller den mest originale løgnhals, der nogensinde var til," sagde jeg.

Og jeg er stadigvæk i tvivl.

En nat mellem nihilister

"Robinson, principalen vil tale med Dem!"

"Han vil pokker, vil han!" tænkte jeg, for Dickson, kornhandlerne Bailey & Comp.'s agent i Odessa, var noget af en grobrian – som jeg af egen erfaring havde måttet erkende. "Hvad er der nu løs?" spurgte jeg min kollega på kontoret, "har han fået nys om vor lille udflugt til Nicolajev, eller hvad er det?"

"Det har jeg ingen forestilling om," sagde Gregory, "den gamle lader til at være i rigtig godt humør; det er sandsynligvis forretningssager. Men lad ham endelig ikke vente."

Jeg påtog mig da en mine af krænket uskyldighed for alle eventualiteters skyld, og gik ind i løvens hule.

Mr. Dickson stod foran kaminen i den blandt Englands sønner fra fædrene nedarvede stilling og gjorde tegn til mig, at jeg skulle sætte mig på en stol foran ham.

"Mr. Robinson," sagde han, "jeg har stor tillid til Deres diskretion og sunde sans. Ungdommen må jo løbe hornene af sig, men jeg tror, at De under en letsindig overflade skjuler solide karakteregenskaber."

Jeg bukkede.

"Jeg tror," vedblev han, "at De taler russisk temmelig flydende?"

Jeg bukkede igen.

"Så har jeg," fortsatte han, "et hverv, som jeg ønsker, De skal påtage Dem, et hverv af hvis heldige udførelse Deres forfremmelse muligvis vil afhænge. Jeg ville ikke betro det til en

underordnet, hvis ikke pligten i øjeblikket kaldte mig i et andet ærinde."

"De kan stole på, at jeg skal gøre mit bedste," svarede jeg.

"Godt, udmærket! Hvad jeg ønsker, er i korthed følgende: Der er lige blevet åbnet en jernbane til Soltev, nogle hundrede mile oppe i landet. Nu ønsker jeg at komme de andre Odessa-firmaer i forkøbet og sikre mig dette distrikts frembringelser, som jeg har grund til at tro, kan fås meget billigt. De tager med toget til Soltev og taler med en mr. Dimidov, som er den største ejendomsbesidder i byen. Med ham må De slutte en så fordelagtig overenskomst som muligt. Både mr. Dimidov og jeg ønsker sagen ordnet så hurtigt og stilfærdigt som muligt – kort sagt, vi ser helst, at ingen ved noget om det hele, før kornet er her i Odessa. Jeg ønsker det i firmaets interesse, og mr. Dimidov ønsker det på grund af den fordom, som hans bønder nærer imod al udførsel. Når De ankommer til Deres bestemmelsessted, vil De se, at De er ventet, og De skal rejse i aften. Pengene til Deres udgifter ligger allerede klar. God morgen, Robinson; jeg håber De ikke vil gøre den gode mening til skamme, som jeg har om Dem."

"Gregory," sagde jeg, da jeg stolt spankulerede ind i kontoret igen, "jeg er en betroet mand, min dreng, har fået et hemmeligt hverv; det drejer sig om tusinder af pund. Lån mig Deres lille vadsæk – min er alt for imponerende – og lad Ivan pakke den. En russisk millionær venter mig. Nævn ikke et ord om det til nogen af Simpkins' folk, ellers er spillet tabt. Hold endelig tæt!"

Jeg var så henrykt over så at sige være "bag kulisserne", at jeg hele dagen listede mig omkring i kontoret med en følelse, som om jeg var helten i en kriminalroman, mens ansvaret stod

tydeligt at læse på mit grublende ansigt; og da jeg om aftenen forlod huset og sneg mig ned til stationen, kunne en tilfældig iagttager af mit væsen gerne have troet, at jeg før min afrejse havde tømt pengeskabets indhold ud i Gregorys lille vadsæk. Det var for øvrigt uforsigtigt af ham at lade alle de engelske jernbanemærker blive siddende på den. Jeg måtte nu blot håbe på, at alle mine mærkater med *London* og *Birmingham* ikke ville tiltrække sig nogen opmærksomhed, eller at i det mindste ingen rivaliserende kornhandler ved synet af dem skulle kunne gætte, hvem jeg var og hvad mit ærinde gik ud på.

Da jeg havde betalt de fornødne rubler og fået min billet, satte jeg mig til rette i en magelig, russisk jernbanevogn og tænkte over mit sjældne held. Dickson var begyndt at blive gammel i den senere tid, og hvis jeg kunne gøre mig fordelagtigt bemærket ved denne forretning, kunne der ske store ting. Jeg drømte allerede om at blive kompagnon i firmaet. De klaprende hjul syntes stadig at synge "Bailey, Robinson & Co.", "Bailey, Robinson & Co." som et ensformigt omkvæd, der efterhånden blev til en slags nynnen og til sidst hørte op, da jeg faldt i en dyb søvn. Havde jeg vidst, hvilken oplevelse der ventede mig ved rejsens endemål, ville min søvn næppe have været så fredelig.

Jeg vågnede med en følelse af uro og med den forestilling, at nogen stirrede på mig. Jeg tog ikke fejl. En høj, mørk mand havde sat sig på sædet overfor mig, og hans uhyggelige, sorte øjne syntes at se tværs igennem mig, som om han ønskede at læse mine inderste tanker. Så så jeg, at han tog min lille vadsæk i øjesyn.

"Tak skæbne!" tænkte jeg, "det er nok Simpkins' agent. Det var uforsigtigt af Gregory at lade de forbistrede plakater blive siddende på tasken."

Jeg lukkede et øjeblik øjnene igen, men da jeg atter åbnede dem, mødte de igen den fremmedes alvorlige blik.

"De er fra England, ser jeg," sagde han på russisk og smilede med sine hvide tænder på en måde, som vistnok skulle være elskværdig.

"Ja," svarede jeg med et forsøg på at se ligegyldig ud, men med en ubehagelig fornemmelse af, at dette forsøg mislykkedes.

"De rejser formodentlig for Deres fornøjelse?" sagde han.

"Ja," svarede jeg ivrigt. "Jeg rejser for min fornøjelse; bestemt ikke for andet."

"Nej, naturligvis ikke," sagde han med en smule ironi i stemmen. "Englænderne rejser jo altid for deres fornøjelse, ikke sandt? Aldrig for andet, nej, aldrig."

Hans opførsel var mildest talt højst besynderlig. Den kunne kun forklares på to måder: enten var han gal eller også var han agent for et eller andet firma, der var ude i samme ærinde som jeg, og ville nu vise mig, at han havde gennemskuet mig. Begge muligheder var lige ubehagelige og det var i det hele en lettelse for mig, da toget standsede ved et forfaldent skur, der gjorde tjeneste som banegård i den opblomstrende by, Soltev, som jeg nu skulle til at åbne nye rigdomskilder for, og hvis handelsliv jeg skulle sætte i forbindelse med den store verden. Jeg ventede næsten at se en æresport, da jeg trådte ud på perronen.

Jeg ventedes jo i Soltev, det havde mr. Dickson sagt. Jeg så mig om i den brogede mængde, men så ingen mr. Dimidov.

Pludselig bemærkede jeg en sjusket påklædt, ubarberet person, som gik hastigt forbi mig og først betragtede mig, derefter min vadsæk – den ulyksalige vadsæk, årsagen til alle mine kvaler. Han forsvandt i mængden, men lidt efter kom igen han slentrende forbi mig, og i det samme lykkedes det ham at hviske til mig: "Følg mig, men i nogen afstand," hvorefter han straks gik ud af banegården og hurtigt ned ad en gade. Dette her var jo så hemmelighedsfuldt, at det kunne blive til noget! Jeg travede lige i hans kølvand med min vadsæk, og da jeg var drejet om et hjørne, så jeg en snavset "droschky", som holdt der og ventede på mig. Min ubarberede ven lukkede vogndøren op, og jeg steg ind.

"Er De hr. Dim…," begyndte jeg.

"Stille!" svarede han. "Ingen navne, ingen navne. Selv væggene har øren. De vil erfare alt i aften;" og med denne forsikring lukkede han døren. Så greb han tømmerne og vi kørte afsted i susende fart – så hurtigt, at jeg bemærkede, at min mørkøjede bekendt fra jernbanevognen stod og stirrede forbavset efter os, til vi var ude af syne.

Jeg tænkte over det alt sammen, mens vi skumplede afsted i det afskyelige, fjederløse køretøj.

"Man siger, at de russiske adelsmænd er tyranner," tænkte jeg, "men mig forekommer det, at det stik modsatte er tilfældet, for se nu bare denne stakkels Dimidov, som åbenbart mener, at hans forhenværende livegne vil rejse sig og myrde ham, hvis han får distriktets kornpriser til at gå i vejret ved at udføre noget af kornet. Tænk, at han behøver at gå så hemmelighedsfuldt til værks, når han vil sælge det, der tilhører ham selv! Det er jo meget værre end at være godsejer i Irland.

Det er ligefrem enestående. Nå, han bor da ellers ikke i noget videre aristokratisk kvarter," slog det mig, da jeg så ud på de snævre, brogede gader og de lurvede og smudsige russere, vi passerede.

"Jeg ville ønske, Gregory eller en af de andre var med, for dette her ligner en rigtig morderhule. Død og pine, han standser; så må vi være der!"

Og det var vi, så det ud til, for vognen holdt stille, og min kusks pjuskede hoved viste sig i døren.

"Her er det, højstærede," sagde han, idet han hjalp mig ud.

"Er det hr. Dimi...," begyndte jeg igen; men han afbrød mig på ny.

"Ingen navne," hviskede han; "kun ikke det. De er alt for vant til et frit land. Forsigtig, høje indviede!" Han førte mig derpå hen ad en flisebelagt gang og op ad en trappe for enden af den.

"Sid et øjeblik i dette værelse," sagde han og åbnede en dør, "imens et måltid bliver tilberedt for Dem," og med disse ord forlod han mig og overlod mig til mine egne tanker.

"Ja," tænkte jeg, "hvad man end kan mene om mr. Dimidovs hus, så må man indrømme, at hans tjenere er vel oplærte. 'Højstærede herre', og 'høje indviede'! Jeg gad vide, hvad de ville kalde gamle Dickson selv, når de er så høflige imod hans kontorist! Det kan vel ikke gå an at ryge i dette lille hummer; jeg kunne ellers nok lide at få mig en pibe. Det er for resten pokker til lighed dette her har med en celle."

Værelset så unægtelig ud som en celle. Døren var af jern og meget svær; der var kun ét vindue, og det var dækket af tætsiddende jernstænger. Gulvet var af træ, men det lød underlig hult og usikkert, når man gik hen over det. Både gulv

og vægge var helt overstænkede med kaffe eller en anden mørk væske. Det var i det hele taget langtfra noget sted, der egnede sig til at sætte én i en særlig festlig stemning.

Jeg var næppe færdig med at tage værelset i øjesyn, før jeg hørte skridt hen ad gangen; døren gik op, og min ven fra vognen kom ind. Han meddelte, at middagsmaden var rede, og med mange buk og undskyldninger, fordi han havde ladet mig sidde i "afskedigelsesværelset", førte han mig ned ad gangen og ind i et stort, smukt møbleret værelse. Midt i dette stod et bord, dækket til to, og foran kaminen stod en mand, kun få år ældre end jeg. Han vendte sig om, idet jeg kom ind, og kom mig i møde med alle tegn på den dybeste ærbødighed.

"Så ung, og dog så hædret!" udbrød han; så lod han til at fatte sig og sagde: "Vær så god at sætte Dem ved bordenden. De må være træt efter den lange og besværlige rejse. Vi spiser alene; de andre kommer siden."

"Det er mr. Dimidov, antager jeg?"

"Nej, min herre," sagde han og så på mig med sine grå øjne. "Mit navn er Petrokin; De antager mig formodentlig for en af de andre. Men nu ikke et ord om sagen, før rådet samles. Prøv vor *chef*s suppe; jeg tror nok, De vil finde den udmærket!"

Hvem mr. Petrokin eller "de andre" kunne være, var mig ubegribeligt. Muligvis godsforvalter hos mr. Dimidov, skønt navnet jo ikke lod til at være min bordfælle bekendt. Da han imidlertid i øjeblikket syntes at undgå ethvert emne, der stod i forbindelse med forretninger, rettede jeg mig efter ham, og vi begyndte en samtale om engelske forhold, som han lod til at kende nøje og drøftede med en betydelig skarpsindighed. Hans bemærkninger om Malthus og dennes *Grundsætninger for*

Befolkningen var mærkeligt træffende, skønt de smagte noget af radikalisme.

"Det er sandt," bemærkede han, mens vi røg en cigar til vor vin, "vi kunne da ikke have kendt Dem, hvis De ikke havde haft alle de engelske sedler på Deres rejsegods; det var da et mageløst held, at Alexander bemærkede dem. Vi havde ingen beskrivelse fået af Deres person; sandt at sige havde vi ventet en noget ældre mand. De er unægteligt meget ung til at påtage Dem et så vigtigt ærinde."

"Mine overordnede stoler på mig," svarede jeg; "og i vor forretning har vi erfaret, at ungdom og skarpsindighed godt kan følges ad."

"Meget rigtigt bemærket," sagde min nye ven; "men det forbavser mig at høre Dem kalde vort stolte samfund en forretning! Et sådant udtryk passer sandelig ikke på en skare mænd, der har sluttet sig sammen for at skaffe verden det, den hungrer efter, og som den uden vore anstrengelser aldrig kan håbe at opnå. Et åndeligt broderskab ville være en mere passende benævnelse."

"Hillemænd!" tænkte jeg; "det var sgu' noget for principalen! Han her må jo selv have været i vor branche, hvem han så end er."

"Nå," sagde Petrokin, "nu er klokken jo snart otte, og rådet må allerede være forsamlet. Lad os gå sammen ovenpå, så vil jeg forestille Dem. Jeg behøver næppe at sige Dem, at der iagttages den største hemmelighedsfuldhed, og at Deres komme ventes med spænding."

Mens jeg fulgte ham, overvejede jeg, hvorledes jeg bedst kunne udrette mit ærinde og skaffe mit firma de mest

fordelagtige vilkår. De syntes at være lige så ivrige som jeg, og da der jo ikke lod til at være nogen modstand, gjorde jeg måske bedst i at vente og se, hvad de ville foreslå.

Næppe havde jeg taget denne bestemmelse, før min fører åbnede en bred dør for enden af gangen og jeg befandt mig i et værelse, der var både større og endnu pragtfuldere udstyret end det, hvor jeg havde spist til middag. Et langt bord, beklædt med grønt filt og dækket med papirer, stod midt på gulvet, og omkring det sad fjorten eller femten mænd i alvorlig samtale. Det hele mindede påfaldende om et spillehelvede, som jeg kort i forvejen havde besøgt.

Idet vi trådte ind, rejste selskabet sig og bukkede. Det undgik mig ikke, at mens min ledsager ingen opmærksomhed tiltrak sig, hvilede alles øjne på mig med en mærkelig blanding af forbavselse og næsten slavisk ærefrygt. En mand, der sad for enden af bordet, og som udmærkede sig ved en usædvanlig bleg ansigtsfarve, der dannede en stærk modsætning til hans blåsorte hår og overskæg, vinkede mig hen til en plads ved sin side, og jeg satte mig ned.

"Jeg behøver næppe at sige," sagde Petrokin, "at den engelske agent, Gustav Berger, nu beærer os med sin nærværelse. Han er unægtelig ung, Alexis," tilføjede han, henvendt til min blege nabo, "og dog er han europæisk berømt."

"Nå-å, det er der da måde med!" tænkte jeg, men tilføjede højt: "Hvis det er mig, De mener, mine herrer, så tillader jeg mig at bemærke, at om jeg end er her som engelsk agent, så er mit navn ikke Berger, men Robinson – Tom Robinson, til Deres tjeneste."

Der hørtes latter rundt om bordet.

"Lad gå da, lad gå da," sagde den mand, de kaldte Alexis. "Jeg påskønner Deres forsigtighed, højstærede, man kan ikke være for omhyggelig. Bevar De blot Deres engelske inkognito. Jeg beklager meget, at vi på denne højtidelige aften må fuldføre et sørgeligt hverv; men vort samfunds love må efterleves, hvad det end måtte koste os, og en afskedigelse er uundgåelig i aften."

"Hvor pokker vil han hen?" tænkte jeg. "Hvad kommer det mig ved, at han sætter sine tjenestefolk på porten? Hvem end denne Dimidov er, så lader det til, at han driver en slags privatklinik for sindssyge!"

"*Tag kneblen ud!*" Ordene virkede på mig som et elektrisk stød, og det gav et sæt i mig. Det var Petrokin, som talte. Nu først så jeg, at en stor, svær mand, som sad ved den modsatte ende af bordet, havde armene bundet på ryggen og et tørklæde for munden. En skrækkelig mistanke sneg sig ind på mig. Hvor var jeg? Var jeg hos mr. Dimidov? Hvem var disse mænd med deres sælsomme tale?

"Tag kneblen ud!" gentog Petrokin, og lommetørklædet blev fjernet.

"Nå, Paul Ivanovitch," sagde han, "hvad har De at sige, før De går?"

"De må ikke afskedige mig, mine herrer," sagde han bønfaldende. "De må ikke afskedige mig; alt andet, blot ikke det. Jeg vil rejse langt bort, og min mund skal være lukket for stedse. Jeg vil gøre alt, hvad selskabet forlanger af mig; men jeg beder og bønfalder Dem om ikke at afskedige mig."

"De kender vore love og De kender Deres forbrydelse," sagde Alexis i en kold, hård tone. "Hvem fordrev os fra Odessa med sin falske tunge og sit dobbeltspil? Hvem skrev det anonyme brev

til guvernøren? Hvem overskar den lunte, der skulle have bragt død over ærketyrannen? Det gjorde *De*, Paul Ivanovitch; og derfor må De dø."

Jeg lænede mig tilbage i stolen og snappede efter vejret.

"Før ham bort!" sagde Petrokin; og manden fra droschen sammen med to andre førte ham med magt ud af stuen.

Jeg hørte deres fodtrin henad gangen, så blev en dør åbnet og lukket igen. Derpå fulgte en lyd som af en kamp, der endte med et tungt bragende slag og et dumpt fald.

"Således omkommer alle de, der svigter deres ed," sagde Alexis højtideligt, og et hæst "Amen" lød fra hans kammerater.

"Kun døden kan løse os fra vort forbund," sagde en anden mand længere nede; "men hr. Berg... – hr. Robinson er bleg. Dette optrin har taget for meget på ham efter hans lange rejse fra England."

"Tom, Tom," tænkte jeg, "hvis du nogensinde slipper ud af denne knibe, skal du begynde et nyt liv. Du er ikke beredt til at dø, så meget er vist."

Det var mig nu kun alt for klart, at jeg ved en eller anden mærkelig fejltagelse var faldet imellem en bande koldblodige nihilister, som antog mig for et medlem af deres samfund. Jeg indså, at efter hvad jeg havde været vidne til, var der ingen anden redning for mig end at søge at spille den rolle til ende, der var blevet mig påtvunget, indtil der måtte frembyde sig en lejlighed til at undslippe. Jeg gjorde derfor en kraftanstrengelse for at genvinde min fatning, som jeg var tæt på at tabe.

"Træt er jeg unægtelig," svarede jeg; "men nu føler jeg mig bedre. Undskyld min øjeblikkelige svaghed."

"Den var ganske naturlig," sagde en mand med et tæt skæg, der sad på min højre side. "Men sig os nu, højstærede, hvorledes står vor sag i England?"

"Ganske udmærket," svarede jeg.

"Har storkommissæren været så nådig at sende noget bud til Soltev-afdelingen?" spurgte Petrokin.

"Intet skriftligt!" svarede jeg.

"Men han har talt om den?"

"Ja, han sagde, at han har fulgt dens arbejde med den største tilfredshed," svarede jeg atter.

"Det var godt! Det var godt!" lød det rundt om bordet.

Jeg følte mig svimmel og syg i min kritiske stilling. Hvert øjeblik kunne jeg vente et spørgsmål, der ville tvinge mig til at bekende kulør. Jeg rejste mig og skænkede mig et glas cognac af en karaffel, der stod på et lille bord ved væggen. Den stærke drik havde sin virkning på mine ophidsede nerver, og da jeg atter satte mig ned, følte jeg mig sorgløs nok til næsten at more mig over min stilling og oplagt til at spøge lidt med mine plageånder.

"De har jo været i Birmingham?" spurgte den skæggede.

"Ja, mange gange," sagde jeg.

"Så har De naturligvis set værkstedet og arsenalet?"

"Jeg har set dem begge mere end en gang."

"Politiet har vel stadig ingen som helst mistanke?" vedblev den spørgende.

"Ikke den fjerneste," svarede jeg.

"Kan De sige mig, hvorledes det går til, at et så stort foretagende kan holdes så fuldstændig hemmeligt?"

Nu sad jeg fast; men min medfødte frækhed og cognacen kom mig til hjælp.

"Sådanne oplysninger," svarede jeg, "anser jeg mig ikke for berettiget til at give, ikke engang her. I denne henseende handler jeg efter storkommissærens udtrykkelige befaling."

"De har ret, fuldkommen ret," sagde Petrokin, min ven fra middagsbordet. "De vil naturligvis først indsende Deres rapport til hovedkontoret i Moskva, før De giver udførligere oplysninger."

"Ja, netop," svarede jeg, kun alt for glad over at slippe så let over vanskeligheden.

"Vi har hørt," sagde Alexis, "at De er blevet sendt ud for at inspicere *Livadia*. Kan De give os nogen nøjere oplysning om den?"

"Jeg vil forsøge at besvare de spørgsmål, De måtte have," svarede jeg med fortvivlelsens frækhed.

"Er der udgået nogen ordre desangående fra Birmingham?"

"Der var ingen udgået, da jeg forlod England."

"Ja, ja, der er jo tid nok," sagde den skæggede; "mange måneder. Skal bunden være af træ eller jern?"

"Af træ," svarede jeg på må og få.

"Godt!" sagde en anden. "Og hvor bred er så Clyde ved Greenock?"

"Det er meget forskelligt," sagde jeg; "gennemsnitligt omtrent en firs yards."

"Hvor mange mænd kan den bære?" spurgte en blegsottig yngling, som sad ved enden af bordet og så ud til snarere at høre hjemme i en offentlig skole end i denne morderhule.

"Omtrent tre hundrede," svarede jeg.

"En flydende ligkiste!" sagde den unge nihilist med gravrøst.

"Er magasinerne i højde med eller under kahytterne?" spurgte Petrokin.

"Underneden," sagde jeg bestemt, skønt jeg næppe behøver at sige, at jeg ikke havde den svageste forestilling om det.

"Men sig os nu, højstærede," sagde Alexis, "hvorledes lød Bauers svar på den tyske socialist Ravinskys proklamation?"

Nu var jeg for alvor kørt fast. Hvor vidt min snuhed ville have bragt mig ud af denne knibe, er et spørgsmål, der aldrig blev afgjort; for Forsynet friede mig af min forlegenhed – for at bringe mig i én, der var meget værre.

En dør blev smækket i nedenunder og hurtige fodtrin nærmede sig. Så lød der en banken på vor dør, et stærkt slag efterfulgt af to svagere.

"Det er vort samfunds tegn," sagde Petrokin, "men vi er jo alle samlet; hvem kan det være?"

Døren blev revet op, og en mand trådte ind, støvet og tilsmudset af rejsen, men med et præg af myndighed og åndskraft i hvert træk af sit hårde, udtryksfulde ansigt. Han så sig om og betragtede nøje hvert ansigt ved bordet.

Alle fo'r overraskede op. Han var åbenbart fremmed for dem alle.

"Hvad betyder denne indtrængen, min herre?" sagde min skæggede ven.

"Indtrængen!" svarede den fremmede; "man havde sagt mig, at jeg blev ventet, og jeg havde glædet mig til en varmere velkomst fra mine brødre. Jeg er Dem ikke personlig bekendt, mine herrer, men jeg kan med stolthed sige, at mit navn har krav på at nævnes med agtelse iblandt Dem. Jeg er Gustav

Berger, agenten fra England, som bringer breve fra storkommissæren til hans kære brødre i Soltev."

Hvis en af deres egne bomber var sprunget midt imellem dem, kunne den næppe have vakt større forbavselse. Alles øjne rettedes skiftevis mod mig og mod den nyankomne agent.

"Hvis De virkelig er Gustav Berger," sagde Petrokin, "hvem er da denne herre?"

"At jeg er Gustav Berger, det vil mine kreditiver bevise," sagde den fremmede og kastede en pakke på bordet. "Hvem den mand kan være, ved jeg ikke; men hvis han har trængt sig herind i logen under et falsk påskud, er det klart, at han aldrig må bringe med sig ud af dette værelse, hvad han har hørt. – Tal!" tilføjede han, henvendt til mig: "Hvem og hvad er De?"

Jeg følte, at min sidste time var kommet. Jeg havde min revolver i bukselommen; men hvad betød den overfor så mange fortvivlede mænd? Jeg greb dog om kolben af den, som en druknende klynger sig til et halmstrå, og søgte at bevare min koldblodighed, mens jeg så mig om mellem de kolde, hævngerrige ansigter, der var vendt imod mig.

"Mine herrer," sagde jeg, "den rolle, jeg har spillet i aften, har for mit vedkommende været ganske ufrivillig. Jeg er ingen politispion, som De synes at antage; på den anden side har jeg heller ikke den ære at være medlem af Deres selskab. Jeg er en harmløs kornhandler, som ved en mærkelig fejltagelse er blevet bragt i denne ubehagelige og skæve stilling."

Jeg holdt inde et øjeblik. Var det indbildning, at jeg hørte en besynderlig støj på gaden – en lyd som af mange fødder, der gik sagte? Nej, nu døde den hen; det var kun lyden af mit eget hjertes slag.

"Jeg behøver næppe at sige," vedblev jeg, "at intet ord af, hvad jeg har hørt i aften, skal komme over mine læber. Jeg giver Dem mit æresord som gentlemen på, at det skal blive bevaret som den dybeste hemmelighed."

Når mennesker er stedt i stor livsfare, bliver deres sanser mærkeligt skærpede, eller deres indbildningskraft spiller dem besynderlige puds.

Min ryg var vendt imod døren, men jeg turde have gjort min ed på, at jeg hørte tunge åndedrag bag den. Var det de tre sendebud, som jeg havde set under udøvelse af deres skrækkelige hverv, og som lig ådselgribbe havde vejret et nyt offer?

Jeg så mig om i kredsen. Ansigterne bar stadig det samme hårde, grusomme udtryk. Ikke et deltagende blik mødte mit. Jeg spændte hanen på revolveren i min lomme.

Der fulgte en pinefuld tavshed, som brødes af Petrokins hårde, skrattende stemme.

"Løfter er lette at give og lette at bryde," sagde han. "Der er kun én sikkerhed for evig tavshed. Det er enten vore liv eller Deres. Lad den højeste iblandt os tale."

"De har ret," sagde den engelske agent; "der er kun ét at gøre. Han må afskediges!"

Jeg vidste, hvad det betød i deres fordømte jargon, og sprang op fra min stol.

"Så sandt jeg lever," råbte jeg og satte ryggen imod døren, "skal De ikke slagte en fri engelskmand som et andet stykke kvæg! Den første, der rører sig, er dødsens!"

En mand sprang løs på mig. Foran løbet af min revolver så jeg glimtet af en kniv og Gustav Bergers djævelske ansigt. Så

trykkede jeg af, og mens et hæst skrig lød i mine øren, blev jeg revet omkuld ved et voldsomt slag bagfra. Halvt sanseløs følte jeg mig trykket ned mod gulvet af en tung vægt; så hørte jeg støj af råb og slag omkring mig, og derpå tabte jeg bevidstheden.

Da jeg igen kom til mig selv, lå jeg mellem stumperne af døren, som var blevet slået ind over mig. Foran mig så jeg en halv snes af de mænd, der nylig havde siddet til doms over mig, bundet sammen to og to og bevogtet af en halv snes russiske soldater.

Ved min side lå liget af den ulykkelige engelske agent, hvis ansigt var ilde tilredt af revolverskuddet. Alexis og Petrokin lå begge på gulvet ligesom jeg og blødte stærkt.

"Nå, unge mand, det slap De lige akkurat godt fra," sagde en hjertelig stemme i øret på mig.

Jeg så op og genkendte min mørkøjede bekendt fra jernbanekupéen.

"Rejs Dem op," sagde han, "De er kun lidt ør i hovedet; der er ingen ben brækket. Det er såmænd intet under, at jeg antog Dem for den nihilistiske agent, siden selve logen lod sig narre. Ja, De er da den eneste fremmede, der nogensinde er sluppet levende ud af denne hule. Kom nu med mig nedenunder. Jeg ved, hvem De er og hvad De vil her; jeg vil føre Dem til mr. Dimidov. – Nej, der skal De ikke gå ind," sagde han hastigt, da jeg gik henimod døren til den celle, hvor jeg først var blevet ført ind. "Hold Dem bare derfra, De har set uhyggelige syn nok for i dag. Kom nu med ned og få Dem et glas cognac."

Mens vi gik sammen til hotellet, forklarede han mig, at politiet i Soltev, som han var chef for, for nogen tid siden var blevet advaret og siden stadig havde været på udkig efter det

nihilistiske sendebud, der skulle komme. Min ankomst til et så lidet besøgt sted i forbindelse med mit hemmelighedsfulde væsen og de engelske sedler på Gregorys vadsæk havde foranlediget fejltagelsen.

Der er ikke meget mere at fortælle. Mine nihilistiske bekendte blev alle enten forvist til Sibirien eller henrettet. Jeg udrettede mit ærinde til mine overordnedes tilfredshed. Den måde, hvorpå jeg tilendebragte sagen, skaffede mig forfremmelse, og mine fremtidsudsigter har været en del lysere siden hin frygtelige nat, som endnu får mig til at gyse, når jeg tænker på den.

Den lille firkantede kasse

"Er alle om bord?" sagde kaptajnen.

"Ja vel, hr. kaptajn!" sagde styrmanden.

"Så går vi."

Det var en onsdag morgen kl. 9. Det gode skib *Spartan* lå ud for Bostons kaj med sin last inde og sine passagerer om bord og var klar til afgang. Den advarende fløjten havde lydt to gange og klokken havde ringet. Bovsprydet var vendt imod England og den hvæsende lyd af den udstrømmende damp viste, at skibet var rede til at tilbagelægge sine tre tusinde mil. Hun trak i trosserne, der holdt hende, som en mynde, der slider i sit bånd.

Uheldigvis er jeg meget nervøst anlagt. Et stillesiddende liv mellem bøger har bidraget til at forøge den sygelige hang til ensomhed, som allerede i min barndom var et fremtrædende træk hos mig. Mens jeg stod på atlanterhavsdamperens kvartdæk, forbandede jeg bittert den skæbne, der førte mig tilbage til mine fædres land. Matrosernes råb, kædernes raslen, afskedsscenerne mellem mine medrejsende og deres slægtninge og mængdens hurraråb, alt dette berørte mine ømtålelige nerver ubehageligt. Jeg var også bedrøvet til mode. Jeg pintes af en ubeskrivelig følelse af, at en ulykke hang over mit hoved. Søen var rolig og det luftede ganske svagt. Der var intet, der kunne forstyrre selv den mest uforbederlige landkrabbes ligevægt; og dog følte jeg mig, som stod jeg foran en stor, om end ganske ubestemmelig fare. Jeg har lagt mærke til, at sådanne forudanelser ofte indfinder sig hos personer af min sindsbeskaffenhed og at de ikke sjældent går i opfyldelse.

Man har den teori, at sådant skyldes en art fremsynethed – en sjælens hemmelighedsfulde forbindelse med det fremtidige. Jeg husker godt, at den berømte spiritist mr. Raumer en gang bemærkede, at jeg var det for overnaturlige fænomener mest modtagelige individ, han nogensinde havde truffet på. Hvordan det nu end hang sammen, vist er det, at jeg følte mig alt andet end vel til mode, mens jeg banede mig vej mellem de grædende eller hurraråbende grupper, der var spredt over *Spartan*s hvide dæk. Havde jeg vidst, hvilken oplevelse der ventede mig i løbet af de næste tolv timer, ville jeg selv da i det sidste øjeblik være sprunget i land og have flygtet fra det forbandede skib.

"Tiden er udløbet!" sagde kaptajnen, lukkede sit kronometer med et smæld og stak det i lommen. "Tiden er udløbet," sagde styrmanden. Der lød en sidste fløjten, og venner og slægtninge skyndte sig i land. Den ene trosse blev gjort los og landgangen blev trukket væk, da der på en gang lød et råb fra kommandobroen og man så to mænd komme løbende hastigt henad kajen. De vinkede og gebærdede sig som rasende, øjensynlig i den hensigt at standse skibet. "Halløj!" råbte mængden. "Holdt!" brølede kaptajnen. "Stop! Op med landgangen!" De to mænd sprang om bord, netop som den anden trosse blev kastet los og maskinens hæsblæsende stempelslag gjorde os klar af kysten. Der lød et hurra fra dækket og derpå et fra kajen, så viftedes der med lommetørklæder, det store skib skød sig ud gennem havnen og dampede gravitetisk ud over den rolige bugt.

Vor fjorten dages rejse var nu godt begyndt. Passagererne forsvandt efterhånden fra dækket for at se efter køjer og rejsegods, og fra salonen hørtes en knalden af propper, som

tydede på, at mere end én ensom rejsende tog sin tilflugt til kunstige midler for at døve adskillelsens smerte. Jeg så mig om på dækket for at få et overblik over mine rejseledsagere. Det var de sædvanlige typer, som ses ved den slags lejligheder. Der var ingen bemærkelsesværdige ansigter imellem dem. Jeg taler som kender, for ansigter er mit særlige felt. Jeg slår ned på et ejendommeligt ansigt som en botaniker på en blomst og fører det med mig for at analysere det i ro og mag, samt klassificere og nummerere det til mit lille antropologiske museum. Der var intet her, der var mig værdigt. En snes forskellige typer af det unge Amerika, der skulle til Europa, nogle respektable, midaldrende par som modvægt, en svag iblanding af gejstlighed og nogle andre professioner, unge damer, handelsrejsende, engelske stivstikkere og hele det øvrige brogede selskab, som en oceandamper har at opvise. Jeg vendte mig fra dem og så tilbage mod Amerikas svindende kyster, og idet en skare erindringer stormede ind på mig, følte jeg mit hjerte banke varmt for mit adopterede fædreland.

En bunke vadsække og andet rejsegods lå tilfældigvis på den ene side af dækket og ventede på at blive bragt nedenunder. Da jeg som sædvanlig længtes efter ensomhed, gik jeg om bag denne stabel, og siddende på en tovrulle mellem den og skibets side hengav jeg mig til vemodige drømme.

Jeg vækkedes op fra disse ved at høre en hvisken bag mig. "Her er en rolig plet," sagde stemmen. "Sæt Dem ned, så kan vi uforstyrret tale om det."

Jeg kiggede gennem en sprække mellem to vældige riste og så da, at de to passagerer, som var kommet med i sidste øjeblik, stod på den anden side af stablen. De havde åbenbart ikke

bemærket, at jeg sad der og krøb sammen i skyggen af kufferterne. Den mand, der havde talt, var høj og meget mager, havde blåsort skæg og et ganske farveløst ansigt. Hans væsen var nervøst og uroligt. Hans ledsager var en undersætsig, blodrig lille person med et rask og bestemt ansigtsudtryk. Han havde en cigar i munden og en stor ulster kastet over venstre arm. De så sig begge uroligt om, som om de ville overtyde sig om, at de var alene. "Dette her er just stedet," hørte jeg den anden sige. De satte sig på en vareballe med ryggen til mig, og meget imod mit ønske kom jeg således til at spille den ubehagelige rolle at være lurer under deres samtale.

"Nå, Müller," sagde den højeste af mændene, "nu har vi da fået den godt og vel om bord."

"Ja," svarede den mand, han havde tiltalt med navnet Müller; "nu er den da vel om bord."

"Det var lige til øllet."

"Ja, det var det, Flannigan."

"Det var en gal historie, hvis vi ikke var kommet med."

"Ja, det ville have været en streg i regningen."

"Det ville have ødelagt det hele," sagde den lille mand og dampede voldsomt på cigaren i nogle minutter.

"Jeg har den her," sagde han endelig.

"Lad mig se den."

"Der er vel ingen, der ser noget?"

"Nej, de er alle sammen nedenunder."

"Man kan ikke være forsigtig nok, når så meget står på spil," sagde Müller, bredte ulsteren ud, som hang over hans arm, og fremdrog en mørk genstand, som han lagde på dækket. Et blik på den var nok for mig, jeg sprang op med et undertrykt

rædselskrig. Heldigvis var de så optaget, at ingen af dem bemærkede mig. Havde de drejet hovedet, ville de ufejlbarligt have set mit blege ansigt kigge på dem over kuffertstablen.

Fra det øjeblik, jeg hørte de første ord af deres samtale, havde jeg fattet en frygtelig mistanke. Den syntes fuldt ud bekræftet nu, da jeg så, hvad der lå for mig. Det var en lille firkantet kasse, lavet af mørkt træ og beslået med messingbånd. Størrelsen var vel omtrent en kubikfod. Den mindede om en pistolkasse, men var afgjort højere. Den havde imidlertid et tilbehør, som mine øjne var som fastnaglede til, et tilbehør, der nok så meget mindede om selve pistolen som om dens hylster. Det lignede nærmest en hane og sad på låget; en stump sejlgarn hang ved det. Foruden hanen var der i træet en lille firkantet åbning. Den høje, Flannigan, som hans ledsager kaldte ham, kiggede ned igennem den flere minutter i træk med en temmelig ængstelig mine.

"Der er ikke noget i vejen," sagde han endelig.

"Jeg prøvede på at lade være med at ryste den," sagde hans ledsager.

"Den slags må behandles med forsigtighed. Put så meget ned, som der behøves, Müller."

Den lille famlede i sin lomme og trak så en lille papirspakke frem. Denne åbnede han og udtog en lille håndfuld hvidlige korn eller tråde, som han lod forsvinde gennem hullet. Der lød en ejendommelig smældende lyd fra kassen og begge mændene smilede veltilfreds.

"Der er ingenting i vejen der," sagde Flannigan.

"Nej, alting er i den skønneste orden," svarede hans ledsager.

"Pas på, der kommer nogen. Tag den med ned i køjen. Lad bare ingen mærke, hvad vi har for eller, hvad der var endnu værre, fingerere ved denne her og lade den gå af ved en fejltagelse."

"Ja, resultatet ville jo blive det samme, hvem der så lod den gå af," sagde Müller.

"De ville ikke blive lidt forbavsede, hvis de lod hanen gå af," sagde den høje med en skummel latter. "Ha, ha! Tænk Dem bare deres ansigter! Det er ikke noget dårligt stykke arbejde, dette her, det smigrer jeg mig med."

"Nej," sagde Müller. "Jeg hører, det er Deres egen idé alt sammen, ikke sandt?"

"Jo, fjederen og den bevægelige klap er af mig."

"Vi burde tage patent på den."

Og de to mænd lo igen; en kold, hård latter var det; så tog de den lille messingbeslåede kasse og gemte den i Müllers folderige kavaj.

"Kom med ned og lad os gemme den af vejen i vor kahyt," sagde Flannigan. "Vi får ikke brug for køjerne før i aften, og der er den sikker."

Hans ledsager samtykkede og de to mænd gik arm i arm henad dækket og forsvandt ned i kahytten med den hemmelighedsfulde lille kasse. De sidste ord jeg hørte fra Flannigan var en halvhøj påmindelse til den anden om at bære kassen forsigtigt og undgå at støde den imod rælingen.

Hvor længe jeg blev siddende på den tovrulle, ved jeg ikke. Til den rædsel samtalen havde indgydt mig, kom nu en begyndende søsyges kvaler. Atlanterhavets langtrukne dønninger var begyndt at påvirke både skib og passagerer. Jeg

følte mig nedbrudt på sjæl og legeme og faldt hen i en slags sløvhedstilstand, som jeg til sidst blev revet ud af ved lyden af vor gode kvartermesters muntre stemme.

"Tør jeg bede Dem flytte Dem lidt, min herre?" sagde han. "Vi ville gerne have dækket ryddet for alt dette kram her."

I den stemning, jeg var, virkede hans ligefremme væsen og rødmossede, sunde ansigt næsten som en fornærmelse. Havde jeg været en modig eller kraftig mand, kunne jeg gerne have slået ham. Da jeg nu er, hvad jeg er, nøjedes jeg med en melodramatisk skulen, der forbavsede den gode sømand ikke så lidt, og skred over til den anden side af dækket. Det var ensomhed, jeg trængte til for at kunne ruge over den frygtelige forbrydelse, der blev udklækket her lige for øjnene af mig. En af bådene hang temmelig langt nede ved dækket. Jeg fik da det indfald at klatre op på rælingen, gå ind i den tomme båd og lægge mig ned på bunden. Jeg lå nu på ryggen og så intet andet over mig end den blå himmel, samt af og til, når skibet rullede, et glimt af mesanmasten; og jeg var således alene med min søsyge og mine tanker.

Jeg søgte at genkalde mig ordlyden af den frygtelige samtale, jeg havde beluret. Kunne den udtydes på nogen anden end den ene måde, der nu stod mig fuldstændig klar? Min forstand nødte mig til at tilstå, at dette var umuligt. Jeg forsøgte at ordne de forskellige kendsgerninger til en kæde af beviser og så opdage det manglende led. Men nej, intet manglede. Der var nu først den mærkelige måde, passagererne var kommet om bord på, en måde, der satte dem i stand til at undgå enhver undersøgelse af deres rejsegods. Selve navnet "Flannigan" smagte af irsk dynamitsammensværgelse, mens "Müller"

øjeblikkelig bragte tanken hen på socialisme og mord. Så var der deres hemmelighedsfulde opførsel; deres bemærkning om, at deres planer ville være blevet tilintetgjort, hvis de var kommet for sent til skibet; deres frygt for at blive iagttaget og endelig det mest uimodsigelige af alle vidnesbyrd, den lille firkantede kasse med hanen, og deres uhyggelige spøg om det ansigt, den mand ville sætte op, der af en fejltagelse lod den gå af – kunne alle disse kendsgerninger pege hen imod nogen anden slutning end denne ene, at de var udsendinge fra et eller andet hemmeligt selskab med politiske eller andre formål, og havde til hensigt at ofre sig selv, deres medrejsende og skibet på en eller anden vanvittig sags alter. De hvidlige tråde, som jeg havde set den ene af dem putte ned i kassen, dannede utvivlsomt en slags ledning eller tænder, som skulle iværksætte eksplosionen. Jeg havde selv fra kassen hørt en lyd, som kunne tyde på, at den indeholdt et eller andet fint maskineri. Men hvad kunne de mene med deres hentydning til i aften? Var det muligt, at de tænkte på at udføre deres frygtelige forsæt på rejsens allerførste aften? Den blotte tanke bragte en kold gysen til at fare igennem mig og gjorde mig endog for et øjeblik ufølsom for søsygens kvaler.

Jeg har sagt, at jeg mangler fysisk mod. Moralsk mod har jeg heller ikke. Det er sjældent, at disse to mangler findes i den grad forenede i én karakter. Jeg har kendt mange mænd, som var i høj grad ængstelige, når det gjaldt legemlig fare, og som dog udmærkede sig ved stor selvstændighed og sjælsstyrke. Hvad nu mig selv angår, da gør det mig ondt at måtte sige, at mit stille og tilbagetrukne liv har fremelsket hos mig en nervøs skræk for at gøre noget som helst iøjnefaldende eller for i det

hele taget at gøre mig bemærket, en skræk, der om muligt er endnu større end min frygt for at lide legemlig overlast. Enhver anden ville i mit sted straks være gået til kaptajnen, have tilstået sin frygt og lagt sagen i hans hænder. Men for mig, sådan som jeg nu engang er, var denne tanke ligefrem afskrækkende. Det at blive genstand for andres opmærksomhed, krydsforhørt af en fremmed og som angiver stillet ansigt til ansigt med de to hensynsløse fanatikere, var mig alt sammen lige modbydeligt. Var der dog ikke en svag mulighed for, at jeg tog fejl? Hvad ville jeg ikke føle, hvis min anklage skulle vise sig at være grundløs? Nej, jeg ville opsætte det; jeg ville holde øje med de to desperadoer og følge ethvert af deres skridt. Alt var at foretrække for den mulighed at have taget fejl. Så faldt det mig ind, at i dette selvsamme øjeblik begyndte måske næste akt af sammensværgelsens sørgespil. Min nervøse ophidselse lod til at have fordrevet mit begyndende anfald af søsyge, for jeg var i stand til at rejse mig op og komme ud af båden uden at føle noget tegn på dens tilbagevenden. Jeg vaklede henad dækket i den hensigt at gå ned i kahytten for at finde ud af, hvad mine nye bekendte tog sig for; men netop, som jeg lagde hånden på gelænderet, overraskedes jeg ved at få et venskabeligt dask på ryggen, som nær havde fået mig til at ryge ned ad trappen med en hastighed, der var alt andet end stemmende med min værdighed.

"Er det dig, Hammond?" spurgte en stemme, som jeg syntes, jeg skulle kende.

"Du gode Gud!" sagde jeg og vendte mig om, "det er da vel aldrig Dick Merton! Hvordan har du det, gamle ven?"

Dette var en uventet lykkelig tilskikkelse midt i min forlegenhed. Dick var netop den mand, jeg trængte til; han var godmodig og dog skarpsindig og dertil rask til handling, så det ville ikke falde mig vanskeligt at fortælle ham om min mistanke, og jeg kunne stole på, at han med sin sunde dømmekraft nok skulle finde på den bedste forholdsregel. Lige fra jeg var en lille fyr i anden klasse, havde Dick været min rådgiver og beskytter. Han så ved første øjekast, at der var noget i vejen.

"Nå!" sagde han på sin godmodige måde, "hvad er der gået dig imod, kammerat? Du er jo så hvid som et lagen. Er det søsygen, hvad?"

"Nej, ikke helt," sagde jeg. "Lad os spadsere lidt, Dick. Jeg vil gerne tale et par ord med dig. Giv mig din arm."

Jeg vaklede nu hen ad dækket, støttet på Dicks kraftige arm; men det varede noget, inden jeg kunne bekvemme mig til at tale.

"Vil du ikke have en cigar?" sagde han efter en kort tavshed.

"Nej, tak," sagde jeg. "I aften er vi alle lig."

"Det er jo ingen grund til, at du ikke skulle tage dig en cigar nu," sagde Dick på sin koldblodige måde, men så skarpt på mig under sine buskede øjenbryn, mens han talte. Han troede øjensynlig, at jeg var lidt forstyrret i hovedet.

"Nej, hør nu," vedblev jeg, "det er ikke til at le af og jeg taler i fuldt alvor. Jeg har opdaget en skændig sammensværgelse, Dick, som går ud på at tilintetgøre dette skib og hver eneste sjæl om bord," og jeg begyndte nu i orden og rækkefølge at forelægge ham den række beviser, som jeg havde samlet. "Nå, Dick," sagde jeg, idet jeg sluttede, "hvad synes du nu om det, og frem for alt, hvad synes du, jeg skal gøre?"

Til min overraskelse brast han i en hjertelig latter.

"Jeg ville lade mig skræmme," sagde han, "hvis en anden end du havde fortalt mig det samme. Men du, Hammond, har nu altid brugt at male Fanden på væggen. Jeg kan godt lide at se de gamle ejendommeligheder vise sig igen. Kan du huske i skolen, da du svor på, at der var et spøgelse i det lange værelse, og at det så viste sig at være dit eget billede i spejlet? Men herregud, menneske, hvad grund skulle nogen dog have til at tilintetgøre dette skib? Vi har ingen stor politisk personlighed her om bord. Tværtimod, de fleste rejsende er amerikanere. Og desuden tror jeg nok, at selv de mest koldblodige massemordere i vort nittende århundrede betænker sig to gange, før de ofrer deres eget liv sammen med andres. Vær du ganske rolig, du har nok misforstået dem og har taget et fotografiapparat eller en anden uskyldig genstand for en helvedesmaskine."

"Aldeles ikke, min gode," sagde jeg lidt stødt. "Jeg er bange for, at du for sent vil indse, at jeg hverken har overdrevet eller misforstået noget. Hvad nu kassen angår, så har jeg virkelig aldrig nogensinde før set sådan én. Der var et fint maskineri inden i den; det er jeg vis på, således som de tog på den og talte om den."

"Du kunne såmænd antage enhver nogenlunde transportabel genstand for en torpedo," sagde Dick, "hvis *det* skal være et bevis."

"Mandens navn var Flannigan," vedblev jeg.

"Det ville vist ikke være noget stærkt indicium i rettens øjne," svarede Dick; "men hør nu, jeg er færdig med min cigar. Hvad om vi gik sammen ned og knækkede halsen på en flaske rødvin? Så kan du vise mig dine Orsinier, hvis de endnu er dernede."

"Lad gå," sagde jeg; "jeg er bestemt på ikke at tabe dem af syne hele dagen. Men du må ikke stirre på dem; jeg vil ikke have, de skal mærke, de bliver udspejdet."

"Vær du bare rolig for mig," svarede Dick, "jeg skal se så ubekymret og uskyldig ud som et lam," og dermed gik vi ned ad trappen og ind i salonen.

En del rejsende sad spredt omkring det store midterbord. Nogle tumlede med genstridige vadsække og kuffertremme, andre spiste frokost, og enkelte læste eller underholdt sig på anden måde. Men de to, vi søgte, var der ikke. Vi gik videre og så ind i alle sovekahytterne, men så intet spor af dem. "Store Himmel!" tænkte jeg, "måske er de i dette selvsamme øjeblik lige under os i ruffet eller i maskinrummet og gør deres djævelske forberedelser." Det var bedre at vide det værste end at gå i denne spænding.

"Hovmester," sagde Dick, "er der andre herrer her nede?"

"Ja, der er to i rygeværelset, herre," svarede hovmesteren.

Rygeværelset var en hyggelig lille rede, som var flot møbleret og lå ved siden af opvaskerrummet. Vi stødte døren op og trådte ind. Jeg drog et lettelsens suk. Det første jeg så, var Flannigans gustne fjæs, hans hårde mund og faste blik. Hans ledsager sad lige overfor ham. De drak begge to og på bordet lå en bunke kort. De var optaget af deres spil, da vi kom ind. Jeg puffede Dick i siden for at betyde ham, at vi havde fundet dem, og vi satte os ned med så ubekymrede miner som muligt. De to sammensvorne syntes ikke at tage hensyn til vor nærværelse. Jeg holdt stadig øje med dem begge. Det spil, de spillede, var "Napoleon". De var begge meget dygtige og jeg kunne ikke lade være at beundre den sjældne sjælsstyrke hos disse mænd, som

med en sådan hemmelighed i hjertet så ganske kunne gå op i spillets enkeltheder. Pengene var snart på den ene hånd, snart på den anden. Men heldet syntes stadig at vende sig fra den højeste af spillerne. Til sidst kastede han med en ed kortene på bordet og afslog at fortsætte spillet.

"Nej, gu' om jeg gør!" sagde han; "jeg har jo ikke haft et anstændigt kort i de sidste mange omgange."

"Bryd Dem ikke om det," sagde hans kammerat og skrabede de vundne penge til sig; "nogle få dollars mere eller mindre vil ikke gøre megen forskel, når vi først har gjort vort arbejde i aften."

Jeg undredes over slynglens dristighed, men stirrede stadig lige åndsfraværende op i loftet og drak min vin med så ubekymret en mine som muligt. Jeg mærkede, at Flannigan så på mig med sit ulveagtige blik for at se, om jeg havde opfanget hentydningen. Han hviskede noget til sin ledsager, som jeg ikke forstod. Det var formodentlig en advarsel, for den anden svarede temmelig vredt:

"Snak! Hvorfor skulle jeg ikke sige, hvad jeg har lyst til? Alt for megen forsigtighed ville netop være det værste for os."

"Jeg tror sandelig, at De ønsker, det hele ikke skal blive til noget," sagde Flannigan.

"Nå, så det tror De," sagde den anden hidsigt og hævede stemmen. "De ved jo lige så godt som jeg, at når jeg spiller om en indsats, så holder jeg af at vinde den; men jeg vil ikke afbrydes eller have mine ord kritiserede af Dem eller nogen anden mand; jeg har vel lige så megen interesse af vort held som De – mere, håber jeg."

Han var ganske ophidset og dampede voldsomt løs på sin cigar i flere minutter. Den anden skurks øjne hvilede snart på Dick Merton, snart på mig. Jeg vidste, at jeg sad overfor en fortvivlet mand, som en skælven af mine læber kunne bringe til at støde en dolk i mit hjerte. Men jeg viste mere selvbeherskelse, end jeg ville have tiltroet mig selv under så kritiske omstændigheder. Hvad Dick angår, så var han lige så upåvirkelig og tilsyneladende lige så ubevidst som den ægyptiske sfinx.

Der herskede en længere tavshed i rygeværelset. Det eneste, der afbrød den, var den knitrende lyd af kortene, som Müller samlede sammen og puttede i sin lomme. Han var stadig noget rød i hovedet og ophidset. Idet han kastede sin cigarstump i spyttebakken, så han udfordrende på sin ledsager og vendte sig så til mig.

"Kan De sige mig, min herre, hvornår der kan ventes efterretninger om dette skib?"

De så begge to på mig; men skønt jeg muligvis blegnede en smule, var min stemme så rolig som nogensinde, da jeg svarede:

"Jeg antager, at den første efterretning om det kan ventes, når det er løbet ind i Queenstown havn."

"Ha, ha, ha!" lo den hidsige lille mand; "det vidste jeg, De ville sige. Lad være med at sparke mig under bordet, Flannigan; det vil jeg ikke finde mig i. Jeg ved nok, hvad jeg gør. De tager fejl, min herre," vedblev han, atter henvendt til mig, "ganske fejl."

"Vi kan måske passere andre skibe," foreslog Dick.

"Nej, det er heller ikke det."

"Vejret er godt," sagde jeg; "hvorfor skulle der ikke komme efterretninger om os fra vort bestemmelsessted?"

"Jeg siger ikke, at der ikke kan komme efterretninger om os fra vort bestemmelsessted. Det vil der nok en gang; men det bliver ikke den *første* efterretning."

"Hvor kommer den da fra?" spurgte Dick

"Det vil De aldrig få at vide. Nok er det, at en hurtig og hemmelighedsfuld budbringer vil bringe melding om os, før dagen er til ende. Ha, ha, ha!" Han lo igen, så det klukkede i ham.

"Kom op på dækket," brummede hans kammerat. "De har drukket alt for meget af den forbandede cognac. Den har løsnet Deres tunge. Kom med!" Han tog sin ven ved armen og dels ledte, dels puffede ham ud af rygeværelset; så hørte vi dem slentre op ad trappen sammen og ud på dækket.

"Nå, hvad mener du så?" stønnede jeg henvendt til Dick. Han var lige så uforstyrrelig som nogensinde.

"Hvad jeg mener!" sagde han; "jo, jeg mener ligesom hans kammerat, at vi har siddet alt for længe og hørt på en drukken mands vrøvlen. Den karl stank jo af cognac."

"Snak, Dick! Du så jo, hvorledes den anden prøvede på at stoppe munden på ham."

"Ja, selvfølgelig. Han brød sig ikke om, at hans ven skulle gøre sig til nar i fremmedes nærværelse. Måske er den lille gal, og den anden skal passe på ham. Det ville være højst rimeligt."

"Å, Dick, Dick," udbrød jeg; "hvor kan du være så blind? Kan du da ikke indse, at hvert ord bekræftede vor tidligere mistanke?"

"Snak, menneske!" svarede Dick. "Du har arbejdet dig selv ind i en nervøs ophidselse. Hvor pokker kan du få nogen mening i det sludder om en hemmelighedsfuld budbringer, der skulle bringe melding om os?"

"Jeg skal sige dig, hvad han mente Dick," sagde jeg, bøjede mig frem og greb min ven i armen. "Han mente det pludselige glimt af ildskæret, som vil ses langt ude på havet af en eller anden ensom fisker, der ligger ud for Amerikas kyst. Det var det, han mente."

"Jeg havde ikke troet, du kunne være så tåbelig, Hammond," sagde Dick Merton i en pirrelig tone. "Hvis du prøver på at forstå enhver drukken mands sludren bogstaveligt, så vil du altid kunne få mærkelige ting ud af det. Lad os gøre som de to og gå op på dækket. Jeg tror, du trænger til frisk luft. Du kan være vis på, at der er noget galt ved din lever. Søluften vil nok gøre dig godt."

"Hvis jeg overlever denne rejse," sagde jeg stønnende, "skal det være den sidste, jeg nogensinde indlader mig på. Men nu dækker de bordet til middagen, så er det næppe umagen værd at gå ovenpå. Jeg bliver hernede og ryger min cigar færdig."

"Jeg håber, du bliver i bedre humør inden middag," svarede Dick; så gik han og lod mig alene med mine tanker, indtil den store gongong kaldte os til salonen.

Jeg behøver næppe at sige, at min madlyst ikke var blevet skærpet af dagens begivenheder. Halvt ubevidst satte jeg mig til bords og lyttede til den samtale, der førtes omkring mig. Der var omtrent hundrede første klasses passagerer, og efterhånden som vinen løsnede tungebåndene, smeltede stemmerne sammen med den raslende lyd fra servicet, indtil det hele

dannede et sandt Babel. Jeg befandt mig mellem en meget svær og nervøs gammel dame og en sirlig lille præstemand, og da ingen af dem gjorde nogen som helst tilnærmelser, trak jeg mig ind i mig selv og benyttede tiden til at iagttage mine medrejsende. Jeg kunne i afstand se Dick dele sin opmærksomhed mellem en benløs fugl og en selvbevidst ung dame, som var hans nabo. Kaptajn Dowic var vært ved den ende af bordet, hvor jeg sad, mens skibslægen sad ved den anden. Til min tilfredshed så jeg, at Flannigan sad næsten lige overfor mig. Så længe, vi havde ham i sigte, vidste jeg jo, at vi i det mindste foreløbig var sikre. Han sad der med et smil på sit skumle ansigt, som vel skulle forestille elskværdigt. Det undgik ikke min opmærksomhed, at han tog rigeligt til sig af vinen, så rigeligt, at hans stemme, inden vi nåede desserten, var ikke så lidt sløret. Hans ven Müller sad nogle få pladser længere nede. Han spiste kun lidt og lod til at være nervøs og urolig.

"Nå, mine damer," sagde vor joviale kaptajn. "Jeg håber, at De nu vil føle Dem ganske som hjemme om bord på mit skib. Herrerne er jeg ikke bange for. Lad os få en flaske champagne, hovmester. Jeg drikker på en frisk kuling og en hurtig overrejse! Forhåbentlig vil vore venner i Amerika høre om vor lykkelige ankomst om en tolv dage, i det højeste om fjorten."

Jeg så op. Hvor flygtigt end det blik var, der udveksledes mellem Flannigan og hans medsammensvorne, så var jeg dog i stand til at udtyde det. Der spillede et ondt smil om den førstes tynde læber.

Samtalen gik livligt. Sørejser, politik, forlystelser, religion, alt muligt blev drøftet. Jeg lyttede tavs, men interesseret til. Det faldt mig ind, at det ikke kunne være nogen skade til at bringe

det emne på bane, der hele tiden optog mig. Jeg kunne berøre det ganske i forbigående og det ville i alt fald bringe kaptajnen på den slags tanker. Jeg kunne da også med det samme iagttage virkningen af mine ord på de to sammensvorne.

Der var et pludseligt havblik i samtalen. De fleste almindelige emner af interesse syntes udtømte. Lejligheden var gunstig.

"Må jeg spørge Dem, kaptajn," sagde jeg højt og tydeligt, i det jeg bøjede mig frem, "hvad er Deres mening om feniernes manifest [Note 1)]?"

Kaptajnens rødmossede ansigt formørkedes af et harmfuldt udtryk.

"De er feje og usle," sagde han, "og de er lige så tåbelige, som de er grusomme."

"En skare anonyme slynglers afmægtige trusler," sagde en gammel herre ved hans side majestætisk.

"Å, kaptajn!" sagde den fede dame ved min side, "De tror da vel ikke, at de kunne finde på at sprænge et skib i luften?"

"Jo, det kunne de sikkert, hvis de bare kunne komme til det; men jeg er ganske sikker på, at de ikke vil sprænge mit i luften."

"Tør jeg spørge, hvilke forsigtighedsregler der er taget imod dem?" spurgte en ældre mand fra den anden ende af bordet.

"Alt gods, der sendes om bord, bliver omhyggeligt undersøgt," sagde kaptajn Dowic.

"Men hvis nu nogen tog sprængstoffer med om bord?" sagde jeg.

"De er alt for feje til således at sætte deres eget liv på spil."

Mens denne samtale førtes, havde Flannigan ikke forrådt den ringeste interesse for, hvad der foregik. Nu så han op og derpå

hen på kaptajnen. "Tror De dog ikke, De undervurderer dem noget?" sagde han. "Ethvert hemmeligt selskab kan opvise fortvivlede fanatikere – hvorfor skulle fenierne ikke også have dem? Mange mennesker anser det for en lykke at dø for en sag, der i deres øjne er retfærdig, selv om andre anser den for det modsatte."

"Mord på uskyldige mennesker kan aldrig i noget menneskes øjne være en retfærdig sag," sagde den lille præst.

"Paris' bombardement var dog ikke andet," sagde Flannigan; "og dog var hele den civiliserede verden enig om at se til med korslagte arme og ombytte de grimme ord 'mord' med det mere velklingende ord 'krig'. I tyskernes øjne var det en retfærdig sag; hvorfor skulle fenierne ikke tænke det samme om dynamitten?"

"I ethvert fald har alle deres tomme udgydelser endnu ikke ført til noget som helst," sagde kaptajnen.

"Undskyld," sagde Flannigan, "men er der ikke en vis tvivl med hensyn til skibet *Dotterel*s skæbne? Jeg har truffet folk i Amerika, som af personlig erfaring forsikrede, at der var en kultorpedo om bord i skibet."

"Så løj de," sagde kaptajnen. "Det blev til sidst bevist ved krigsretten, at sprængningen skyldtes udvikling af gas i kullene – men skal vi ikke hellere skifte emne, ellers kunne damerne gerne få en søvnløs nat." Efter denne bemærkning ledte kaptajnen atter samtalen tilbage i dens oprindelige spor.

Mens denne lille diskussion stod på, havde Flannigan hævdet sit standpunkt med et mådehold og en rolig sikkerhed, der vidnede om virkelig dannelse og som jeg ikke ville have tiltroet ham. Jeg kunne ikke lade være med at beundre denne mand, der lige før udførelsen af en så fortvivlet plan, i en så høflig tone

kunne drøfte en sag, der jo måtte berøre ham så nøje. Han havde, som jeg allerede har bemærket, taget dygtigt til sig af vinen; men skønt hans ellers så blege kinder blussede svagt, var hans væsen så tilbageholdent som nogensinde. Han blandede sig ikke mere i samtalen, men syntes fordybet i sine egne tanker.

En hær af modstridende tanker kæmpede i mit sind. Hvad skulle jeg gøre? Skulle jeg rejse mig med det samme og angive dem i kaptajnens og passagerernes nærværelse? Eller skulle jeg udbede mig et par minutters samtale med kaptajnen i hans kahyt og åbenbare det hele? Et øjeblik var jeg halvvejs besluttet på at gøre det, men så vendte min gamle, medfødte forlegenhed tilbage med forøget styrke.

Når alt kom til alt, kunne det jo være en fejltagelse. Dick havde hørt beviserne, men havde afslået at tro på dem. Jeg bestemte at lade sagen gå sin gang. En besynderlig ligegladhed kom over mig. Hvorfor skulle jeg hjælpe mennesker, som var blinde for deres egen fare? Det måtte jo være skibsofficerernes pligt at beskytte os, og ikke vor sag at advare dem. Jeg drak et par glas vin og vaklede op på dækket med den beslutning at gemme hemmeligheden i mit eget bryst.

Det var en herlig aften. Selv i min ophidsede sindstilstand kunne jeg ikke lade være at læne mig ud over rælingen for at nyde den friske brise. Langt ude i vest sås et ensomt sejl som et mørkt punkt mod den flammende skymur, som den synkende sol havde efterladt på himlen. Jeg gøs ved synet af den. Den lignede et hav af blod. En enkelt stjerne blinkede svagt over mit hoved, men tusinde stjerneglimt sås i vandet for hvert slag af skruen. Det eneste, der brød denne skønhedens harmoni, var

den tykke røgstribe, der bredte sig bag os som en sort stribe på et purpurrødt gardin. Det synes næsten ubegribeligt, at den dybe fred, der hvilede over al naturen, kunne forstyrres af en ussel dødelig.

"Når alt kommer til alt," tænkte jeg, mens jeg stirrede ned i det blå dyb under mig, "selv om det værste skulle ske, så er det dog bedre at dø her end sygne hen i en sygeseng på landjorden." Et menneskeliv synes så ringe omgivet af naturens mægtige kræfter. Men til trods for alle mine filosofiske betragtninger, kunne jeg dog ikke lade være at gyse, da jeg drejede hovedet og på den anden side af dækket så to mørke skikkelser, som jeg ingen vanskelighed havde ved at genkende. De så ud til at være fordybet i samtale, men jeg havde ikke lejlighed til at høre, hvad de sagde; jeg lod mig derfor nøje med at gå frem og tilbage og våge nøje over hver af deres bevægelser.

Det var en befrielse for mig, da Dick kom op på dækket. Selv en tvivlende fortrolig er bedre end slet ingen.

"Nå, gamle dreng," sagde han og gav mig et gemytligt dunk imellem ribbenene, "endnu er vi da ikke røget i luften."

"Nej, ikke endnu," svarede jeg; "men det er da ikke noget bevis på, at vi ikke kommer til det."

"Å snak, dit gale menneske!" sagde Dick, "jeg begriber ikke, hvor du har fået den mærkværdige idé fra. Jeg har talt med en af dine formodede mordere, og han lader såmænd til at være en ganske flink fyr, en hel sportsmand, skulle jeg tro, efter hans tale at dømme."

"Dick," sagde jeg, "jeg er lige så sikker på, at disse mænd har en helvedesmaskine og at vi står på evighedens dørtærskel, som hvis jeg allerede havde set dem sætte en tændstik til lunten."

"Ja, når du virkelig tror det," sagde Dick, et øjeblik halvvejs forskrækket over min alvor, "så er det din pligt at gøre kaptajnen bekendt med din mistanke."

"Du har ret," sagde jeg, "og det vil jeg også gøre. Min dumme forlegenhed har hidtil forhindret mig i at gøre det. Jeg tror, den eneste redning for os er at forelægge ham hele sagen."

"Nå, så gå hen og gør det," sagde Dick; "men bland for Himlens skyld ikke mig ind i den sag."

"Jeg vil tale til ham, når han kommer ned fra kommandobroen," svarede jeg; "men indtil da har jeg i sinde ikke at tabe dem af syne et øjeblik."

"Lad mig vide, hvad det bliver til," sagde min ven; og med et nik til mig slentrede han bort, så vidt jeg ved for at opsøge sin naboerske fra middagsbordet.

Da jeg var blevet alene, kom jeg i tanker om mit skjulested fra om morgenen, klatrede op på rælingen, steg ind i båden og lagde mig ned. Der kunne jeg atter overtænke mit forsæt og, når jeg løftede hovedet, kunne jeg, hvad øjeblik jeg ville, holde øje med mine ubehagelige naboer.

En time forløb, men kaptajnen var stadig på kommandobroen. Han talte med en af de rejsende, en forhenværende søofficer, og de drøftede indgående et eller andet indviklet spørgsmål i søfartskunsten. Jeg kunne se de røde glimt af deres cigarer fra mit skjulested. Det var nu mørkt, så mørkt, at jeg næppe kunne skelne Flannigans og hans medskyldiges skikkelser. De stod endnu i samme stilling, som de havde indtaget efter middag. Enkelte passagerer var spredt omkring på dækket, men mange var gået nedenunder. En besynderlig stilhed hvilede over hav og luft. Stemmerne fra

vagten og den raslende lyd fra roret var de eneste lyde, der brød stilheden.

Endnu en halv time gik. Kaptajnen var stadig på broen. Det lod næsten til, at han aldrig ville komme ned igen. Mine nerver var unaturligt ophidsede, og det i en sådan grad, at lyden af skridt på dækket fik mig til at fare sammen og skælve over hele legemet. Jeg kiggede ud over randen af båden og så, at vore to mistænkelige medrejsende var gået over dækket fra den anden side og nu stod næsten lige under mig. Lyset fra en lanterne faldt lige på skurken Flannigans gustne ansigt. Selv ved dette flygtige blik så jeg, at Müller havde den ulster, som jeg kendte så godt, kastet løst over armen. Jeg sank tilbage med en stønnen. Min skæbnesvangre opsættelse havde altså kostet to hundrede menneskeliv.

Jeg havde læst om den djævelske hævn, der ventede en spion. Jeg vidste, at mænd, hvis liv stod på spil, ikke ville gyse tilbage for noget som helst. Alt, hvad jeg kunne gøre, var at krybe sammen på bunden af båden og lytte i stilhed til de hviskende stemmer under mig.

"Dette sted er godt," sagde en stemme.

"Ja, læsiden er bedst."

"Jeg gad vide, om hanen vil virke."

"Det er jeg vis på, den vil."

"Vi skulle jo lade den gå af kl. 10, ikke sandt?"

"Ja, kl. 10 præcis. Vi har endnu otte minutter."

Der var en pause. Så talte stemmen igen:

"De kan vist høre hanen smælde, ikke sandt?"

"Det gør ingenting. Det vil være for sent til at nogen kan forhindre det."

"Det er sandt."

"Det vil give dem derhjemme noget at snakke om, hvad?"

"Ja, vist så. Hvor længe regner du, det vil vare, før de hører det?"

"Den første efterretning vil nå dem i løbet af fire og tyve timer."

"Det bliver min."

"Nej, min."

"Ha, ha, det skal vi nok få afgjort."

Så blev der igen en pause. Nu hørte jeg Müllers stemme hviske hæst – "Der er kun fem minutter tilbage."

Hvor langsomt dog minutterne syntes at gå! Jeg kunne tælle dem ved lyden af mit hjertes banken.

"Det vil gøre ordentlig opsigt i land," sagde en stemme.

"Ja, og bladene vil få noget at skrive om."

Jeg løftede hovedet og kiggede ud over randen af båden. Der syntes intet håb, ingen hjælp at være. Døden ventede mig, hvad enten jeg gjorde anskrig eller ej. Kaptajnen havde nu endelig forladt kommandobroen. Dækket var øde, kun to mørke skikkelser krøb sammen i skyggen af båden.

Flannigan havde et ur i hånden.

"Tre minutter endnu," sagde ban. "Sæt den ned på dækket."

"Nej, sæt den her på rælingen."

Det var den lille firkantede kasse. Af lyden kunne jeg høre, at de havde stillet den næsten lige under mit hoved.

Jeg så igen ud over randen. Flannigan hældte noget ud i hånden fra et papir. Det var de små hvide korn – de samme, som jeg havde set ham benytte om morgenen. De skulle utvivlsomt bruges som lunte, for han tømte dem af ned i

kassen, og jeg hørte den samme besynderlige lyd, som tidligere havde tiltrukket sig min opmærksomhed.

"Halvandet minut endnu," sagde han. "Skal De eller jeg trække i snoren?"

"Jeg vil trække i den," sagde Müller.

Han lå på knæ og holdt i enden af snoren. Flannigan stod bagved med armene over kors og med et uhyggeligt bestemt udtryk i sit ansigt.

Jeg kunne ikke udholde det længere. Min modstandskraft slappedes pludseligt.

"Stands!" skreg jeg, idet jeg sprang op. "Stands, vildfarne, ryggesløse mennesker!"

De fo'r begge vaklende tilbage. Jeg tror næsten, de anså mig for en ånd, som jeg stod der i månelyset med mit blege ansigt.

Nu var jeg tapper nok. Jeg var gået for vidt til, at jeg kunne trække mig tilbage.

"Kain blev forbandet," råbte jeg, "og dog dræbte han kun én; vil I have to hundrede menneskers blod på jeres samvittighed?"

"Han er gal," sagde Flannigan. "Tiden er udløbet. Lad den gå af, Müller."

Jeg sprang ned på dækket.

"Det skal ikke ske!" sagde jeg.

"Med hvad ret vil De forhindre det?"

"I alle menneskelige og guddommelige loves navn."

"Det kommer ikke Dem ved. Af vejen, siger jeg!"

"Aldrig!" svarede jeg.

"Pokker i vold med den karl! Der står for meget på spil til, at vi kan være hensynsfulde. Jeg skal holde ham, Müller, mens De trykker af."

I næste øjeblik var jeg omsluttet af irlænderens herkuliske arme. Modstand var unyttig. Jeg var som et barn i hans hænder. Han satte mig op imod rælingen og holdt mig fast der.

Jeg følte, at jeg stod på evighedens tærskel. Halvkvalt imellem hænderne på den højeste af de to slyngler, så jeg den anden nærme sig den frygtelige kasse. Han bøjede sig ned over den og tog fat i snoren. Jeg hviskede en bøn, da jeg så ham stramme den. Så kom der en skarp, smældende lyd og så en løjerlig knagen. Hanen var sluppet, den ene side af kassen fløj frem og ud kom – *to grå brevduer*.

Der er kun lidet tilbage at fortælle. Emnet er ikke af dem, som jeg ynder at dvæle ved. Hele sagen er alt for latterlig og modbydelig. Jeg kan ikke gøre noget bedre end at forsvinde ud af historien og overlade valpladsen til *New York Herald*s fortræffelige sportsanmelder. Jeg hidsætter et uddrag af et nummer, der udkom kort efter vor afrejse fra Amerika.

—— Mærkelig brevdue-match ——

En ny match har forrige uge fundet sted mellem John H. Flannigan fra Boston og Jeremiah Müller, en velkendt borger i Lowell. Begge disse mænd har anvendt megen tid og omhu på at opdrætte en ny og forbedret brevduerace, og væddemålet havde været aftalt i længere tid. Store summer var holdt på duerne og man var almindelig interesseret i udfaldet. Starten foregik fra dækket af den transatlantiske damper *Spartan* kl. 10 om aftenen, da skibet var omtrent hundrede mile fra land. Den

fugl, som først nåede hjem, skulle være vinder. Det lader til, at megen forsigtighed måtte udvises, da engelske kaptajner har en fordom imod at lade sportsbegivenheder foregå om bord på deres skibe. Til trods for en lille forhindring i sidste øjeblik foregik starten næsten på slaget ti. Mullers fugl ankom til Lowell om eftermiddagen den følgende dag i meget udmattet tilstand, mens Flannigans endnu ikke er blevet set. For dem, der holdt på Flannigans, må det være en tilfredsstillelse at vide, at matchen er foregået på fuldt ud ærlig vis. Duerne var indelukkede i en dertil særlig opfundet kasse, som kun lod sig åbne ved hjælp af en fjeder. Det lod sig således gøre at fodre dem gennem en åbning foroven, mens muligheden for at berøre deres vinger var ganske udelukket. Flere væddeløb af denne art ville mægtigt bidrage til at vække interesse for brevduesagen hos det amerikanske publikum og ville bringe en behagelig afveksling i den ofte ret usmagelige udstilling af menneskelig udholdenhed, som har taget så stor overhånd i de senere år."

Note 1: **Feniernes manifest:** Et opråb fra 1867 om oprør mod Englands overherredømme over Irland og udråbelsen af en provisorisk regering for den (dengang ikke-eksisterende) irske republik. *Red.anm.*

Kløften ved Bluemansdyke

En sand fortælling fra Kolonierne

Broadhursts værtshus var lukket, men i det lille bagværelse var der helt hyggeligt den aften. På ildstedet brændte en lystig ild, som kastede sit rødlige skin på geværerne, som stod opstillet ved væggen og to mænd, der sad ved bordet med en flaske foran sig. Men de to mænd, som sad på hver side af ildstedet lod til at være i et noget dystert humør, som hverken ilden eller den sorte flaske på bordet lettede på.

"Klokken er 12," sagde gamle Tom, værtshusets ejer, og kastede et blik på det gamle ur på væggen, han havde haft med hjemmefra i -42. "Det er besynderligt, George, at de ikke er kommet."

"Det er pokkers mørkt i nat," sagde hans kammerat og rakte ud efter sin tobak for at tage sig en skrå. "Måske der er højvande i Wawirra-floden; eller måske der er noget galt med hestene; eller måske har de bare aflyst det. Du gode Gud, hvor det tordner! Læg lidt mere kul på ilden, Tom."

Han talte i et tonefald, som skulle virke let, men der var en smertefuld undertone i det, som ikke undgik hans kammerat. Han så uroligt på ham under de gråsprængte øjenbryn.

"Mener du virkelig, at alt er, som det skal være, George?" sagde han efter et ophold.

"At hvad er, som det skal være?"

"Nå ja, om drengene er i sikkerhed?"

"I sikkerhed? Naturligvis er de i sikkerhed. Hvad pokker skulle kunne skade dem?"

"Å, ingen ting; slet ingen ting, tænker jeg," svarede gamle Tom. "Men du ved, George, at siden den gamle tøs døde, har Maurice været alt for mig, og jeg er lidt bekymret. Det er en uge siden, de rejste fra minerne, og man skulle mene, de var fremme her nu. Men der er vel ingen fare, tænker jeg; slet ikke. Det er bare mig, der er tosset."

"Hvad skulle der vel være i vejen?" gentog George Hutton, mere for at berolige sig selv end sin kammerat. "Det er jo omtrent den slagne landevej. Først ned til Rathurst, så mellem bakkerne forbi Bluemansdyke, over Wawirra ved vadestedet og til sidst vejen over bushen til Trafalgar. Der kan da ikke være noget farligt ved den tur, hvad? Jeg holder lige så meget af min Allan, som du af din Maurice," vedblev han; "men knægtene er godt kendt med floden og ved, hvor de skal sætte over, og noget andet farligt sted er der ikke. I morgen aften er de her, det er helt sikkert."

"Gud give, det var så vel!" sagde Broadhurst; og de to mænd sad længe og stirrede tavse ind i ilden og røg på deres piber.

Det var virkelig, som Hutton havde sagt, en usædvanlig mørk nat. Vinden hylede ned gennem slugterne i bjergene og hvirvlede gennem Trafalgars gader, fløjtede gennem revnerne i væggene i de primitive træhytter og ruskede i de skrøbelige træplader, som udgjorde deres tage. Gaderne lå øde, bortset fra en og anden svirebroder, som trak sin frakke sammen om sig og gennem vind og regn vaklede afsted på hjemvejen fra værtshuset.

Endelig blev tavsheden brudt af Broadhurst, som åbenbart stadig var urolig.

"Hør, George," sagde Broadhurst, "hvad blev der af Josiah Mapleton?"

"Han rejste til minerne."

"Ja, det ved jeg nok; men han sendte bud om, at han var på vej hjem igen."

"Men han kom aldrig."

"Og hvad er der så blevet af Jos Humprey?" fortsatte han lidt efter.

"Rejste også til minerne."

"Nå, og kom han så tilbage?"

"Hold nu op, Broadhurst; hold op, siger jeg," sagde Hutton, idet han sprang op og begyndte at gå frem og tilbage på gulvet i den lille stue. "Du forsøger at gøre mig bange, Broadhurst! Du ved jo godt, at de må være rejst op i landet for at prøve deres lykke dér som guldgravere eller farmere eller hvad det nu kan være. Hvad kommer det os ved, hvor de er blevet af? Du tror da vel ikke, at jeg fører bog over alle kolonisterne, ligesom inspektør Burton gør med forbryderne?"

"Sæt dig ned, George, og hør på mig," svarede gamle Tom. "Der er noget sært ved den vej, noget, som jeg ikke forstår, og som jeg ikke holder rigtigt af. Du husker vel, hvordan Maloney, den enøjede slyngel, skaffede sig penge her, da guldgravningen begyndte. Han havde et værtshus halvvejs ude ad hovedvejen, der hvor floden kommer ned fra bjerget. Du har jo nok hørt, at man opdagede en slags trærende, som førte ned til den fra hans lille bagværelse; og hvordan det viste sig, at han puttede noget i folks drikkevarer og smed dem ned ad den sliske og lige ind i

evigheden som et andet stykke pakgods. Der er ingen, der ved, hvor mange, der mistede livet på den måde. Det var alt sammen guldgravere og farmere og den slags. Vi bør ikke være alt for sikre, George. Hvis drengene ikke er kommet i morgen aften, må vi sende politiet op til minerne!"

"Som du vil, Tom," svarede Hutton.

"Det er besynderligt forresten, nu vi taler om Maloney. Jack Haldane sværger på, at han har set en anden mand, der lignede ham så meget som vel muligt, når man regner med, at han vel er ti år ældre nu. Han så ham inde i bushen mandag morgen. Det er sandsynligvis en fejltagelse, men man skulle dog ikke have troet, at der kunne findes to par skuldre i hele verden, som bar på sådan et grimt fjæs."

"Jack Haldane er et fjols," brummede Hutton, idet han åbnede døren og kastede et bekymret blik ud i mørket, mens vinden legede med hans lange, grå skæg og blæste en sky af glødende aske fra hans pibe ned ad gaden.

"En skrækkelig nat," sagde han, idet han lukkede døren og atter satte sig hen til ildstedet.

Ja, det var vild, stormfuld nat, en nat for mørkets fugle og nattens rovdyr. Og også en temmelig mærkelig nat for syv mænd at ligge i skjul i bjergkløften ved Bluemansdyke med revolvere i hånden og Djævlen i hjertet.

Stormen var forbi, og morgenen oprandt med klart solskin. En tyk, tung tåge steg op fra den gennemblødte jord og lå som et tæppe over den lille blomstrende by Trafalgar. En blå damp hang endnu om bjergtoppene, der viste sig i vest som små øer, der steg op af et gråt hav.

Der var noget galt på færde i byen. Selv det mest overfladiske blik ville have set det. Der blev råbt, og gaden gav genlyd af løbende fødder. Døre blev slået i og vinduer lukket op. En politikonstabel kom ridende i fuld fart med sin karabin parat. Det var over den tid, hvor Joe Buchans savværk plejede at gå i gang med dagens arbejde, men det store hjul stod stille, for der var ikke mødt nogen arbejdere.

Folk stimlede sammen og trængtes i hovedgaden foran gamle Tom Broadhursts hus, og sladderen gik højlydt. "Hvad er der sket?" ville de sidst ankomne vide, mens de endnu stønnende forsøgte at få vejret. "Broadhurst har skudt sin kammerat." – "Nej, han har skåret halsen over på sig selv." – "Han har fundet guld under sit køkkengulv." – "Nej, der er hans søn Maurice, der er kommet hjem som en rig mand." – "Nej, som slet ikke er ikke kommet hjem." – "Hans hest er kommet alene tilbage!" Endelig var sandheden kommet frem: der stod den gamle rødbrune hest, der var tale om, og prustede og gned halsen mod den velkendte stalddør, som om den bad om lov til at komme ind, mens to hærget udseende, gråhårede gamle mænd holdt den fra hver sin side i bidslet, mens de stirrede tomt på dens blanke, svedige flanker.

"Gud hjælpe mig," sagde gamle Tom Broadhurst, "det er alligevel, som jeg frygtede!"

"Frisk mod!" sagde Hutton og trak hatten ned over øjnene, "der er håb endnu."

Der lød en sympatisk og opmuntrende mumlen fra mængden.

"Hesten er vel stukket af fra ham."

"Eller den er blevet stjålet."

"Eller den er svømmet over floden, og rytteren er skyllet bort," lød et ilde anbragt forsøg på at trøste.

"Den har ingen rifter eller flænger," sagde en anden mere forhåbningsfuldt.

"Rytteren var sikkert fuld og er faldet af," sagde en gammel fårefarmer. "Jeg kan huske en gang, jeg selv kom til byen her ved denne tid. Jeg havde hovedet under armen og troede, jeg var en riffel. Men jeg var også meget fuld."

"Maurice sad godt i sadlen; han ville aldrig lade sig skylle af."

"Nej, ikke ham."

"Hesten har et lille sår her på bugen," sagde én, som var en bedre iagttager end resten.

"Mærke efter et piskeslag måske?"

"Det skulle da være et fordømt hårdt slag!"

"Hvor er Chicago-Bill?" spurgte en. "Han kan give os besked."

Således påkaldt gik en mærkelig udmagret skikkelse frem foran mængden. Han var en umådelig høj og senestærk mand iført rød skjorte og en guldgravers høje støvler. Skjorten stod åben og viste hans senede hals og en massiv brystkasse. Hans ansigt var furet og arret efter mangt et slagsmål både med naturen og med hans medmennesker; men bag det hærgede ydre skinnede noget i retning af en gentlemans stilfærdige værdighed igennem. Han havde jagtet guld i mangfoldige år, havde været med i Californien i -49, men havde forladt guldmarkerne, da de store kompagnier gjorde det surt for de små enmandsforetagender med deres store maskiner. Men det røde ler med de små glimtende punkter var blevet ham som den luft, han åndede, og han var kommet den halve jordklode rundt for at finde det igen.

"Her har I så Chicago-Bill," sagde han. "Hvad er der i vejen?"

Bill blev i lyset af hans mangehånde erfaringer betragtet som noget af et orakel. Alles øjne vendte sig imod ham, da Braxton, en ung irsk politikonstabel, spurgte: "Nå, hvad mener du om hesten, Bill?"

Amerikaneren havde ikke noget hastværk. Han så nøje på hesten med sine kyndige grå øjne. Han bøjede sig ned for at undersøge hestens buggjord, han så bidslet og seletøjet efter. Så bøjede sig igen og undersøgte hovene og beføIte benene, indtil han rettede blikket på det lille sår, vi allerede har nævnt. Dette syntes at sætte ham på sporet, for han udstødte en lang, dæmpet fløjten, hvorpå han begyndte at undersøge hårene på begge sider af sadlen. Der må han have set noget afgørende, for han kastede et langt blik på de to gamle mænd, der stod ved siden af ham, vendte sig så om og trak sig tilbage i flokken.

"Nå, hvad tror du, Bill?" råbte et dusin stemmer.

"Her er noget at gøre for dig," sagde Bill og så op på den unge irske konstabel.

"Hvad er det? Hvad er der blevet af unge Broadhurst?"

"Han har gjort, hvad bedre mænd har gjort før ham. Han har gravet efter guld og fundet en kiste."

"Ud med sproget, mand! hvad har du fundet?" råbte en ru stemme.

"Jeg har opdaget mærkerne af en kugle, som har snittet hestens ryg bag sadlen og en lille dråbe af rytterens blod på selve sadlen. – Hjælp den gamle mand, gutter, og lad ham ikke falde! Giv ham en dram og bring ham ind i huset! Hør nu," henvendte han sig dæmpet til Braxton og greb hans hånd, "du og jeg skal klare denne affære. Jeg hader den slags slyngler. Vi

gør, som de plejer i Nevada – vi smeder, mens jernet er varmt. Få samlet så mange mænd sammen som muligt. Du kommer naturligvis selv med?"

"Ja, det kan du stole på," svarede den unge politikonstabel med et stilfærdigt smil.

Amerikaneren så anerkendende på ham. Han vidste af erfaring, at en irlænder, som bliver mere afdæmpet, når han er dybt berørt, kan være et meget farligt eksemplar af menneskeracen.

"Godt!" mumlede han, og de to gik sammen ned ad gaden til politistationen, fulgt af et halv dusin af de mest modige blandt mængden.

Det er her nødvendigt at indskyde et par forklarende ord i vor fortælling, eller måske snarere kronik, for den er baseret på faktiske begivenheder. Den tids repræsentanter for ordensmagten i kolonierne var meget forskellige fra de mænd, man møder i dag. Ikke at jeg vil antyde noget angående de sidstnævntes mod og mandshjerte, men hvad angår vovemod og ridderlighed er den tids politikonstabler aldrig blevet overgået. Grunden er meget simpel. Mænd af ædelt blod, yngre sønner eller vildskud, som havde brug for at søge mindre risikable opholdssteder, blev sendt afsted til Australien med en eller anden vild forestilling om dér at gøre deres lykke. Ved ankomsten fandt de hurtigt ud af, at Melbourne ikke var det El Dorado, de havde ventet; de duede ikke til nogen slags fast arbejde, de midler, de havde medbragt hjemmefra, var hurtigt blevet opbrugt, og de endte da ofte i det ridende politi. På den måde blev en slags ridderkorps dannet, hvor den laveste af de

menige var lige så stolte af deres fødsel og dannelse som deres officerer. Det var mænd, som kunne have afgjort skæbnen for et imperium, men som tilbragte livet med at slås med indfødte og røverbander, og ofte blev der kun en hensmuldrende benrad i en laset blå uniform tilbage som minde om deres eksistens.

Det var en smuk solnedgang. Hele den vestlige himmel stod i flammer, som kastede lilla skygger over bjergene og forgyldte de dystre toppe af træerne i den vældige skov, som strækker sig mellem Trafalgar og floden Wawirra, og som breder sig ubrudt som et urtidsvildnis, når undtages ét sted, hvor et ujævnt spor gennem tiden er blevet dannet af guldgraverne og deres talrige følge. Dette sår i rækken af vældige stammer slynger sig i zigzag gennem landskabet, og gør af og til en længere omvej for at undgå et mosehul eller et område med særlig tæt vegetation. Ofte var det næppe til at skelne fra terrænet rundt om, undtagen ved de spredte aftryk af hove og hjulspor.

Omtrent femten engelske mil fra Trafalgar er der en lille høj, som ligger skjult i skoven, men hvorfra man har en god udsigt over vejen, der ligger lige under den. Deroppe lå netop denne fredag aften ved solnedgang en mand, som så ud til at ligge i skjul, for han havde valgt et sted med tæt vegetation til sit opholdssted; men så forresten temmelig ubekymret ud med en pibe mellem tænderne og en bredskygget hat ned over panden. Hans ansigt var for resten også af et sådant udseende, at det helst burde være tildækket – det var arret som efter et voldsomt anfald af kopper, hans ene øje var en gang blevet stukket ud, og det, han havde igen, lå dybt i hovedet og havde et ondskabsfuldt og hævngerrigt udtryk. Panden var bred og lav, og om munden

lå der et udtryk af vild grusomhed; hagen var dækket af grove skægstubbe. Det var et ansigt, som, hvis man mødte det i en ensom gade, ville få enhver til instinktivt at gribe fastere om spadserestokken og være beredt til at slå fra sig – en dristig og hensynsløs mand.

Der lod til at falde ham et eller andet ubehageligt ind, for han rejste sig med en ed og bankede asken ud af sin pibe.

"Pokkers også, at jeg skulle blive nødt til at ligge her!" sagde han til sig selv. "Det er Barretts skyld, at det hele ikke løb så heldigt af, og nu vil han have, at jeg skal ligge her og få sumpfeber! Havde han skudt hesten, dengang han skød manden, behøvede vi ingen vagt på denne side af Wawirra. Han har nu forresten altid været en fej idiot. – Nå," vedblev han, idet han tog et gevær op, som lå i græsset bag ham, "der er ingen grund til, at jeg bliver ved at vente; de kommer ikke, så længe det er nat. Måske er hesten aldrig kommet hjem, måske har de opgivet dem og tror, de er druknet; og i hvert fald er det en anden, der har tjansen i morgen. Jeg giver dem fem minutter mere, og så er jeg gået." Han satte sig ned på en træstub, mens han talte, og begyndte at nynne. Det så ud til, at der faldt ham noget ind, for han stak hånden i lommen og efter nogen søgen trak han et spil kort frem, som var indpakket i et nusset stykke brunt papir. Han så længe på de fedtede kort. Så tog han en nål frem af ærmet og stak et lille hul i hjørnerne af hvert es og knægt. Han kluklo, idet han blandede kortene og stak dem tilbage i lommen. "Jeg skal nok få min del af rovet," brummede han. "De er smarte nok, men dét vil de ikke lægge mærke til, når de har fået en tår over tørsten. Men Gud bedre det, der kommer de jo!"

Han var sprunget op, og bøjede sig fremover ned mod jorden, mens han holdt vejret og lyttede. For det uøvede øre var der lige så stille som før – den summende lyd fra et insekt, lyden af en fugl, raslen af blade; men røveren rettede sig atter op med en mine som en mand, der havde hørt, hvad han ventede. "Farvel og tak til Bluemansdyke," sagde han; "jeg tænker, her vil være for varmt for os i nogen tid. Det store fjols! han har spoleret os et så hyggeligt gemmested, man kunne ønske sig, og risikeret vores halse ved samme lejlighed. Men jeg kan jo lige så godt se efter, hvor mange de er, og hvem der er med," vedblev han, og idet han valgte sig et punkt, hvor nogle grove buske gav ham et godt skjul, lagde han sig på lur, og løftede af og til hovedet som en anden giftslange for at se ud mellem buskene på den røde stribe, som markerede Trafalgar Road.

Der kunne nu ikke mere være tvivl om, at en flok ryttere nærmede sig. Da vor ven havde installeret sig i sit skjul, var lyden af stemmer og hovslag tydeligt hørbare, og lidt efter kom en trop beredne mænd i fuld fart omkring en drejning af vejen. De var elleve mand i alt, bevæbnet til tænderne og tydeligvis på vagt. To af dem red forrest med riflerne skudklare, idet de med blikket undersøgt hver eneste busk, som kunne skjule en fjende. Resten af dem fulgte omkring halvtreds meter bag dem, mens en enkelt rytter dannede bagtroppen. Røveren iagttog dem nøje, idet de passerede. Han lod til at genkende de fleste af dem. Nogle af dem var hans naturlige fjender, politikonstablerne; størsteparten var guldgravere, som havde meldt sig til forsøget på af komme af med en plage, som havde en stor indflydelse på deres forretninger. Det var en smuk

samling af vejrbidte, solbrune mænd med et resolut præg: de havde et formål, og de agtede at gennemføre det. Da den sidste rytter passerede forbi hans skjulested, fo'r den enlige vagtpost sammen og brummede en ed i skægget. "Jeg kender det forbandede fjæs," sagde han, "det er Bill Hanker, ham, som fik ram på Lange Nat Smeaton i Silver City i -53; hvad pokker har bragt ham herhen? Jeg må se at komme væk og give gutterne besked." Med disse ord greb han igen sit gevær, og skulende efter den allerede fjerne flok bøjede han sig ned og passerede hurtigt og lydløst ud af syne ind i den tætteste del af bushen.

Ekspeditionen var draget afsted fra Trafalgar samme dag som Maurice Broadhursts hest svedende og forskræmt var kommet galoperende hen til sin gamle, kendte stald. Politiinspektør Burton, en energisk og dygtig mand – hvad enhver, som kendte ham, kan bevidne – ledede flokken. Han havde udtaget Braxton, den unge irlænder, og Thompson, en anden konstabel, til fortroppen. Selv red han sammen med hovedtroppen, gråskægget og mager, men lige så rank i ryggen som dengang i -39, da han og jeg byggede os et skur, der hvor nu Burke Street ligger i Melbourne. Sammen med ham var McGillivray, Foley og Anson fra politiet i Trafalgar; fåreavleren Hartley, Murdoch og Summerville, som havde haft heldet med sig ved guldgraveriet, og Dan Murphy, som var blevet ruineret, dengang leret i "Orient"-minen viste sig at være værdiløst grus, og som havde søgt efter en anstændig udfordring lige siden. Chicago Bill dannede bagtroppen, og hele flokken var tydeligvis i krigshumør, omend de ikke ligefrem lignede en militær deling.

De slog lejr for natten sytten miles fra Trafalgar, og den følgende dag nåede de så langt som dertil, hvor Stirling-vejen krydser. Den tredje morgen kom de til den nordre bred af Wawirra, som de krydsede. På den anden bred holdt de krigsråd, for de var nu på vej ind i det, de mente var fjendens område. Skønt bushen var vild, blev den hele tiden krydset af både fårehyrder og rejsende, og kunne næppe være hjemsted for en flok desperate rovmordere, men på den anden side af Wawirra hævede Tápu-bjergene deres vilde toppe mod skyerne, og det var ad en sti gennem dem, guldgravernes vej førte op til Bluemansdyke. Det måtte være her, vedtog man, at scenen, hvor dramaet havde udspillet sig, lå. Spørgsmålet var nu, hvordan man skulle angribe morderne – for at det havde været mord, var der ingen, som nærede nogen tvivl om.

Alle var enige om hovedtrækkene i, hvad der skulle gøres. At gå lige på dem, skyde så mange som muligt med det samme og hænge resten i Trafalgar – det var der ingen ben i. Men hvordan man skulle få fat i dem var genstand for megen debat. Betjentene var stemte for at ride videre med det samme, og så håbe på, at heldet ville spille dem røverne i hænde. Guldgraverne foreslog, at man fandt et passende højdedrag i nabolaget med en god udsigt over egnen, hvorfra man kunne få en idé om, hvor de befandt sig. Chicago Bill havde et noget mere dystert syn på sagen. "Vi får ikke nogen af dem at se," sagde han; "de er langt borte, før vi finder et sted. De ved godt, at hesten ville finde hjem, og de har sikkert haft en vagtpost stillet ud langs vejen for at advare dem. Jeg tror, vi lige så godt kan komme videre og se at gøre vores bedste." Der var nogen

diskussion frem og tilbage, men Chicago Bills mening vandt, og ekspeditionen red videre i samlet flok.

Jo længere op i bjergene de kom, jo mere storslået og vildt blev landskabet. Høje bjergtinder på både to og tre tusinde fod rejste sig på begge sider af det smalle spor. Storm og regn havde løsnet en mængde klippestykker og grus, og vejen var sine steder næsten ufremkommelig. De blev ofte nødt til at stige af og trække hestene. "Der er ikke så langt endnu, drenge," sagde inspektøren muntert, idet de kæmpede sig frem; han pegede på en stor, dunkel kløft, som gabte foran dem mellem to næsten lodrette klipper. "Dér er de," sagde han, "hvis de overhovedet er her endnu." Lidt højere oppe blev vejen bedre og de kom nu hurtigere frem. Man gjorde holdt, riflerne blev gjort klar og pistolerne løsnet i bælterne, for det var den store kløft ved Bluemansdyke, det vildeste sted i Tápubjergene, de havde foran sig. Der var imidlertid intet som helst at se: alt var så stille som graven. Hestene blev bundet i en rolig lille ravine, og hele flokken fortsatte til fods. Solen brændte ned fra en skyfri himmel på de bregnekrat, som bredte sig langs den smalle, snoede sti. Stadig intet tegn på liv. Så hørtes en svag, men tydelig fløjten fra de forreste betjente, som fortalte de øvrige, at man havde opdaget noget, og hele flokken samlede sig. Det var i sandhed et sted, som egnede sig til bloddåd! På den ene side af vejen var der en sort afgrund, på den anden mundede en klippefyldt kløft ud. Vejen tog en brat drejning på dette sted, og netop ved denne drejning lå adskillige store klippeblokke langs vejen, netop egnet til skjul for en flok overfaldsmænd. Det var også ved denne drejning, der var en lille mudderpøl og en bunke sammentrampet rødt ler, som viste, at en kamp havde

fundet sted her for nylig. Der kunne ikke være nogen tvivl om, at dette var scenen for mordet på de to unge guldgravere. Aftrykket af hestehove kunne endnu ses i den bløde jord, og der var tydelige spor efter den på et sted, hvor den havde sparket ud i sin dødsangst. Bag en af klippeblokkene sås spor af adskillige fødder, og man fandt rester af pistolladninger mellem bregnerne. Hele tragedien lå tydeligt for deres blikke. To mænd, unge, stolte og uforsigtige, var kommet rundt om det fatale hjørne. Derpå lyden af skud, en stønnen, en brutal latter og lyden af en flygtende hest, og alt var forbi.

Hvad var der nu at gøre? Klipperne rundt om stedet blev undersøgt, men man fandt ingenting. Der var gået omkring seks dage siden overfaldet, og fuglene var åbenbart fløjet. Selskabet delte sig og søgte blandt klipperne i nærheden. Amerikaneren, som kunne følge et spor som en anden blodhund, fandt en del fodspor, som ledte til en ujævn bunke klipper på den nordlige side af kløften. I en revne fandt man resterne af tre heste. Tæt ved dem stak en gammel stråhat frem af den løse jord. Hartley, fåreavleren, løb hen for at samle den op, han fo'r tilbage, netop som han skulle til at bukke sig ned og hviskede med ærefrygt i stemmen til sin ven Murphy: "Der er et hoved nedenunder den, Dan!" Et par spadestik afslørede et ansigt, som de fleste af dem kendte – en fattig omrejsende fotograf, som var kendt i kolonien under navnet Johnny Pukkelryg, og som var forsvundet nogen tid tidligere. Det befandt sig nu i en fremskreden tilstand af forrådnelse. Tæt ved opdagede man endnu et lig, og endnu ét. I alt lå der tretten ofre for denne bande slyngler i skyggen af klipperne på nordsiden af Bluemansdyke-kløften. Det var der og da, at deltagerne i

eftersøgningen, mens de stod tavse rundt om de jordiske rester af disse stakler, som i al hast var ekspederet ind i evigheden og begravet som hunde, svor på at lade alle personlige hensyn og interesser ligge for en tid af en måned og i stedet ene og alene at søge hævn over morderne. Inspektøren blottede sit grånede hoved, idet han aflagde denne ed, og de øvrige fulgte hans eksempel. Derpå blev ligene efter en kort højtidelighed begravet i en dybere grav, et primitivt mindesmærke blev rejst over dem, og de elleve mænd fortsatte deres eftersøgning for at skaffe de døde retfærdighed.

Tre uger var gået – tre uger og to dage. Solen var ved at gå ned over den store, øde bush, som strakte sig uudforsket og ukendt fra den østlige side af Tápu-bjergene. Bortset fra nogle få excentriske jægere og et par modige guldsøgere havde endnu ingen kolonist vovet sig ind i dette øde landskab; men denne efterårsaften stod alligevel to mænd i en lille lysning midt inde i det. De var i færd med at binde deres heste og så ud til at gøre forberedelser til at slå lejr der for natten. Skønt de var hærgede, usoignerede og udmattede, kunne man stadig genkende to af vore tidligere bekendte – den unge irske konstabel og amerikaneren Chicago Bill.

Det var på det sidste med hævnernes søgen. De havde gennemstrejfet klippekløfter, udforsket enhver revne og ravine, og nu havde de delt sig i flere små grupper. Efter at have aftalt et mødested, spredte de sig ud over landskabet i håb om at finde et eller andet spor af morderne. Foley og Anson var blevet i bjergene, Murdoch og Dan Murphy undersøgte egnen i

retning af Rathurst, Summerville og inspektøren fulgte Wawirra, mens de øvrige i gennemstrejfede den østlige bush.

Både konstablen og guldgraveren så trætte og nedslåede ud. Den ene var draget ud i den tanke at kunne høste berømmelse og ære og havde håbet at kunne skyde genvej til de uniformsstriber, som ville stille ham over sine fæller; den anden havde fulgt sine forestillinger om at være et redskab for en rå retfærdighed; og begge var lige skuffede. Hestene blev bundet, og mændene kastede sig tungt på jorden. Der var ingen grund til at tænde et bål; nogle humpler groft brød og en smult saltet flæsk udgjorde hele deres måltid. Braxton fandt det frem og gav sin kammerat hans del. De spiste uden at sige et ord. Braxton var den første til at bryde tavsheden.

"Vi spiller det sidste kort ud nu," sagde han.

"Og det er oven i købet et fordømt dårligt ét," svarede den anden. "For hvad skulle vi stille op, hvis vi virkelig traf på de fordømte slyngler?" vedblev han. "Vi to alene vil jo næppe kunne tage kampen op med dem. Så ville jeg hellere tage benene på nakken hjem til Trafalgar først."

Braxton smilede. Chicago Bills vovemod var alt for velkendt i kolonien til, at han et øjeblik kunne drage det i tvivl. Guldgraverne fortæller stadig om, hvordan en slyngel engang under den første store panik i -52 havde været lidt for stor i kæften og havde forsøgt at skaffe sig ry ved at angribe ham uden grund, og fortælleren ville derfra straks gå blidt videre til at fortælle om Bills smukke opførsel overfor enken – hvordan han havde foræret hende sit udbytte for en hel uge, så hun kunne starte sin egen kro. Braxton tænkte på den historie,

mens han smilede ad Bills bemærkning, og så på hans kraftige lemmer og vejrbidte ansigt.

"Vi må hellere se efter, hvor vi er, før det bliver mørkere," sagde han, idet han stillede sin riffel op ad et eukalyptustræs stamme, tog et godt greb i nogle lianer, som hang ned fra det, og begyndte hurtigt og lydløst at klatre op.

"Hans mod er for stort til hans krop," brummede amerikaneren, idet han fulgte den mørke, slanke skikkelse, der tegnede sig mod den lyseblå aftenhimmel oppe i trækronen.

"Hvad ser du, Jack?" råbte han op til ham, for konstablen havde nu nået toppen af træet og spejdede til alle sider ud over landskabet.

"Bush, bush og atter bush!" lød stemmen ned gennem løvet. "Hov, vent lidt! Der er en slags høj eller klippe omkring tre miles mod nordøst. Jeg kan se den stikke op over træerne. Men det hjælper os nok ikke," vedblev han lidt efter, "for den ser ikke ud til at gemme på andet end nogle nøgne klipper."

Chicago Bill gik frem og tilbage ved foden af træet.

"Han bruger da en evighed på at se på den," mumlede han, da der var gået ti minutter. "Nå, der kommer han endelig." Og konstablen kom svingende ned og landede åndeløs lige foran ham.

"Men hvad er der galt, Jack?"

Noget var der galt, det var tydeligt nok. Braxtons blå øjne lyste, og hans blege kinder blussede.

"Bill," sagde han, og lagde hånden på sin kammerats skulder, "det er på tide, du tager benene på nakken og skynder dig hjem til Trafalgar."

"Hvad mener du?" spurgte Chicago Bill.

"Jeg mener, at morderne befinder sig mindre end en mil fra os, og at jeg vil besøge dem. Se så, bliv nu ikke fornærmet, gamle dreng," tilføjede han, "jeg ved jo nok, at det var din spøg. Men de er der, Bill! Jeg så røg på toppen af den høj, og det var ikke almindelig, ærlig røg, det kom fra tørt ved og var ikke ment til at skulle kunne ses. Jeg troede til at begynde med, at det bare var lidt tåge, men nej, det var virkelig røg. Det vil jeg sværge på. Det kan kun være dem; hvem ellers ville finde på at slå lejr på toppen af sådan en øde høj? Vi har dem, Bill; så sikkert som amen i kirken!"

"Eller de har os," brummede amerikaneren. "Se her, tag min kikkert og løb op og se efter en gang til."

"Det er for mørkt nu," sagde Braxton; "vi slår lejr for natten. Der er ingen grund til at være bange for, de skal røre på sig. De ligger i skjul derovre, til det hele er drevet over, stol på det. Vi snupper dem i morgen tidlig."

Guldgraveren så eftertænksomt op i træet, og derpå ned på sine halvfems kilo kraftige muskler.

"Jeg må vel tage dit ord for det," brummede han. "Du skulle jo nok være i stand til at skelne røg fra tåge. Vi kan ikke gøre noget i nat, så jeg tænker, vi lige så godt kan vande hestene og så få os en god nats søvn."

Det så ud til, at Braxton var af samme mening, så i løbet af nogle få øjeblikke lå de to mænd indsvøbt i deres kapper som to små mørke pletter på det vældige grønne tæppe af urskov.

Med det første grå morgenlys satte Chicago Bill sig op og vækkede sin kammerat. Der hang en tæt tåge over bushen. De kunne næppe skelne træerne på den anden side af den lille

lysning. Deres tøj glitrede af små skinnende fugtperler. De børstede hinanden af og satte sig så på hug og spiste deres simple morgenmad. Tågen så ud til at sprede sig lidt nu; de kunne se måske halvtreds meter til alle sider. Guldgraveren gik frem og tilbage uden at sige noget, mens han tyggede drøv på en klump "Barrett's Skråtobak". Braxton sad på en vindfælde og rensede og smurte sin revolver. Pludselig spillede en enkelt klar solstråle hen over det store eukalyptustræ. Den blev bredere og spredte sig, og pludselig var tågen væk og de gule blade glødede som kobber i morgensolen. Braxton ladede pistolen og satte den på plads i bæltet. Chicago Bill begyndte at fløjte, og standsede så sin gang.

"Nå, unge mand," sagde han, "her er kikkerten."

Braxton hængte den over skulderen og klatrede op i træet, ligesom han havde gjort aftenen før. Det var kun småting for konstablen – han var en glimrende klatrer, det kan jeg stå inde for; jeg så ham to år efter klavre op i topmasten på fregatten *Hector* under en byge for et væddemål om en flaske vin. Han nåede snart toppen og satte sig til rette på en nøgen gren omkring to hundrede fod over jorden, hvor han havde frit udsyn. Her sad han så overskrævs og undersøgte gennem kikkerten højen derovre træ for træ og sten for sten.

Der gik en time, uden at han rørte sig af stedet, og endnu en, før han kom ned igen. Hans udtryk var alvorligt og tankefuldt.

"Er de der?" spurgte den anden ivrigt.

"Ja, de er der."

"Hvor mange?"

"Jeg har kun set fem, men der kan være flere. Vent lidt, mens jeg regner det ud, Bill."

Guldgraveren så på ham med al den ærefrygt, som materien skylder ånden. At regne ting ud var ikke hans stærke side.

"Jeg vil lade mig hænge, om jeg kan hjælpe dig med det her," sagde han undskyldende. "Det ligger ikke naturligt for mig, det her med at lave planer og regne den ud. Det skyldes sikkert manglende uddannelse."

Braxton hørte ikke efter; han sad i dybe tanker.

"Hør her, gamle dreng," sagde han, "sæt dig her ved siden af mig og hør, hvad jeg siger. Husk på, at du er her som frivillig, Bill – du har ikke pligt til at gå med. Jeg derimod er her i tjeneste. Dit navn er kendt i hele kolonien, og du var en anerkendt helt, dengang jeg kun var et pattebarn. Så Bill, der er en stor ting, jeg nu vil bede dig om. Hvis du og jeg går ind og fanger de fyre, vil det være en ny fjer i din hat og i din alene. Hvad kender folk til Jack Braxton, den frivillige konstabel? Han vil næppe blive nævnt en gang. Men jeg ville gerne skaffe mig et navn i dag. Vi bliver nødt til at tage disse mænd ved et overraskelsesangreb efter at det er blevet mørkt; og det vil være lige så nemt for én resolut man som for to – måske endda lettere, for der vil være mindre risiko for at blive opdaget. Bill, jeg beder dig om at blive tilbage her og passe hestene, og lade mig gå alene."

Chicago Bill sprang op med et indigneret udråb og gav sig til at gå op og ned foran Braxton. Så lod det til, at han atter blev herre over sig selv, for han satte sig ned igen.

"De vil flå dig, knægt," sagde han og lagde sin hånd på Braxtons skulder. "Det går ikke."

"Det vil de ikke," sagde konstablen. "Jeg tager både min og din revolver med mig. Jeg vil ikke lige blive til sådan at flå."

"Mit gode navn og rygte ville blive ødelagt," sagde Bill.

"Det er hævet over enhver bagvaskelse. Du har råd til at give mig den chance."

Bill begravede ansigtet i hænderne og tænkte sig om et øjeblik.

Bill begravede sit ansigt i hænderne og sad og tænkte en stund.

"Nuvel, knægt," sagde han og så op, "jeg skal passe hestene."

Braxton greb hans hånd. "Der er ikke mange, som ville have gjort det, Bill; du er nok værd at have til ven. Nu vil vi tilbringe dagen så godt, vi kan, gamle dreng, og holde os skjult indtil i aften. Jeg vil ikke gå derop før en time efter, at det er blevet mørkt; så vi har god tid."

Dagen gled langsomt hen. Konstablen lå i en bunke mos under eukalyptustræet i dybe tanker. En eller to gange forekom det ham, at han hørte den dybe klukken og et slag på læggen, som sædvanligvis fortalte, at guldgraveren morede sig over et eller andet; men hver gang han så hen på denne, fandt han kun et ansigtsudtryk, som var så alvorligt, ja ligefrem gravalvorligt, at disse lyde åbenbart måtte skyldes hans fantasi. De indtog først deres beskedne frokost og så deres ligeså beskedne middag med god appetit. Deres tidligere sløvhed var blevet til en livlig aktivitet, nu da deres mål var i sigte. Chicago krammede ud med en mængde sære oplevelser og muntre minder fra sit liv i det vestlige Amerika. Tiden gik nu forholdsvis hurtigt; og snart begyndte solen at synke over det vidtstrakte vildnis. Skyggerne faldt over den lille lysning, mens højen endnu var badet i gyldent lys; så gled også dette over i

lilla, en stjerne funklede over Tápu-sletten, så flere, og endelig krøb nattens mørke ind over hele scenen.

"Farvel, gamle dreng," sagde Braxton. "Jeg tager ikke min karabin med mig; den vil kun være i vejen. Jeg kan ikke takke dig nok for at lade mig få lov til det her. Hvis de får ram på mig, Bill, så ved jeg, du ikke vil tabe dem af sigte; og at du vil fortælle, at jeg døde som en mand. Jeg har ingen venner og ikke noget budskab at efterlade mig; jeg ejer ikke andet i hele verden end dette gamle spil kort. Tag det, Bill; det var et fint sæt i -51. Hvis du ser røg ovre på højen i morgen, så ved du, det hele er, som det skal være, og så kommer du over med hestene. Hvis ikke, så skal du ride til Fallen Pine, hvor vi skulle mødes med de andre – rid dag og nat, Bill, og sig til inspektør Burton, at du ved, hvor morderne er, at konstabel Braxton er død, og at han sagde, han skulle komme med hele styrken, ellers ville han vende tilbage fra graven og selv føre dem an. Gør det, Bill. Far vel."

Der hvilede en dyb stilhed over det øde skovlandskab. En frøs kvækken, den boblende lyd fra en lille strøm, som flød halvt skjult i det lange græs – det var alt. Så hørtes en søvnig skade klapre med næbbet, en anden svarede, så en tredje; en blå tangar skreg; en wombat fo'r forbi for at nå sin hule. Et eller andet havde forstyrret dem; og alligevel virkede alting lige så roligt og fredsommeligt som før. Havde man været ved skadereden, ville man imidlertid have kunne opdage noget, der gled som en slange frem i underskoven, og måske også have set et glimt af et blegt, beslutsomt ansigt.

Det var en lang og udmattende nat for konstabel Braxton. Hvert øjeblik risikerede han at møde en af mordernes vagtposter, så han måtte tage hvert eneste skridt langsomt og

forsigtigt. Men han var en erfaren skovmand, og der var næppe en kvist, der knækkede under ham, mens han krøb fremad. En mudderpøl spærrede ham pludselig vejen, og han måtte tage en længere omvej. Så nåede han et sted, hvor underskoven blev tættere, og igen måtte han afvige fra sin vej. Der var meget mørkt i denne del af skoven. Der hang en tung lugt over det hele, og der steg sygdomsbefængte dampe op fra jorden. I det svage lys så han alskens sære kryb bevæge sig rundt om ham. En giftslange vred sig tværs over stien foran ham, et koldt og fugtigt firben kravlede hen over hans hånd, da han et øjeblik krøb sammen på jorden; men Braxton tænkte kun på de menneskelige krybdyr foran sig, og bevægede sig støt frem mod målet. En gang forekom det ham, at han blev forfulgt af et eller andet stort dyr; han hørte noget knække bag sig, men lyden forsvandt, da han standsede op for at lytte, og han fortsatte sin vej.

Det var, da han nåede foden af den høj, han havde set i det fjerne fra trætoppen, at de virkelige vanskeligheder ved hans foretagende begyndte. Den var næsten konisk af form, og meget stejl. Siderne var dækket af løse sten, og hist og her lå en større klippeblok. Et eneste forkert skridt her ville sende en byge af grus raslende ned ad højens side og sladre om hans tilstedeværelse. Braxton tog sine læderstøvler af og smøgede sine benklæder op; så begyndte han forsigtigt at klatre op, idet han dækkede sig bag enhver af klippeblokkene på vejen.

Der var en lille lysning langt bort i horisonten, kun en lille grå stribe, men den fik skikkelsen af en mand, som bevægede sig oppe på toppen af højen, til at virke meget stor og mørk. Det var åbenbart en vagtpost, for han havde et gevær over armen.

Højens top udgjorde et lille plateau på omkring hundrede meter i omkreds. Det var langs kanten af dette, manden bevægede sig rundt, idet han af og til stoppede op for at se ud over det store mørke hav underneden. Fra den forhøjede kant sank plateauet ind mod midten og dannede ligesom et krater. Midt i lavningen stod et stort, hvidt telt. Der stod adskillige heste bundet rundt om det, og rundt om på jorden lå der bundter af tørt græs og seletøj. Man kunne se disse detaljer fra kanten af plateauet, for det grå lys i øst var nu blevet hvidt, og det voksede stadig. Nu kunne man også skelne vagtpostens ansigt, mens han gik rundt og rundt. Det var et kønt, ikke synderlig intelligent ansigt; det lignede mere ansigtet hos en idiot end en djævel. Han lod til at være i godt humør, nu hvor fuglene begyndte at synge, og deres tusindstemmige kor hævede sig fra bushen nedenunder. Han havde glemt sin stilling, tror jeg, den udmattende rejse og den vilde flugt og den mørke kløft på den anden side af Tápu, for hans øjne skinnede og han nynnede en sær lille vise fra sit hjemlige Yorkshire. Han var atter tilbage i landsbyen i West Riding, og den grove klippeblok foran ham forvandlede sig til den høj, bag hvilken Nelly havde boet, indtil han knuste hendes hjerte, og han så den lille vedbendklædte kirke på dens top. Han ville også have set noget andet, hvis han havde set efter en gang til – noget, som ikke hørte hjemme i det andet billede: et hvidt, følelsesløst ansigt, som stirrede på ham over klippen, da han drejede sig om på hælen, stadig nynnende og uvidende om, at retfærdighedens blodhunde snusede ham i hælene.

Tiden var inde til at gå til handling. Konstablen var nu nået op til den sidste skærmende klippeblok; der var intet andet

mellem ham og plateauet end nogle få løse småsten. Han kunne høre vagtens nynnen dø hen med afstanden; han trak sin uniformssabel og med revolveren i den venstre hånd rejste han sig op og sprang som tiger frem over kanten og ned i lavningen.

Vagten var blev vækket af sine drømme om fortiden ved den raslende lyd af småsten, som rullede ned. Han fo'r sammen og spændte sin pistol. Det var ikke så underligt, at han gispede og at hans bronzebrune ansigt skiftede farve, så at en maler, som ønskede at gengive det i dette øjeblik, ville få brug for at blande ultramarin i hudfarven. Det var ikke så underligt, siger jeg; for den mørke, adrætte skikkelse med de bare fødder og messingknapperne på uniformen betød vanære og en tur i galgen for ham. Han så ham fare hen imod teltet; han så et glimt af en sabel, og han hørte en knasende lyd, da teltpælen knækkede og teltet faldt sammen over hovedet på dem, som lå og sov derinde. Og derpå hørte han over den mængde af eder og råb, som lød derindefra, en blød, irsk stemme: "Jeg har tolv skud her i hånden. Jeg har jer, hver eneste mo'ers sjæl. Op med armene! op med dem, siger jeg, før jeg får blod på min samvittighed. Hvis nogen rører sig, er han død." Braxton havde bøjet sig ned og åbnet indgangen til det sammenfaldne telt og stod nu over de seks slyngler, som var derinde. De lå, som de var vågnet, men med hænderne over hovedet, for der kunne ikke være tale om at gøre modstand overfor den rolige stemme, der blev støttet af to sorte pistolmundinger. De tænkte, at de nok var omringet og håbløst overmandede. Ingen af dem drømte om, at hele angrebsstyrken kun bestod af én mand. Det var vagtmanden, der som den første begyndte at indse sagens virkelige sammenhæng. Der var ingen lyd eller noget tegn på

forstærkninger. Han skævede ned for at se, om hanen var spændt på hans riffel, og begyndte så at krybe hen mod teltet. Han var en god skytte, hvilket mangen en vildtfoged i Braidagarth og Yorkshires skove kunne bevidne. Han satte riflen til skulderen. Braxton hørte klikket, men turde ikke fjerne blikket eller sine våben fra sine seks fanger. Vagtposten tog sigte. Han vidste, at hans liv afhang af dette ene skud. Hans ansigt var forandret, og der var nu mere af djævlen end idioten at se i det. Han tøvede et øjeblik for at være sikker på sit sigt, og derpå hørtes et skud og den dumpe lyd af et legeme, som faldt til jorden. Braxton stod stadig foran fangerne, men vagtpostens gevær var ikke blevet affyret og han lå nu på jorden og vred sig med en kugle gennem lungerne.

"Ser du," sagde Chicago Bill, idet han rejste sig fra sit dække bag en klippeblok med den endnu rygende riffel i hånden, "det forekom mig at være en grim ting sådan at overlade dig til skæbnen alene, Jack; så jeg tænkte, jeg hellere måtte holde mig til, og gribe ind, hvis det skulle gøres nødigt – og det blev det, det kan du ikke benægte. – Næ, lad du hellere være," tilføjede han, da han så vagtposten række ud efter sin riffel; "lad du bare den ligge, unge mand. Den generer ikke nogen, så længe den ligger der."

"Jeg er en død mand!" stønnede røveren.

"Nå, men så lig dog roligt som et anstændigt lig," sagde guldgraveren, "og lad være med at rode rundt efter dit gevær. Det gør dannede afdøde ikke."

"Kom her, Bill," udbrød Braxton nu, "og tag rebene, som hestene er bundet med. Og nu," vedblev han, da amerikaneren, efter at have fjernet vagtpostens våben fra hans rækkevidde,

kom med favnen fuld af reb, "bind disse fyre. Jeg dræber den, der vover at røre sig."

"En udmærket arbejdsdeling – hva', din gamle blære?" sagde Chicago Bill, idet han bankede den enøjede Maloney på issen. "Kom an med jer; den grimmeste kommer først!" Og med det samme gik han i gang med at snøre ham forsvarligt sammen.

Den ene efter den anden blev nu bundet – alle røverne, undtagen den sårede, som var for hjælpeløs til, at det var nødvendigt. Så hentede Chicago Bill hestene, mens Braxton holdt vagt, og ved middagstid var hele optoget i fuld fart undervejs mod Fallen Pine, hvor eftersøgningsholdene skulle mødes. Den sårede var bundet til den forreste hest; de øvrige slyngler fulgte efter, af sikkerhedsmæssige årsager til fods, og konstablen og Chicago Bill dannede bagtroppen.

Det var en sørgelig forsamling, der havde indfundet sig i Fallen Pine. En efter en var de ankommet, forbrændte af solen, med forrevne klæder, syge af de giftige tåger i sumpene, og alle kunne de fortælle den samme historie om udmattelse og manglende resultater. Summerville og inspektøren var faldet i hænderne på de sorte et sted ovenfor vadestedet, og var kun akkurat sluppet fra det med livet. Konstablerne Foley og Anson var i god behold, når man så bort fra at de var blevet temmelig magre. Hartley havde mistet sin hest, som var blevet bidt af en giftslange. Murdoch og Murphy havde gennemstrejfet bushen hele vejen til Rathurst, men uden at have held med sig. Alle var nedslåede og udmattede. De ventede nu kun på de sidste to, før de satte kursen hjem mod Trafalgar.

Det var hen ad middagstid, og solen bagte nådesløst ned over den lille lysning. Mændene lå rundt om på den skyggefulde side af nogle væltede træer; nogle af dem røg, andre var halvvejs faldet i søvn med hatten ned over øjnene. Hestene stod bundet hist og her, og så lige så sløve ud som deres herrer. Kun inspektørens gamle krikke lod til at være vejret overlegen – det var en snu, erfaren gammel hest, som havde set noget til verden, og som var næsten lige så befaren i skovgang som sin herre. Som Chicago Bill havde sagt: "Bortset fra at klatre i træer, så var der ikke meget, den hest ikke var i stand til, og den ville have gjort et forbandet godt forsøg på det også, hvis man havde presset den lidt." Gamle "Spidsryg" virkede dog noget urolig denne eftermiddag. To gange havde den spidset øren, og en gang havde den løftet hovedet, som om den skulle til at vrinske, men havde så taget sig i det. Inspektøren så nysgerrigt på den og lagde sin merskumspibe tilbage i dens etui. Merskummere var en af stakkels Jim Burtons svagheder. "For pokker, sir!" har jeg engang hørt ham sige, "man kender en gentleman på hans pibe. Selv om det går ned ad bakke med ham, så holder piben sig under alle omstændigheder flot." Han lagde etuiet i lommen og gik hen til hesten. Det trak stadig i dens øren.

"Den kan høre noget," sagde inspektøren. "Du gode Gud, det kan jeg også! Op med jer, drenge, der kommer nogen!" Alle sprang op og fo'r hen til deres heste. "Jeg kan høre hovslag, og jeg kan høre mænd til fods. Det må være en stor flok. De er på vej lige her hen imod os. Gå i dækning, drenge, og vær klar med revolverne." Mændene fo'r til højre og venstre, og på få øjeblikke var lysningen fuldstændig øde. Kun det mørke løb af en riffel stak frem hist og her i det høje græs, og en lille bevægelse af

bregnebladene viste, hvor de havde skjult sig. "Rolig nu, drenge!" sagde Burton; "hvis det er fjender, så skyd ikke, før jeg siger til. Så én ad gangen, sigt lavt og lad røgen lette, før I fyrer igen. – Du godeste, det er røvere!" tilføjede han, da en rytter viste sig i udkanten af lysningen, hængende ned over hestens hals. "Og der er flere," brummede han, da en flok kom frem samme sted. "Ved den levende Gud, de er taget! Jeg kan se, de er bundet. Hurra!" Og i næste øjeblik blev Braxton og Chicago Bill modtaget af ni råbende, dansende mænd, som trak i dem og slog dem i ryggen og kørte rundt med dem, så at Maloney til sidst skulende hviskede: "Hvis vi havde haft den slags mod og mandshjerte, så havde vi været frie mænd endnu i dag!"

Og nu er vor historie næsten færdig. Vi har nedskrevet en virkelig fortælling, som vi mener er værdig til at udbredes for en større kreds end dem man finder i koloniens værtshuse og omkring ilden hos en fåreavler; for konstabel Braxton og historien om, hvordan han fangede morderne fra Bluemansdyke har længe været kendt og afholdt blandt vore brødre i Sydhavet.

Vi har ikke nødig at beskrive det muntre ridt til Trafalgar, eller den velkomst de fik, eller det forsøg, beboerne der gjorde på at afgøre sagen ved en lynchning, eller hvordan Maloney, denne ærkeslyngel, gjorde sig til Kronens vidne og derved undslap galgen. Alt dette kan man læse mere udførligt beskrevet i koloniens aviser, end jeg er i stand til her. Min ven Jack Braxton er officer nu, ligesom sin fader, og tjener stadig ved stationen i Trafalgar. Bill så jeg sidst i -61, da han var i London som chef på *Wellingtonia* op til Verdensudstillingen året efter. Han er blevet noget fed, er jeg bange for, efter at han har

lagt sig efter fåreavlen, og han vejer adskillige pund mere nu, skønt han ser både rask og rørig ud. Maloney blev senere lynchet i Placerville – det har jeg i det mindste hørt. Jeg fik et brev for ikke så længe side fra den gamle inspektør; han har forladt politiet og driver nu en farm ved Rathurst. Jeg tænker, at det nok stadig giver et lille gib i hans modige krop, når han på vejen ind til Trafalgar til torsdagsmarkedet passerer den skarpe omdrejning af vejen, hvor klippeblokkene ligger og tornbladbuskene lyser så gult mod det røde ler.

Bones

Abe Durtons hytte var ikke smuk. Der var dem, som ligefrem mente, at den var grim, selv for et sted som Harvey's Sluice, og som yderligere understøttede deres opfattelse ved hjælp et par velvalgte eder. Abe selv var imidlertid en sindig og rolig mand, som mængdens manglende påskønnelse gled hen over uden at sætte sig synderlige spor. Han havde bygget hytten selv, den var god nok for ham og hans kammerat, og hvad mere skulle de da forlange? Det var dog ikke sådan, at han var helt ufølsom overfor emnet. "Hvis jeg selv – som trods alt er den, der har opført den – skal sige det, så er det en fin hytte – bedre end de fleste," plejede han at sige. "Huller i væggene? Naturligvis er der huller, vi fik jo ikke frisk luft ellers. Luften i mit hus skal jo ikke være indelukket. Regn? Nu vel, hvis det drypper ind, så er det jo blot en fordel – så behøver man er ikke at åbne døren og gå udenfor for at se, om det regner. Jeg ville ikke eje et hus, som ikke lækkede en smule. Og hvad det angår, at det ikke står helt lige, så kan jeg godt lide et hus, som hælder en smule. I hvert fald synes min kammerat, Boss Morgan, godt om huset, og hvis det er godt nok til ham, så kan det vel også være godt nok for dig, ikke sandt?" Og det var som regel, når Abe efterhånden så småt begyndte at blive personlig, at hans modstander luskede af og overlod slagmarken til den indignerede arkitekt.

Men hvilke meningsforskelle, som ellers kunne forekomme angående etablissementets ydre skønhed, så var der ingen tvivl om dets anvendelighed. For den trætte vejfarende, som kom traskende ud ad Buckhurst-vejen med retning mod Harvey's,

var den varme glød fra vinduerne i huset på bakketoppen et jærtegn af håb og hygge. Selve de huller, som naboerne så skævt til, bidrog til at sprede en venlig atmosfære af lys omkring stedet, som var dobbelt velkommen i en nat som den foreliggende.

Der var i øjeblikket kun én mand inde i hytten, og det var ejeren, Abe Durton, eller "Bones", som hans kammerater i guldgraverlejren havde døbt ham. Han sad foran den blussende brændeild og stirrede dystert ind i de rødglødende flammer, mens han af og til sparkede til et stykke brænde, der viste tegn på at dø hen. Hans kønne ansigt med det ligefremme, enfoldige blik og det gule skæg stod skarpt mod mørket i det flimrende lys fra bålet. Det var et mandigt og beslutsomt ansigt, omend en fysiognom ville have bemærket noget i linjerne ved munden, som tydede på en vis svaghed og dannede en kontrast til mandens herkuliske skuldre og svære lemmer. Bones var en af disse godtroende og ligefremme naturer, der er lige så lette at lede med det gode som umulige at drive med det onde, og det var netop denne lykkelige forening af styrke og naivitet, som gjorde ham til både mål for lejrens vittige hunde og dens yndling. Morskaben i det primitive samfund var af en vis grovkornet karakter, men ingen af de andres drillerier havde endnu formået at frembringe et mørkt udtryk på Bones' ansigt eller en uvenlig følelse i hans ærlige hjerte. Det var kun, når han mente, at man gik hans noget aristokratiske partner for tæt ind på livet, at hans underlæbe strammedes ildevarslende og et vredt glimt i hans blå øjne fik selv den mest upåvirkelige humorist i kolonien til at bide sine spøgefuldheder i sig, for i

stedet at give udtryk for sin alvorlige og velgennemtænkte opfattelse af vejret.

"Boss er længe ude i aften," mumlede han for sig selv, idet han rejste sig fra stolen og strakte sig med en vældig gaben. "Du store verden, hvor det dog regner og blæser! Ikke sandt, Blinky?" Blinky var en tilbageholdende og filosofisk anlagt ugle, hvis bekvemmelighed og velfærd var en stadig genstand for dens herres omsorg, og som i dette øjeblik iagttog ham alvorligt fra en af loftsbjælkerne. "Der er kedeligt, du ikke kan tale, Blinky," vedblev Abe og så op på sin befjedrede bofælle. "Du ser ellers ud til at være meget fornuftig, hvis man skal dømme efter dit ansigt. Også lidt melankolsk måske. Har du måske lidt af ulykkelig kærlighed, da du var yngre? – Men nu vi taler om kærlighed," tilføjede han, "så har jeg ikke set til Susan i dag!"

Han tændte et lys, som var stukket i halsen på en sort flaske på bordet, gik tværs over gulvet og så alvorligt på et af de mange billeder fra illustrerede blade, hyttens beboere havde skåret ud og slået op på væggene.

Det bestemte billede, som tiltrak ham, var af en meget letpåklædt skuespillerinde, som kiggede koket frem over en buket blomster mod et imaginært publikum. Dette skilderi havde af en eller anden ukendt grund gjort et dybt indtryk på guldgraverens modtagelige sind. Han havde udstyret den unge dame med en slags menneskelighed ved meget alvorligt, og i øvrigt uden den ringeste grund, at udstyre hende med navnet Susan Banks, og gjort hende til sin målestok for kvindelig skønhed.

"Nej, så skulle du se min Susan," sagde han, når en eller anden tilfældig vandringsmand fra Buckhurst eller måske helt

fra Melbourne forsøgte at beskrive en eller anden smuk gudinde, han havde ladt bag sig. "Der findes ikke et pigebarn som min Susan. Hvis du nogensinde kommer tilbage til det gamle land, må du opsøge hende. Susan Banks er hendes navn, og jeg har et billede af hende oppe i hytten."

Bones stod endnu og betragtede billedet af sit hjertes elskede, da døren blev revet op og en sky af regn og slud stod ind i hytten og et øjeblik næsten skjulte en ung mand, som kom farende ind og skyndte sig at få lukket bag sig; noget, som vindens styrke gjorde til en ikke ringe bedrift. Han kunne meget godt være gået for at være selve stormens ånd, som han stod der med vandet dryppende ned af det lange hår og et blegt, forfinet ansigt.

"Nåda!" sagde han i lidt ynkelig tone, "har du noget aftensmad?"

"Den står færdig og venter på dig," svarede hans bofælle muntert og pegede på en gryde, der stod og kogte på ilden. "Du ser mig noget fugtig ud."

"Fugtig? Jeg er gennemblødt, mand, helt ind til skindet. På sådan en aften i ville jeg ikke engang lade en hund gå ud – i hvert fald ikke en hund, jeg havde nogen respekt for. Giv mig den tørre jakke på knagen der."

Jack Morgan, eller Boss, som han i reglen blev kaldt, hørte til en klasse af mennesker, der den gang ikke var så sjælden på guldgraverfelterne, som man måske ville have forventet. Han var af god familie og havde fået en god opdragelse, ja måske endda gennemgået en uddannelse ved et engelsk universitet. Boss ville, hvis tingene var gået sin naturlige gang, have været en energisk forretningsmand eller en fremadstræbende

embedsmand hjemme i England, hvis ikke visse dybtliggende, nedarvede træk fra gamle sir Henry Morgan, der havde grundlagt familieformuen med spanske dubloner, som han ved en heroisk indsats havde samlet sig rundt om på de syv have, hos ham var dukket op til overfladen. Det var uden tvivl denne arv, som havde fået ham til at svinge sig ud gennem vinduet i den hjemlige vedbendklædte præstegård og lade familie og venner bag sig for at prøve lykken med hakke og skovl på de australske guldfelter. Trods hans kvindagtige ansigt og kønne manerer, var den lille mand – som de mere grove beboere af lejren ved Harvey's Sluice efterhånden havde fundet ud af – i besiddelse af et roligt mod og en stærk beslutsomhed, som havde vundet ham respekt i et samfund, hvor kækhed var en egenskab, som blev anset for at være blandt det bedste, en mand kunne have. Der var ingen, som anede, hvordan Bones og ham havde fundet sammen, men partnere det var de, og den store, stærke mand med den simple natur nærede en næsten overtroisk ærefrygt for kammeratens klare og beslutsomme ånd.

"Det var bedre," sagde Boss, idet han lod sig falde ned i den tomme stol foran ilden og så til, mens Abe dækkede bord med to metaltallerkener, to knive med hornskafter og et par usædvanligt spidse gafler. "Tag dine arbejdssko af, Bones. Det er ikke nødvendigt at fylde hytten op med rødt ler. Kom nu og sæt dig ned."

Hans kæmpemæssige partner kom ydmygt hen og satte sig til rette på låget af en tønde.

"Nå, hvad nyt?" spurgte han.

"Jo, se her!" svarede Boss og rakte ham en sammenkrøllet avis, som han havde fisket op fra lommen på sin dampende frakke. "*Buckhurst Sentinel* skriver om en åre i Conemara-minen. Vi har gode aktier der, min dreng. Vi kunne sælge det hele med det samme – men jeg tror, vi holder fast."

Abe Durton havde imens med noget besvær stavet sig igennem den pågældende artikel, idet han med sin store pegefinger fulgte linjerne ned ad siden og mumlede ordene frem under de brune moustacher.

"To hundrede dollars pr. fod," sagde han og så op. "Vi har hundrede fod hver, kammerat! Det bliver tyve tusind dollars! Det ville være nok til, at vi kunne tage hjem."

"Sludder!" sagde hans kammerat; "vi er ikke kommet her for at stikke sådan en bagatel af et par tusind i lommen. Den kommer til at give pote! Sinclair, probérmesteren, har været derovre og påstår, at det er den rigeste kvartsåre, han nogensinde har set. Det er sådan set blot et spørgsmål om at få skaffet noget maskineri derud til at knuse det. Forresten, hvad er dagens udbytte?"

Bones tog en lille trææske op af lommen og gav den til sin kammerat. Den indeholdt, hvad der så ud til at være omkring en teskefuld sand og et eller to små metalstykker af størrelse som ærter. Boss Morgan lo og leverede æsken tilbage.

"Vi skal sandelig ikke blive rige på den måde, Bones," bemærkede han, og der opstod en pause i konversationen, mens de to mænd sad og lyttede til vinden, som hylede og fløjtede omkring den lille hytte.

"Noget nyt fra Buckhurst?" spurgte Abe og rejste sig for at øse deres aftensmad op fra gryden.

"Ikke meget," svarede hans kammerat. "Billy Reid har skudt Skeløjede Joe i McFarlanes værtshus."

"Åh," sagde Abe, kun halvt interesseret.

"Så har der været nogen røvere på færde i Rochdale. Man siger, at de er på vej herover."

Guldgraveren fløjtede og hældte whisky op i et krus.

"Noget andet?" spurgte han.

"Intet af betydning bortset fra, at de sorte har vist sig på en truende måde nede ved New Sterling-vejen og at mr. Sinclair har købt et piano til sin datter, som skal flytte herud fra Melbourne og bo hos ham i det nye hus deroppe, på den anden side af vejen, du ved. Så får vi noget at kigge på," tilføjede han, og indledte et angreb på maden foran sig. "Man siger, at hun skal være en stor skønhed, Bones."

"Å, hun kommer nu ikke op imod min Sue!" svarede Bones i en afgjort tone.

Hans kammerat smilede og skævede til billedet på væggen. Pludselig sænkede han kniven og lyttede. Trods regnen og vindens hylen kunne man høre en lav rumlen, som tydeligvis ikke havde noget at gøre med elementernes rasen.

"Hvad er det?"

"Fordømt om jeg ved det."

De to mand løb samtidigt hen til døren og stirrede ud i mørket. Langt borte på Buckhurst-vejen kunne de se et lys, som bevægede sig, og den dumpe lyd blev stærkere.

"Det er en vogn," sagde Abe.

"Hvor skal den hen?"

"Det ved jeg ikke. Over floden, tænker jeg."

"Er du gal, mand! Floden er mindst seks fod dyb nu, og der er en strid strøm."

Lyset kom nærmere og svingede hurtigt rundt i en kurve på vejen. Lyden af hurtige hovslag blandede sig med hjulenes raslen.

"Hestene er løbet løbsk, for pokker!"

"Skidt for ham, som sidder i vognen."

Guldgraverne i Harvey's Sluice havde en slags rå selvstændighed ved sig, og mente, at enhver måtte bære sine egne ulykker, mens man kun brød sig lidt om sine naboers. De to mænd iagttog derfor kun nysgerrigt de svingende og hoppende vognlygter, der kom farende ned ad den snoede vej.

"Får han ikke stoppet dem, før han når elven, er han færdig," sagde Abe Durton i en resigneret tone.

Pludselig opstod der et øjebliks stilhed og regnens plasken hørte op. Det var kun et kort øjeblik, men i det øjeblik førte vinden lyden af et langt skrig med sig, som fik de to mænd til at fare sammen og stirre på hinanden, og derpå sætte i vildt løb ned ad den stejle bakke mod vejen nedenfor.

"En kvinde! I alle guders navn!" gispede Abe, idet han i farten tog et spring over en gammel mineskakt.

Morgan var lettere til fods og mere forsigtig, så han snart var langt foran sin kammerat. I løbet af et mindre end et minut stod han stønnende og barhovedet midt på den bløde, mudrede vej, mens hans partner endnu arbejdede sig ned af bakkeskråningen.

Vognen var nær ved ham nu. Ved lyset fra vognlygterne kunne han skelne den knoklede australske hest, som, rædselsslagen ved stormens hylen og vognens raslen, kom

galoperende i rasende fart foran den i retning af vadestedet. Manden, som kørte, syntes at have opdaget det hvide ansigt, som stirrede ham i møde på vejen foran ham, for han råbte nogle uforståelige ord, der skulle betyde en advarsel, og gjorde et desperat forsøg på at standse hesten. Der lød et råb og en ed og en skurrende lyd som af et sammenstød, og Abe så en vild og rasende hest, der havde rejst sig på bagbenene med en tynd, mørk skikkelse hængende ved bidslet. Boss, som med sin fine beregningssans havde været en af Rugbys bedste cricketspillere i sin tid, havde grebet tømmen lige under biddet og klyngede sig fast til det med tavs koncentration. En gang ramte han jorden med et tungt bump, da hesten kastede hovedet voldsomt fremad, men da den skulle til at genoptage sin vilde fart, fandt den manden mellem sine forhove, stadig med et urokkeligt greb om tømmen.

"Hold fast, Bones!" råbte han, da en høj skikkelse havde kastet sig ud på vej og havde fået tag i den anden tømme.

"Ja, ja gamle dreng, jeg har ham!" og hesten, der blevet kuet ved synet af en ny angriber, blev efterhånden roligere, indtil den til sidst stod stille, stadig skælvende af rædsel.

"Kom op med dig, Boss, den er sikker nok nu."

Men stakkels Boss lå stønnende i mudderet.

"Jeg kan ikke, Bones." Der var en antydning af smerte i stemmen. "Der er et eller andet galt, kammerat, men bryd dig ikke om det. Jeg er nok kun lidt rystet; hjælp nu bare mig op."

Abe bøjede sig ømt over sin kammerat. Han kunne se, at denne var ligbleg og havde svært ved at trække vejret.

"Op med humøret, gamle Boss," mumlede. "Halløjsa, hvad har vi her!"

Den sidste sætning kom som skudt ud af den ærlige guldgravers bryst, som tvunget af en eller anden uimodståelig kraft, og han tog et par skridt bagud af ren og skær forbløffelse. Der, på den anden side af den faldne og halvt indhyllet af mørket, stod, hvad der for Abes enfoldige sjæl forekom at være det skønneste syn, som nogensinde var set på jorden. For øjne, som kun var vant til at se på de røde ansigter og grove skæg hos guldgraverne i Harvey's Sluice, måtte det forekomme som om dette lyshudede, sarte ansigt tilhørte en vandrer fra en anden og bedre verden. Abe stirrede på det med forundret ærefrygt, et øjeblik ligegyldig for alt andet, selv hans sårede ven i mudderet.

"O, papa," sagde synet i en bekymret tone, "han er såret, han er kommet til skade!" Og med en hurtig, feminin gestus af den dybeste medlidenhed bøjede hun sin slanke skikkelse over Boss Morgan.

"Hvad, det er jo Abe Durton og hans kammerat," sagde den mand, der havde kørt vognen. Han kom nærmere, og man så trækkene af mr. Joshua Sinclair, minebyens probérmester. "Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal kunne takke jer, drenge. Det satans dyr havde fået bidslet mellem tænderne, og jeg ville lige straks have smidt Carrie af og selv være fulgt efter. Se så, det er godt," vedblev han, da Morgan vaklende var kommet på benene. "Ikke kommet meget til skade, håber jeg?"

"Jeg kan nok klare mig op til hytten nu," svarede den unge mand og støttede sig til sin kammerats skulder. "Men hvordan vil De få miss Sinclair hjem?"

"Å, vi kan jo så udmærket gå!" sagde den unge dame, der syntes at have overvundet sin forskrækkelse.

"Vi kan køre en omvej længere oppe, så vi slipper for at skulle over vadestedet," sagde hendes fader. "Hesten ser ud til at være faldet til ro igen; du behøver ikke at være bange for den, Carrie. Jeg håber, vi vil få Dem begge at se hjemme hos os. Hverken min datter eller jeg vil lige straks glemme, hvad der er sket her i nat."

Frøken Carrie sagde ikke noget, men det lykkedes hende at sende en lille, skjult stråle af taknemmelighed ud under de lange øjenvipper, som den ærlige Abe med største fornøjelse ville have påtaget sig at standse et løbsk lokomotiv for.

Der lød nu et lystigt "godnat", et piskesmæld, og så forsvandt vognen i mørket.

"Du har fortalt mig, at disse guldgravere var nogle rå og væmmelige fyre, papa," sagde miss Carrie Sinclair efter en lang pause, da de to mørke skygger var forsvundet i det fjerne, og vognen kørte i roligt tempo langs den oprørte flod. "Det synes jeg nu ikke. Jeg synes, de var vældig flinke." Og Carrie var usædvanlig tavs på resten af turen og lod til bedre end før at kunne forlige sig med de lidelser, hun havde været udsat for ved at skulle forlade sin gode veninde Amelia på den fjerne kostskole i Melbourne.

Det forhindrede hende imidlertid ikke i samme aften at skrive en fuld, sandfærdig og meget detaljeret beretning om det lille eventyr til den nævnte unge dame.

"De standsede hesten, kæreste, og den ene af dem kom til skade, den stakkel. O, Amy, du skulle have set den anden, som han stod der i sin røde skjorte med en revolver i bæltet! Jeg kunne slet ikke lade være at tænke på dig, for han var netop dit ideal af en mand. Du husker vel – lyst skæg og store blå øjne. Og

som han stirrede på stakkels lille mig! Du finder ikke sådanne mænd i Burke Street, Amy!" Og så videre – fire hele sider med køn sladder fra den ene unge kvinde til den anden.

Imidlertid var stakkels Boss, der i virkeligheden var temmelig medtaget, blevet hjulpet op ad bakken og var kommet i ly i hytten. Abe doktorerede på ham efter alle guldgravernes regler, og lagde en bandage om hans forstrakte arm. De var begge mænd af få ord, og ingen af dem gjorde nogen hentydninger til, hvad der var hændt. Imidlertid bemærkede Blinky, at dens herre ikke den aften udførte sine sædvanlige ritualer ved Susan Banks' helligdom.

Om nu denne kløgtige fugl drog nogen slutning af dette og ud fra den kendsgerning, at Bones sad længe og røg tænksomt på sin pibe foran den uddøende kaminild, ved jeg ikke. Lad det være nok, at da lyset døde hen og guldgraveren rejste sig fra sin stol, fløj hans befjedrede ven ned på hans skulder, hvor den kun blev forhindret i at udstøde en sympatetisk tuden af Abes advarende finger og dens egen naturlige sans for det passende.

En tilfældig forbipasserende, som kom til det noget uordentlige samfund, som udgjorde Harvey's Sluice kort efter miss Carrie Sinclairs ankomst, ville have bemærket en betydelig forandring i manerer og vaner hos stedets beboere. Om det nu skyldtes den forbedrende virkning af en kvindes tilstedeværelse eller Abe Durtons søndagsagtige udseende, er ikke så godt at sige – sikkert en kombination af de to ting. Sikkert er det i alt fald, at den nævnte unge mand havde fået en pludselig forkærlighed for renlighed og en agtelse for civilisationens konventioner, som vakte hans kammeraters forbløffelse og morskab. At Boss Morgan bekymrede sig om sin personlige

fremtræden havde man længe anset for at være et mærkværdigt og uforklarligt fænomen, som måtte hidrøre fra hans opdragelse i tidligere tider; men at den lurvede, ligegyldige Bones skulle vise sig renvasket og i ny skjorte hver morgen, det var næsten en bevidst og velovervejet fornærmelse mod kammeraterne. I en slags selvforsvar begyndte disse nu at foretage en almindelig rengøring af deres personer efter arbejdstid, og der blev et sådant rend efter sæbe hos den lokale købmand, at prisen steg til usete højder og nye forsyninger måtte indforskrives fra McFarlane i Buckhurst.

"Er vi frie guldgravere eller er vi en flok forbandede søndagsskoleelever?" lød det indignerede spørgsmål fra Lange McCoy, et fremtrædende medlem af byens reaktionære parti, der ikke formåede at følge med tiden, fordi han ikke havde været i byen helt fra begyndelsen af denne genopstandelse. Men hans indvendinger mødte ikke megen sympati, og efter et par dage bekendtgjorde en almindelig grumsethed af flodens vand, at han havde overgivet sig, hvilket blev bekræftet, da han mødte frem i Colonial Bar med et skinnende, renvasket og noget skamfuldt ansigt, og hår, der stank af bjørnefedt.

"Jeg følte mig lidt ensom," bemærkede han undskyldende, "så jeg tænkte, jeg ville se, hvad der gemte sig under mudderet." Og han så anerkendende på sig selv i det revnede spejl, som prydede etablissementets skænkestue.

Vor tilfældige tilrejsende ville også have opdaget en bemærkelsesværdig forandring i samtaleformerne i det lille samfund. Når en vis lille, yndig kyse med en smuk pigeskikkelse nedenunder viste sig i det fjerne mellem de forladte udgravninger og bunkerne af rød jord, som skæmmede

skrænterne i dalen, lød der en advarende mumlen, og den almindelige banden og sværgen, som, er jeg bange for, ellers var en vanemæssig del af sproget hos det arbejdede folk i Harvey's Sluice, tog betydeligt af. Den slags skal blot have en indledende anledning, men alligevel var det bemærkelsesværdigt, at selv længe efter, at miss Sinclair igen var forsvundet ud af syne, vedligeholdt man en betydelig højde i moralen. Mændene opdagede ved erfaringens hjælp, at deres forråd af adjektiver var mindre begrænset end de selv havde vænnet sig til at tro, og at mere dæmpede udtryksmåder til tider var endog mere passende til at bibringe omverdenen deres opfattelser.

Abe havde tidligere være anset for at være en af de mest erfarne mænd i lejren, når det gjaldt om at vurdere en åres bonitet. Det havde været den almindelige opfattelse, at han var i stand til at ansætte mængden af guld i en klump kvarts med bemærkelsesværdig sikkerhed. Dette var imidlertid åbenbart en fejltagelse, for hvis antagelsen havde været rigtig, ville han næppe nogensinde havde spildt så mange penge på at få vurderet værdiløse prøver, som det nu var tilfældet. Mr. Joshua Sinclair fandt sig overvældet med en sådan flod af stumper af glimmer og klippestykker, som kun indeholdt minimale mængder af ædle metaller, at han begyndte at få en meget lav mening om den unge mands evner. Det fortælles endda, at Abe var trasket op til probérmesterens hus en morgen og efter at have rodet lidt rundt på sin person, havde trukket en halv mursten frem af frakkelommen sammen med den sædvanlige bemærkning om, at "nu mente han, at han endelig havde fået heldet med sig, og derfor gerne ville have en vurdering af sit fund." Denne anekdote hviler imidlertid på ubekræftede

udsagn fra Jim Struggles, lejrens humorist, og der kan derfor være en vis unøjagtighed i detaljen.

Det er sikkert nok, at med forretningsbesøg om formiddagen og selskabelige visitter om aftenen, blev guldgraverens høje skikkelse snart et velkendt syn i Azalea-villaen, som Sinclairs nye hus meget smukt blev kaldt. Han vovede sig sjældent til at lade nogen bemærkninger falde, når dens kvindelige beboer var til stede; men sad gerne på den yderste kant af stolen i en tilstand af målløs beundring, mens hun klimprede en eller anden livlig arie på det nyanskaffede piano. Hans fødder dukkede ved sådanne lejligheder op mangfoldige mærkelige og uventede steder. Frøken Carrie var efterhånden kommet frem til, at de var fuldstændig uafhængige af resten af hans legeme, og var ophørt at spekulere over, hvordan det kunne være, at hun faldt over dem på den ene side af bordet, når deres rødmende ejer befandt sig på den anden side. Der var kun en eneste sky, som formørkede den ærlige Bones' horisont, og det var Black Tom Ferguson fra Rochdale Ferry, som fra tid til anden viste sig i villaen. Denne snedige unge slyngel havde haft held til at indynde sig hos gamle Joshua, og dukkede nu op i tide og utide. Der gik nogle grimme rygter om Black Tom. Man vidste, han var en spiller, og man havde mistanker om det, der var værre. I Harvey's Sluice plejede man ikke at dømme folk, men der var alligevel en almindelig opfattelse af, at Ferguson var en mand, som man helst burde undgå. Men han havde en vis skødesløs charme ved sig, og han forstod at føre en sprudlende konversation, så at selv Boss der ellers var kræsen i den slags spørgsmål, dyrkede hans selskab, mens han forsøgte at danne sig en korrekt opfattelse af mandens virkelige karakter. Frøken

Carrie lod til at hilse hans tilsynekomst som en lettelse, og sludrede løs i timevis om bøger og musik og forlystelseslivet i Melbourne. Det var ved slige lejligheder, at den stakkels enfoldige Bones sank ned i den dybeste modløshed, og han enten sneg sig bort eller sad og stirrede på sin rival med en dybtfølt ondskabsfuldhed, som lod til at forårsage den pågældende gentleman en ikke ringe morskab.

Guldgraveren gjorde ikke nogen hemmelighed af den beundring, han nærede for frøken Sinclair. Hvis han var tavs i hendes selskab, var han så meget mere åbenmundet, når hun var emnet for samtalen andetsteds. Når en eller anden dagdriver passerede forbi på Buckhurst-vejen, kunne han sommetider høre en stentorrøst oppe fra bjergsiden brøle et ligefremt leksikon af betegnelser for kvindelig ynde ud over landskabet. Så var Bones i færd med at beskrive sine vanskeligheder for Boss.

"Den landstryger fra Rochdale," sagde han, "han har en satans kæft, og jeg kan ikke finde på noget at sige, om det så gjaldt mit liv. Sig mig, Boss, hvad ville du sige til en pige som hende?"

"Noget, som interesserer hende," sagde hans kammerat.

"Ah, så det er det, det drejer sig om."

"Fortæl hende om vores skikke her på stedet," sagde Boss, idet han bakkede tænksomt på sin pibe. "Fortæl hende nogle historier om, hvad du har oplevet i minerne og den slags."

"Ja? Er det, hvad du ville gøre?" svarede Bones i et mere håbefuldt tonefald. "Hvis det er sådan noget, det gælder, så kan jeg nok klare mig. Jeg vil straks gå hen og fortælle hende historien om Chicago Bill, og dengang han skød to kugler i livet på fyren oppe fra svinget den aften, der var bal."

Boss Morgan lo.

"Måske ikke lige sådan noget," sagde han. "Du ville gøre hende bange, hvis du fortalte hende den historie. Fortæl hende noget mere morsomt, noget, hun vil synes er interessant eller grinagtigt."

"Interessant eller grinagtigt?" sagde den ivrige elsker, nu igen mere modløs. "Som dengang du og jeg fik drukket Matt Houlahan fuld og bar ham op på prædikestolen i baptistkirken; og han så ikke ville lade prædikanten komme til den næste morgen. Vil det være noget?"

"For Himlens skyld, kom ikke med sådan noget," svarede hans mentor bestyrtet. "Hun ville aldrig sige et ord til nogen af os mere. Nej, jeg mener, at du skal fortælle hende lidt om guldgraverlivet, hvorledes man lever og dør her. Hvis hun er et fornuftigt pigebarn, så skulle det nok interessere hende."

"Om guldgraverlivet? Det er nemt. Hvordan man lever heromkring? Den sag kan jeg sludre løs om lige så glat som Black Tom eller nogen som helst anden. Det prøver jeg, næste gang jeg træffer hende."

"Forresten," sagde hans kompagnon tonløst, "så hold et vågent øje med denne Ferguson. Han har ikke så synderligt rene hænder, skal jeg sige dig, og han er ikke så nøjeregnende, når han er ude efter et eller andet. Du husker nok, hvordan Dick Williams fra English Town blev fundet som lig ude i bush'en? Det var ganske vist en ranger, man gav skylden, men man siger, at Black Tom skyldte ham flere penge, ende han nogensinde kunne have betalt tilbage. Der er noget underligt ved ham. Hold øje med ham, Abe. Sørg for at holde øje med, hvad han foretager sig."

"Det skal jeg," sagde Bones.

Og det gjorde han. Han holdt øje med ham allerede den samme nat. Så, hvordan han fo'r ud af Sinclairs hus med vrede og såret stolthed i alle træk af hans kønne, sortsmudskede fjæs. Så, hvordan han tog havens plankeværk i et spring, gik med lange, hurtige skridt ned ad bjergsiden til dalen, mens han gestikulerede vildt omkring sig, og forsvandt i bush'en længere borte. Alt dette så Abe Durton, og med et tænksomt udtryk tændte han sin pibe og vandrede langsomt tilbage til hytten på højen.

Marts var ved at være til ende, og den australske sommers strålende sol og varme var døet hen til og blevet til efterårets rige, bløde nuancer. Harvey's Sluice var uanset årstiden ikke noget kønt sted at se på. Der var noget håbløst prosaisk over de to nøgne, forrevne bjergkamme, ødelagte og arrede som de var af menneskehænder, med spillenes jernstativer spredt overalt og rester af ødelagte spande stikkende frem af endeløse rækker af små bunker af rød jord. Midt gennem det hele løb det dybe hjulspor, der udgjorde Buckhurst-vejen; snoede sig afsted og krydsede Harper's Creeks dovne løb ved en faldefærdig træbro. På den anden side af broen lå den klynge små hytter, hvor kroen og købmandens smukt hvidkalkede vægge rejste sig over de ydmyge boliger rundt om dem. Sinclairs store hus med verandaen lå oven over kløfterne på den skrå bjergside næsten lige overfor det forfaldne eksempel på den lokale arkitektur, som vor ven Abe var så uforholdsmæssigt stolt af.

Der var endnu en bygning, som måske faldt i den kategori, som en indbygger i Harvey's Sluice ville beskrive som en

"offentlig bygning", idet han gjorde en omfattende bevægelse med sin pibe, som fremtryllede en forestilling om en endeløs udsigt over søjlehaller og minareter. Det var baptistkapellet, en beskeden lille spåntækt bygning ved en slyngning af floden henved en mile fra selve "byen". Det var derfra, byen præsenterede sig smukkest, når dens skarpe omrids og rå farver var blevet en smule blødgjort af afstanden. Den morgen, der her er tale om, så den lille flod ganske køn ud, som den snoede sig ned gennem dalen; lige så kønt så oplandet bag den ud, med sit prægtige grønne dække; og kønnest af alt var frøken Carrie Sinclair, da hun satte den kurvfuld bregneblade fra sig, som hun havde båret på, og standsede øverst oppe på bakken.

Der så ud til at være et eller andet i vejen med den unge dame. Der lå et udtryk af ængstelse på hendes ansigt, som stod i stærk modsætning til hendes sædvanlige pikante ligegyldighed. En eller anden nylig indtruffet ubehagelighed havde sat sine spor på hende. Måske var det for at fjerne dette indtryk, at hun var vandret afsted ned ad dalen til; sikkert var det, at hun inddrak den friske brise fra skoven, som om dens harpiksmættede duft indeholdt en modgift mod menneskelige sorger.

Hun stod i nogen tid og så på den udsigt, der lå foran hende. Hun kunne se sin faders hus som en hvid plet højt oppe på skråningen, men mærkværdigt nok lod det til at være en blå røgstrime på den modsatte skråning, der tiltrak sig størstedelen af hendes interesse. Hun blev stående og iagttog den med et længselsfuldt udtryk i de blide, brune øjne. Så lod hun til at blive slået af sin ensomme stilling og følte et af den slags pludselige anfald af uvilkårlig angst, som selv den

modigste kvinde ind imellem er ofre for. Historier om indfødte og røvere, om deres dristighed og ondskab, fo'r hende gennem hovedet. Hun så ud over den store strækning af tavst, øde kratland omkring sig, og bøjede sig ned for at tage sin kurv op i den hensigt af ile videre langs vejen ned mod dalen. Hun drejede sig omkring og kunne næppe undertrykke et skrig, da en arm i en rød flannelsskjorte skød frem bag hende og brat tog hende kurven ud af hånden.

Skikkelsen, som hun nu betragtede nærmere nærmere, ville i nogle menneskers øjne være mere end nok til at indjage hende skræk. De lange støvler, den grove skjorte og det brede bælte med sine dødbringende revolvere var imidlertid frøken Carrie for vel bekendte til at kunne være rædselsvækkende; og da hun over disse genstande så et par godmodige, blå øjne kigge ned på sig, og et halvt skamfuldt smil lurende under en tyk, gul moustache, var hun straks klar over, at hun for resten af sin spadseretur ville være lige sikker for angreb af både indfødte og røvere.

"O, mr. Durton," sagde hun, "hvor De skræmte mig!"

"Det er jeg ked af, frøken," sagde Abe med en ikke ringe ængstelse ved at have forårsaget sin helgen blot et lille øjebliks uro. "Ser De," vedblev han snedigt, "det er jo fint vejr, og min kompagnon er taget ud for søge efter guld, så jeg tænkte, jeg ville gå en tur op til Hagley's Hill og rundt om den, og der får jeg så øje på Dem, der står og ser så ulykkelig ud midt her på skråningen." Denne forbløffende løgn blev afliret ganske flydende af guldgraveren, og med en kunstig oprigtighed, der omgående stemplede den som et påfund. Bones havde udspekuleret og øvet sig på den, mens han fulgte sporet af de

små sko i mudderet, og han anså den for et højdepunkt af menneskelig udspekulerethed. Frøken Carrie indlod sig ikke på nogen bemærkning, men der kom et glimt af munterhed i hendes øjne, som undrede hendes tilbeder højligt.

Abe var i godt humør den morgen. Det kan have været på grund af solskinnet, eller måske var det den hastige opgang af aktierne i Conemara, der gjorde ham let om hjertet. Jeg er nu tilbøjelig til at mene, at det ikke skyldtes nogen af disse ting. Han var et enfoldigt menneske, og det optrin, han havde overværet natten før, kunne kun lede ham til én slutning. Han så for sig, hvordan han selv under tilsvarende omstændigheder kom farende ned gennem dalen, og hans hjerte fyldtes med medlidenhed med hans rival. Han følte sig meget sikker på, at mr. Thomas Ferguson fra Rochdale Ferry aldrig mere ville lade sit grimme fjæs se indenfor Villa Azaleas vægge. Men hvorfor give ham en kurv? Han var køn nok, han havde en vis formue. Kunne det være –? Nej, det kunne det ikke, naturligvis ikke; hvordan skulle det dog kunne være det? Det var en tåbelig tanke – så tåbelig, at den havde gæret i den unge mands hjerne hele natten, og han kunne stadig ikke lade være at tænke den endnu her til morgen, og hæge om den i sit urolige bryst.

De gik sammen ned ad den røde sti og langs med flodbredden. Abe var faldet tilbage i sin sædvanlige fåmælte tilstand. Han havde gjort et enkelt tappert forsøg på at føre en konversation om emnet bregner, inspireret af den kurv, han bar i hånden, men det var ikke noget spændende emne, og efter et par krampagtige indledninger havde han opgivet forsøget. På vejen derhen havde han været fuld af morsomme anekdoter og humoristiske iagttagelser. Han havde øvet sig på utallige

bemærkninger, som var beregnet på at blive hældt ud i miss Sinclairs beundrende øren. Men nu lod det til, at hans hjerne pludselig var forvandlet til et tomrum, og han var fuldstændig blottet for enhver tanke ud over en idiotisk og overvældende trang til at sige noget om, hvor varm solen var. Ingen astronom, som nogensinde har beregnet en parallaxe, har været så fuldstændig opslugt af det lysende himmellegemes tilstand som den ærlige Bones, mens han traskede afsted langs den langsomtflydende australske flod ved siden af Carrie Sinclair.

Pludselig kom han i tanker om den samtale, han havde haft med sin kammerat. Hvad var det, Boss havde sagt om det? "Fortæl hende noget om guldgravernes liv." Han vendte det et par gang i sin hjerne. Det forekom ham at være noget mærkeligt noget at snakke om; men Boss havde sagt det, og Boss havde altid ret. Han besluttede at springe ud i det; så efter en indledende rømmen brast det ud af ham:

"Man lever for det meste af flæsk og bønner her i dalen."

Han var ikke i stand til at se, hvilken virkning denne oplysning gjorde på hende. Han var for høj til at kunne kigge ind under den lille stråkyse. Hun svarede ikke. Han ville forsøge sig igen.

"Om søndagene spiser man fårekød," sagde han.

Selv denne oplysning vakte ikke nogen større interesse. I virkeligheden så det ud, som om hun lo. Boss måtte åbenbart tage fejl. Den unge mand var fortvivlet. En forfalden hytte, som de netop passerede, gav ham en ny idé. Han greb efter den som en druknende efter et halmstrå.

"Den har Cockney-Jack bygget," bemærkede han. "Boede der, lige til han døde."

"Hvorledes døde han da?" spurgte hun.

"Trestjernet brandy," sagde Abe i en afgjort tone. "Jeg plejede at gå hen og våge ved hans seng om natten, når han var dårlig. Stakkels fyr! Han havde kone og to børn i Putney. Han talte i vildelse til sidst, og kaldte mig for Polly. Han var fuldstændig ruineret, ikke en rød øre havde han; men gutterne samlede nok sammen til at holde ham i live. Han er begravet i skakten der; det var hans lod, og vi dumpede ham blot ned og fyldte den op. Vi sendte også hans hakke ned til ham, og en spade og en spand, så han kunne føle sig lidt mere hjemme."

Miss Carrie lod til at blive mere interesseret.

"Dør de ofte på den måde, guldgraverne?" spurgte hun.

"Tja, spritten slår jo mange ihjel, men der er flere, der bliver væltet – altså skudt ned, ser De."

"Det var ikke det, jeg mente. Er der mange, som dør sådan alene og forladte dernede, uden nogen til at tage sig af dem?" Hun pegede i retning af den lille klynge huse under dem. "Er der nogen, som ligger for døden i dette øjeblik? Det er jo frygteligt at tænke på."

"Så vidt jeg ved er der ikke nogen, der er ved at stikke næsen i vejret i øjeblikket."

"Jeg ville ønske, at De ikke brugte sådan et råt sprog, mr. Durton," sagde Carrie og så op på ham med et bebrejdende udtryk i sine violette øjne. Det var mærkeligt, som hun efterhånden tog ejerskab over sin gigantiske ledsager. "Det er slet ikke høfligt, ved De. De burde anskaffe Dem en ordbog og lære Dem de rette udtryk."

"Åh, der her vi det!" sagde Bones undskyldende. "Det gælder om at have de rette redskaber. Men hvis man ikke ejer et

dampbor, må man jo klare sig med en hakke."

"Ja, men det er skam nemt nok, hvis man virkelig gør sig umage. De kunne for eksempel sige, at en mand var 'døende', eller 'lå for døden'."

"Ja," sagde guldgraveren entusiastisk. "'Lå for døden'! Det lyder smukt og rigtigt. De kunne nok slå Boss Morgan, når det kom an på at tale kønt. 'Lå for døden'! Der er et vist sving over det."

Carrie lo.

"Det er nu ikke så meget lyden, De skal tænke på, men om det dækker det, De vil sige. Men alvorlig talt, mr. Durton, hvis nogen her i lejren skulle blive alvorligt syg, må De lade mig det vide. Jeg har erfaring i sygepleje, og jeg kunne måske være til nytte. Det vil De nok, ikke sandt?"

Abe tøvede ikke med at give sit tilsagn, og sank derpå hen i tavshed, mens han overvejede muligheden for at pode sig selv med en eller anden langvarig og kedsommelig sygdom. Han havde hørt, der skulle være en gal hund ovre i Buckhurst. Måske kunne man udrette noget med den.

"Og nu må jeg sige Dem en god morgen," sagde Carrie, da de nåede en slynget sti, der fra landevejen førte op til Azalea-villaen. "Jeg siger Dem så mange tak for Deres følgeskab."

Forgæves tiggede Abe om et par hundrede meter mere, og anførte den overvældende tyngde af den lillebitte kurv med bregner som en gyldig grund. Men den unge dame var ubønhørlig. Hun havde allerede bragt ham nok på afveje. Hun skammede sig ved det; hun ville ikke høre mere om det.

Den stakkels Bones gik altså sin vej med en blandet mængde af modsatrettede følelser. Hun havde talt venligt til ham. Men

så havde hun sendt ham bort før det egentlig var nødvendigt; hun kunne vist ikke holde meget af ham, når hun gjorde sådan. Men jeg tror nok, at han muligvis ville have været en smule mere fortrøstningsfuld til mode, hvis han havde set miss Carrie Sinclair, da hun så efter hans forsvindende skikkelse fra haveporten med et kærligt blik i det søde ansigt og et skælmsk smil over hans bøjede hoved og fortvivlede ryg.

Colonial Bar var det foretrukne opholdssted for indbyggerne i Harvey's Sluice, når de holdt fri. Der havde engang været stærk konkurrence mellem dette etablissement og et andet, som kaldte sig Købmanden, men som trods denne uskyldige betegnelse også havde forsøgt sig med udskænkning af spirituøse forfriskninger. Da man havde opstillet stole i den sidstnævnte, havde det medført installation af en sofa i den første. Så satte de spyttebakker op hos Købmanden, mens baren hængte et indrammet kobberstik op, hvorpå – som kunderne udtrykte det – stillingen var lige. Da imidlertid Købmanden tog føringen med gardiner for vinduerne, og dens modstander indførte et *chambre separée*, hvori man fik sat et spejl op, erklærede man, at stillingen var tippet til Colonial Bars side, og Harvey's Sluice viste deres anerkendelse af indehaverens kampgejst ved at lægge deres søgning hos denne fremfor konkurrenten.

Skønt alle og enhver havde ret til at traske ind i Colonial Bar og sole i sig det glitrende genskær fra dens mange farvede flasker, var det en almindelig anerkendt opfattelse, at separatværelset var reserveret for de mere fremtrædende gæster. Det var der, man holdt møder i byens forskellige

komiteer, hvor store foretagender blev udtænkt og så dagens lys, og hvor man som regel afholdt ligsynsforretninger. Sidstnævnte, må jeg desværre sige, var i 1861 en temmelig ofte forekommende begivenhed; og ligsynsmandens afgørelser karakteriserede fra tid til anden af en vis rask originalitet. Lad os for eksempel se på, dengang Bully Burke, en bekendt desperado, blev skudt ned af en stilfærdig ung mediciner: en venligsindet jury afsagde en dom om, at "den afdøde havde mødt sit endeligt under et uigennemtænkt forsøg på at stoppe en pistolkugle i bevægelse." Denne kendelse fandt man i lejren var et højdepunkt af jurisprudens, idet den både frikendte forbryderen og holdt sig til sandheden.

Denne særlige aften var der en forsamling af byens notabiliteter i separatværelset, skønt ingen patologisk ceremoni havde kaldt dem sammen. Der var sket en hel del på det seneste, som gav anledning til diskussion; og det var i dette værelse, med al dets prangende luksus i form af spejlet og sofaen, at man i Harvey's Sluice havde vænnet sig til at udveksle synspunkter. Den seneste renselse af befolkningens ydre vakte stadig en vis bekymring hos nogle. Man kommenterede på miss Sinclair og hende bevægelser, så på den nye åre i Conemara og udvekslede endelig nogle rygter om tilstedeværelsen af landevejsrøvere på egnen. Det var ikke at undre sig over, at flækkens førende personligheder mødtes i Colonial Bar.

De nævnte røvere var netop emnet for den aktuelle samtale. I flere dage havde rygtet om deres eksistens gået i byen, og en vis urolig følelse gennemtrængte indbyggerne. Fysisk frygt var ikke noget, man kendte særlig meget til i Harvey's Sluice. Guldgraverne ville under sædvanlige omstændigheder være

redet ud for at gøre jagt på desperadoerne med lige så stor iver som havde der været tale om en flok kænguruer. Det var den store mængde guld, der for tiden var ophobet i byen, som var årsagen til deres ængstelse. Man følte, at frugterne af det hårde arbejde for enhver pris måtte beskyttes. Der var sendt bud til Buckhurst efter så mange soldater, de kunne undvære, og indtil de kom, vandrede frivillige vagtposter frem og tilbage på hovedgaden hver nat.

Panikken havde fået ny næring ved et rygte, som netop den dag var blevet bragt til torvs af Jim Struggles. Jim var af en ambitiøs og fremadstræbende natur, og efter med væmmelse at have set sit rene fjæs i spejlet, havde han i en vis forstand rystet støvet fra Harvey's Sluice af fødderne og var draget ud i skoven for at se sig lidt omkring efter et lovende stykke land, han kunne lægge billet ind på. Jim fortalte, at han havde siddet på en væltet træstamme og spist sin middagsmad, da hans trænede øre havde opfanget lyden af hestehove. Han fik næppe tid til at tage sine forholdsregler og skjule sig bag træstammen, før en flok mænd kom ridende gennem krattet og passerede ham i et stenkasts afstand.

"Der var Bill Smeaton og Murphy Duff," sagde Struggles – det var to velkendte slyngler – "og der var tre til, som jeg ikke rigtigt kunne se. Og de tog vejen til højre og så ud til at være parate til lidt af hvert, med geværerne klar i hånden."

Jim blev underkastet et regulært krydsforhør den aften, men intet kunne ryste hans vidnesbyrd eller kaste yderligere lys over det, han havde set. Han fortalte sin historie flere gang og med lange mellemrum; og selv om der muligvis var en vis

underholdende afveksling i detaljerne, så var historien overordnet set den samme. Det begyndte at se alvorligt ud.

Der var dog nogen, som højlydt gav udtryk for deres skepsis overfor eksistensen af røverne, og den mest fremtrædende af disse var en ung mand, som sad overskrævs på en tønde midt i værelset, og som tydeligvis var en af de førende ånder i det lille samfund. Vi har allerede tidligere set det krøllede hår, de glansløse øjne og de tynde, ondskabsfulde læber hos Black Tom Ferguson, miss Sinclairs afviste frier. Han var let at udskille fra det øvrige selskab ved en tweed-jakke og andre symptomer på kvindagtighed i hans påklædning, som sikkert ville have bragt ham i vanry, hvis han ikke, ligesom Abe Durtons partner, tidligt havde skabt sig et ry som en stilfærdig, men desperat og hensynsløs mand. Ved denne lejlighed lod det til, at han var under en vis indflydelse af spiritus, hvad der ellers skete sjældent for ham, og sikkert måtte tilskrives eftervirkninger af hans nylige skuffelse. Han virkede næsten voldsom i sin afvisning af Jim Struggles historie.

"Det er det samme hver gang," sagde han; "hvis en eller anden møder to-tre rejsende ude i bushen, kommer han straks her tilbage og råber op om røvere. Hvis de andre havde fået øjet på Struggles, så ville de have fortalt en lang skrøne om en røver, som lå skjult bag et træ. Og hvad angår det at have set nogen ride hurtigt mellem træerne i krattet – det er jo helt umuligt."

Struggles fastholdt imidlertid stædigt sin oprindelige historie, og alle hans modstanders sarkastiske argumenter prellede af på hans flegmatiske selvsikkerhed. Man bemærkede, at Ferguson uden synlig grund lod til at være stærkt ophidset over hele sagen. Han måtte spekulere over et eller andet, for af

og til sprang han op fra tønden og fo'r frem og tilbage i værelset med et åndsfraværende og dystert udtryk i sit sortsmudskede fjæs. Det var en lettelse for alle de tilstedeværende, da han pludselig greb sin hat og med et afsnuppet "Godnat!" til selskabet forsvandt ud på gaden.

"Han så ellers ud til at være ophidset," bemærkede Lange McCoy.

"Ja, men han kan da ikke være ræd for røverne," sagde Joe Shamus, en fremtrædende person og den største andelshaver i El Dorado-minen.

"Nah, han er ikke den mand, der er bange af sig," svarede en anden. "Men der har været noget underligt ved ham de sidste par dage. Han har været på lange udflugter i skoven uden at have værktøj med. Det siges, at det vurderingsmandens datter, der har gjort ham kulret."

"Det er vel heller ikke så mærkeligt. Et nydeligt pigebarn! – Alt for god til ham!" lød det fra flere.

"Jeg vil vædde på, at han forsøger sig igen," sagde Shamus. "Han er en hård én at slå, når han har sat sig noget for."

"Jeg tror nu nok, jeg vil sætte mine penge på Abe Durton," bemærkede Houlahan, en lille skægget irlænder. "Jeg vil sætte syv mod fire på ham."

"Så taber du dine penge," sagde en ung mand leende. "Hun vil have én med mere hjerne end der nogensinde har været plads til i Bones' kranie."

"Har nogen forresten set Bones i dag?" spurgte McCoy.

"Jeg har set ham," svarede den unge guldgraver. "Han kom over til mig og spurgte, om jeg kunne låne ham en ordbog – han skulle vist skrive et brev."

"Jeg så ham læse i den," sagde Shamus. "Han kom over til mig og fortalte mig, at han havde fundet noget rigtig godt lige med det samme. Han viste mig et ord, han havde skrevet, som var lige så langt som min arm her."

"Han er vel snart en rig mand," sagde irlænderen.

"Å ja, han kan blive det i alt fald. Han har taget hundrede fod på Conemara, og prisen stiger uafbrudt. Hvis han vil sælge, kan han få nok til at rejse hjem og leve sorgløst resten af livet."

"Men måske han tænker på at tage nogen med sig hjem," bemærkede en af de andre. "Gamle Joshua vil sikkert ikke sige noget imod det, når pengene er der."

Jeg tror, jeg allerede tidligere i denne fortælling har nævnt, at Jim Struggles, den omvandrende guldsøger, havde fået ry for at være lejrens morsomme mand. Det var ikke kun på grund af hans vittige indfald og drillerier ved deres møder, men også hans evne til at finde på mere løjer af mere praktisk art, han havde fået dette ry. Hans eventyr om morgenen havde ganske vist bevirket en vis stagnation i hans sædvanlige strøm af morsomheder, men selskabet – og indtagelse af passende mængder spirituosa – gjorde ham efterhånden mere let til mode. Han havde siddet tavs og ruget over et eller påfund, lige siden Ferguson var gået, og han begyndte nu at udvikle sin plan for sine forventningsfulde kammerater.

"Hør, gutter," begyndte han. "Hvad dag er det i dag?"

"Fredag, tror jeg. Er det ikke?"

"Nej, det er ikke det, jeg mener. Hvilken dag i måneden?"

"Fanden hente mig, om jeg ved det!"

"Så skal jeg fortælle jer det. Det er den første april. Jeg har en kalender hjemme i skuret, som viser det."

"Nå, og hvad så?" spurgte adskillige stemmer.

"Ved I da ikke, at det narrenes dag – aprilsnarrenes. Mon ikke vi kunne fikse en lille spøg med en eller anden, hvad? Tag nu for eksempel gamle Bones; han ville aldrig lugte lunten. Vi kunne sende ham ud et eller andet sted uden grund og se, hvor forvirret, han bliver. Vi kunne have sjov med ham hele næste måned af den grund."

Der lød en almindeligt anerkendende mumlen. En vittighed, ligegyldig hvor ringe den var, var altid velkommen i Harvey's Sluice. Jo mere plat, jo bedre. Man havde ingen upassende delikate følelser i guldgraverlejrene.

"Hvor skal vi sende ham hen?" spurgte flere.

Jim Struggles sad tankefuld et øjeblik. Så lod det til, at en uhellig inspiration greb ham, og han brast i en voldsom latter, idet han gned sig i hænderne med et uhyre tilfreds udtryk.

"Nå, hvad er det så?" spurgte hans ivrige publikum.

"Hør her, drenge. Der er nu miss Sinclair, ikke? I sad netop og talte om, at han var helt væk i hende. Hun bryder sig næppe stort om ham. Hvis vi nu skrev en lille billet til ham – sendte ham den allerede nu i aften, ikke?"

"Ja, og hvad så?" spurgte McCoy.

"Jo, vi lader som den er fra hende, kan I ikke se det? Skriver hendes navn nedenunder. Lader som om hun vil have ham til at møde hende i haven ved tolv-tiden. Han kan slet ikke lade være med at gå derhen. Han vil sikkert tro, hun vil løbe bort med ham. Det bliver den bedste vittighed hele resten af året."

Der lød et brøl af latter. Tanken om at se den ærlige Bones snige sig rundt i haven, og den gamle Joshua, der kom ud,

fægtende med en dobbeltløbet riffel, var uimodståeligt komisk. Planen blev enstemmigt vedtaget.

"Her er pen, papir og blæk," sagde humoristen. "Hvem skal skrive brevet?"

"Skriv du det selv, Jim," sagde Shamus.

"Nuvel, hvad skal jeg da skrive?"

"Skriv som du bedst kan."

"Jeg ved jo ikke, hvorledes hun kan tage det op," sagde Jim og kløede sig forvirret i hovedet. "Nå, Bones vil alligevel aldrig kunne se forskel. Hvad med sådan noget som: 'Kære gamle dreng. Kom hen i haven klokken tolv i nat, ellers taler jeg aldrig til dig igen,' hvad?"

"Nej, det er ikke den rigtige måde," sagde en ung guldgraver. "Husk på, hun er et dannet pigebarn. Hun vil gøre det mere blidt og venligt – blomstrende."

"Nå, så skriv det selv!" sagde Jim fornærmet og rakte ham blyanten.

"Hør nu, hvordan det skal lyde," sagde den unge guldgraver, idet han vædede blyantspidsen med tungen. "Når månen står højt på himlen –"

"Ja, sådan – det er godt. Sådan skal det være" lød det fra de øvrige.

"- og stjernerne blinker på deres mørke fløjlstæppe, mød mig da, o Adolphus, ved haveporten kl. 12."

"Han hedder ikke Adolphus," bemærkede en kritisk sjæl.

"Det er poesien, der kommer ind," sagde guldgraveren. "Det er sådan fantasi og romantik, ser I. Det lyder fandens meget bedre end Abe. I kan stole på, at han forstår, hvem hun mener. Jeg underskriver med Carries navn. Sådan, nu er det færdigt."

Denne epistel gik alvorsfuldt fra hånd til hånd stuen rundt, og alle betragtede det som et usædvanlig fint produkt af den menneskelige hjerne. Så blev det lagt sammen og betroet til en lille drengs omsorg, som under ledsagelse af kraftige trusler blev instrueret i at afleverede det til Bones oppe i hytten, og sørge for at forsvinde, før han fik lejlighed til at stille upassende spørgsmål. Først da han var forsvundet i mørket, begyndte et par stykker at lufte visse skrupler ved foretagendet.

"Er det ikke temmelig lavsindet overfor pigen?" sagde Shamus.

"Og hårdt mod gamle Bones?" mente en anden.

Disse indvendinger blev dog snart nedstemt af flertallet af selskabet, og blev helt undertrykt, da endnu en omgang whisky viste sig på bordet. Sagen var allerede næsten glemt på det tidspunkt, hvor Bones fik brevet, og med bankende hjerte stavede sig igennem det ved lyset fra et enligt tællelys.

Den aften huskede man længe i Harvey's Sluice. En ujævn brise stod ind fra de fjerne bjerge og stønnede og sukkede ind over de tomme felter. Mørke skyer fo'r forbi månen, idet de det ene øjeblik kaste en mørk skygge over landskabet, det næste atter lod dens sølvhvide stråler kaste deres kolde, klare lys over den lille dal og bade den store flade af kratland på begge sider af den i et underligt, mystisk skær. En vældig ensomhed syntes at dvæle på moder Naturs ansigt. Man gjorde sidenhen bemærkninger om den sært uhyggelige stemning, som havde ligget over den lille by.

Det var i dette mørke, at Abe Durton kom ud fra den lille hytte. Hans partner, Boss Morgan, var fraværende, så ud over den altid vagtsomme Blinky var der intet levende væsen, som

kunne bevidne hans bevægelser. En følelse af mild overraskelse fyldte hans simple sjæl ved tanken om, at hans engels spinkle fingre kunne have formet disse store, usikre hieroglyffer; men hendes navn stod nedenunder, og det var godt nok for ham. Hun ville have, han skulle komme, lige meget af hvilken grund, og med et hjerte så rent og heroisk som en af ridderne af det runde bord, drog denne rå guldgraver ud for at opfylde sin elskedes ønske.

Han famlede sig vej op ad den stejle, slyngede sti, som førte op til Azalea-villaen. Der stod en lille klynge småtræer og buske et halvt hundrede meter fra indgangen til haven, og da Abe nåede dem, standsede han et øjeblik for at sunde sig. Klokken var ikke tolv endnu, og han havde nogle få minutter at give af. Han stod under træernes mørke dække og stirrede op mod det hvide hus, som lå i silhuet foran ham. En ret almindelig lille bolig for en hvilken som almindelig prosaisk dødelig, men omgærdet med ærbødighed og ærefrygt i en elskers øjne.

Guldgraveren holdt altså hvil i træernes skygge, og bevægede sig derpå videre frem mod haveporten. Der var ingen. Han måtte altså være kommet for tidligt. Månen skinnede klart nu, og landskabet omkring ham var stod klart som ved højlys dag for hans blik. Abe så forbi den lille villa og op på vejen, som gik som en hvid, slynget streg over toppen af højen. En iagttager bag ham ville have set hans firskårne atletiske skikkelse stå klar og skarp for sig. Pludselig fo'r han sammen, som om han var blevet skudt, og vaklede frem mod den lille port foran ham.

Han havde set noget, som fik selv hans solbrændte ansigt til at blive en kende blegere ved tanken om pigen, der var så nær ved ham. Lige ved en bugt af vejen, ikke to hundrede meter fra

ham, så han en mørk masse bevæge sig rundt i om hjørnet og derpå forsvinde i skyggen af højen. Det var kun et øjeblik, men i dette ene sekund havde den erfarne skovgangsmand opfattet hele stillingen. Det var en flok mænd til hest på vej mod villaen, og hvilke mænd ville vel ride ud på denne tid af natten, andre end de frygtede røvere?

Det er sandt nok, at til daglig var Abe lige så langsom i opfattelsen som han var tung i sine bevægelser. I farens stund var han imidlertid bemærkelsesværdig ved såvel sit kølige overlæg som sin omgående og resolutte indsats. Mens han bevægede sig gennem haven, beregnede han hurtigt sine chancer. Der var mindst et halvt dusin angribere, alle desperate og frygtløse mænd. Spørgsmålet var, om han kunne holde dem hen i en kort tid og forhindre dem i at få adgang til huset. Vi har allerede nævnt de vagter, som patruljerede hovedgaden i byen. Abe regnede med, at hjælpen ville kunne være fremme inden for ti minutter efter, at det første skud var blevet affyret.

Hvis han var inde i huset, ville han nok kunne stå sig mod dem i længere tid end det. Men inden han kunne få vækket de sovende beboere, ville røverne være over ham. Han måtte lade sig nøje med at gøre sit yderste. I det mindste ville dog vise Carrie, at selv om han ikke kunne tale med hende, så kunne han dog i det mindste dø for hende. Denne tanke gav ham en varm følelse, idet han krøb afsted langs husmuren. Han spændte hanen på sin revolver. Erfaringen havde lært ham værdien af at være den, der fyrede det første skud.

Vejen, røverne kom ad, endte ved en træport, som førte ind til vurderingsmandens lille have. Porten havde et højt akaciehegn på begge sider, og førte ind til en sti, som også var

kantet af uigennemtrængelige, tornede vægge. Abe kendte stedet udmærket. En beslutsom mand kunne, tænkte han, nok holde passagen i nogle minutter, indtil angriberne brød igennem et andet sted og angreb ham bagfra. Under alle omstændigheder var det hans bedste mulighed. Han passerede villaens hoveddør, men undlod at slå alarm. Sinclair var en ældre mand, og ville kun kunne yde dårlig hjælp i den fortvivlede kamp, der lå foran ham, og hvis der blev tændt lys inde i huset, ville røverne være advaret om, at de kunne vente modstand. Ak, tænk om Boss, eller Chicago Bill, eller en hvilken som helst anden af de modige mænd, som ville være kommet ham til hjælp ved det mindste råb, kunne have stået ham bi i denne kamp! Han drejede ind på den smalle sti. Dér var den velkendte træport; og dér, overskrævs på porten, sad mr. John Morgan, selve den mand, som Abe havde længtes efter fra sin sjæls dyb, og svingede langsomt med benene frem og tilbage, mens han stirrede ned på vejen foran ham.

Der var ikke tid til nogen lang forklaring. Med nogle få hastige ord meddelte Boss, at han på vejen hjem fra sin lille udflugt var kommet på sporet af røverflokken og havde overhørt deres samtale og deres mål, og ved at løbe hurtigt til og ved sit kendskab til landskabet var det lykkedes ham at komme før dem til villaen. "Der er ikke tid til at slå alarm," forklarede han, stadig åndeløs efter sit løb, "vi må standse dem alene – de er ikke ude efter bytte – de er efter din pige. Det bliver over vore lig, Bones." Med disse få, afbrudte ord gav de to så mærkeligt forskellige kammerater hinanden hånden og så hinanden kærligt i øjnene, mens lyden af hestehovene kom stadig nærmere, båret af den duftende brise fra skoven.

Der var seks røvere i det hele. Den ene af dem, som lod til at være anføreren, red alene foran, mens resten fulgte i en klynge. De kastede sig af hestene, da de stod foran huset, og efter nogle få, fremmumlede ord fra deres leder, bandt de dyrene til et lille træ og gik med selvsikre skridt hen mod porten.

Boss Morgan og Abe krøb sammen i skyggen af hækken, i den fjerneste ende af den smalle passage. De var skjulte for røverne, som åbenbart ikke regnede med at møde synderlig modstand fra det ensomt beliggende hus. Da den første af dem gik frem, idet han vendte sig halvt om for at give en ordre til sine kammerater, genkendte de to venner miss Carrie Sinclairs forsmåede frier Black Tom Fergusons hårde profil og kraftige moustache. Abe lovede i al stilhed sig selv, at *han* i det mindste aldrig skulle nå frem til husets dør i live.

Slynglen gik hen til porten og lagde hånden på klinken. Han fo'r sammen, da en stentorrøst tordnede gennem buskadset: "Stå stille der!" Såvel i krig som i kærlighed var Bones en mand af få ord.

"Man kommer ikke ind ad denne vej," forklarede en anden stemme, en umådelig trist og blid røst, der var så karakteristisk for sin ejer, når Djævelen stak i hans sind. Røveren genkendte den. Han huskede den bløde, trætte tale, han havde lyttet til i billardværelset i Buckhurst Arms, som var endt med, at den blide taler havde stillet sig med ryggen til døren, trukket en Derringer, og spurgt, om der var nogen, som vovede at prøve at komme ud den vej.

"Det er det fandens til fjols til Durton," sagde han, "og hans renvaskede ven."

De var begge velbekendte navne i hele omegnen. Men røverne var hensynsløse og desperate; de nærmede sig porten i samlet flok.

"Se at komme væk derfra!" hviskede deres anfører i en barsk tone. "I kan alligevel ikke redde pigen. Forsvind, mens I stadig kan."

De to andre lo.

"Så fanden tage jer – kom an!"

Porten blev slået på vid gab og røverne affyrede en salve omkring sig, idet de fo'r i fuld fart ind i haven og hen med grusstien.

Revolverne knaldede lystigt i nattestilheden fra buskene i den anden ende af passagen. Det var svært at sigte præcist i mørket. En af røverne gjorde et krampagtigt spring op i luften og faldt så næsegrus til jorden med udstrakte arme, mens han vred sig i forfærdelig smerte i månelyset. Endnu en blev ramt i benet og standsede. De øvrige blev ligeledes stående. Når det kom til stykket, var pigen jo ikke deres affære, og de havde ikke rigtigt sjælen med i foretagendet. Deres anfører fo'r stadig frem som en galning, som den modige slyngel han var, men blev mødt med et vældigt slag af kolben på Abe Durtons pistol, leveret med en så frygtelig kraft, at det sendte ham vaklende tilbage til sine kammerater med blodet strømmende fra en smadret kæbe, hvorved hans evne til at bande var blevet ham berøvet, netop som han havde mest brug for den.

"I skal ikke gå endnu," lød en stemme i mørket.

De havde imidlertid heller ikke tænkt sig at gå endnu. Det ville tage nogle minutter, vidste de, før nogen fra Harvey's Sluice kunne være over dem. Der var stadig tid til at slå døren

ind, hvis de blot kunne få has på forsvarerne. Hvad Abe havde frygtet, skete nu. Black Ferguson kendte terrænet lige så godt som han. Han løb hurtigt langs med hækken med kammeraterne lige i hælene, og brasede lige tværs igennem den, da de fandt et hul. De to venner så på hinanden. Deres flanke var blottet. De rejste sig op som mænd, der kendte deres skæbne og ikke var bange for at se den i øjnene.

Pludselig opstod der et voldsomt håndgemæng, og mørke skikkelser fo'r rundt i vild forvirring i månelyset. Humoristerne i Harvey's Sluice havde fundet noget endnu mere underholdende end det, de var gået derud for at overvære. Bones og Boss opdagede nu deres venner omkring sig – Shamus, Struggles, McCoy. Røverne prøvede at samle sig til angreb. De fo'r frem i en sky af krudtrøg, der lød en voldsom knitren af revolverskud blandet med råb og eder, og da den spredte sig, så man en enkelt, mørk skygge, der løb for livet ud gennem hullet i hækken – den eneste af røverne, som endnu var på benene.

Men der kom intet triumfråb fra sejrherrerne; en mærkelig tavshed havde bemægtiget sig dem og man kunne høre en sørgmodig mumlen – for dér, ind over den dørtærskel, han havde kæmpet så modigt for at forsvare, lå stakkels Abe, den trofaste og enfoldige, og trak vejret tungt med en kugle gennem lungen.

Man bar ham ind i villaen med al den grove ømhed, guldgraverne kunne mønstre. Der var dem iblandt dem, som gerne havde taget skuddet for Bones for at fortjene kærligheden af den blege pigeskikkelse, som nu bøjede sig over den blodplettede seng og hviskede så blidt og ømt i hans øre.

Hendes stemme syntes at vække ham. Han åbnede sine drømmende, blå øjne og så sig omkring. Så standsede de ved hendes ansigt.

"Jeg er færdig," mumlede han, "tilgiv mig, Carrie –" og med et svagt smil sank han tilbage på puden.

Men for en gangs skyld holdt Abe ikke ord. Hans stærke konstitution gjorde sig gældende, og han overvandt, hvad der for enhver anden ville have været et dødeligt sår. Om det nu var den balsamiske vind fra skovene, som kom over tusinde mile af skov til hans lille sygeværelse, eller det var den lille sygeplejerske, som plejede ham så ømt – sikkert er det i hvert fald, at vi under to måneder senere hørte, at han havde solgt sine aktiver i Conemara og var forsvundet fra Harvey's Sluice og den lille hytte på bjergsiden for altid.

Jeg var så heldig, at jeg ikke så længe efter så et uddrag af et brev fra en ung dame ved navn Amelia, som vi allerede tidligere har hentydet til i løbet af vor fortælling. Vi har allerede én gang brudt fortroligheden i en kvindelig epistel, og har desårsag færre skrupler ved nu at kaste et blik på en anden.

"Jeg var brudepige," skrev hun, "og Carrie så aldeles storartet (understreget) ud med slør og orangeblomster. Sikken en mand, han ellers er! Han er to gange så stor som din Jack, og han var så morsom og han rødmede og tabte salmebogen. Og da præsten spurgte, om han ville have Carrie, brølede han sit Ja sådan, at man kunne have hørt det helt ned i den anden ende af George Street. Hans forlover var også en skat (dobbelt understreget)! Så stilfærdig og smuk og venlig. Han er alt for blid til at kunne begå sig blandt alle disse rå mænd, det er jeg sikker på."

Jeg tænker, det er meget muligt, at det lykkedes miss Amelia i tidens fylde at få lejlighed til at tage sig af vor gamle ven mr. Jack Morgen, almindelig kendt som Boss.

Man fremviser endnu i dag et eukalyptustræ i et af svingene på vejen fra Villa Azalea som "Fergusons Træ". Der er ingen grund til at gå nærmere ind i de udelikate detaljer. Retfærdigheden er hurtig og uden nåde i disse primitive kolonier, og indbyggerne i Harvey's Sluice var strenge og praktisk indstillede folk.

Det er også stadig skik, at en udvalgt skare mødes hver lørdag aften i det separate værelse i Colonial Bar. Hvis der er en fremmed eller en gæst til stede ved sådanne lejligheder, plejer man at iagttage en særlig, højtidelig ceremoni. Glassene tømmes i tavshed og derefter hører man den sagte lyd af samme, når de sættes på bordet, og så rejser Jim Struggles sig med en dæmpet rømmen og fortæller historien om aprilsspøgen og hvad der kom ud af den. Man finder, at der er noget meget kunstnerisk ved den måde, hvorpå han pludselig tier ved afslutningen af sin fortælling, hæver sit glas mod loftet og udråber et "Og nu et leve for mr. og mrs. Bones. Gud velsigne dem!". Hvis den fremmede er et fornuftigt menneske, vil han vide at deltage hjerteligt i denne skål.

Kærlighed og væddeløb

"Bob!" råbte jeg.

Intet svar.

"Bob!"

Et hastigt crescendo af snorkelyde endte i en langtrukken stønnen.

"Vågn dog op, Bob."

"Hvad i Himlens navn foregår der dog?" sagde en meget søvnig stemme.

"Det er ved at være tid til morgenmad!" sagde jeg forklarende.

"Pokker tage morgenmadstid!" sagde den oprørske ånd inde fra sengen.

"Og der er et brev til dig, Bob," sagde jeg.

"Hvorfor i alverden kunne du ikke have sagt det straks! Kom med det."

Med denne hjertelige invitation marcherede jeg ind i min broders værelse og satte mig til rette på kanten af hans seng.

"Værs'go," sagde jeg: "Indisk frimærke, Brindisi poststempel. Hvem er det fra?"

"Pas dine egne sager, Stumpy," svarede min broder, idet han skød sine krøllede, sammenfiltrede lokker tilbage, og efter at have gnedet sig i øjnene gav han sig til at bryde seglet.

Hvis der er en betegnelse jeg frem for alle andre nærer en dyb afsky for, så er den denne "Stumpy". En eller anden tåbelig amme, havde, sikkert under indtryk af de indbyrdes proportioner mellem mit alvorlige runde ansigt og små

spættede ben, engang i min tidlige barndom udstyret mig med dette afskyelige kælenavn. Jeg er overhovedet ikke hverken mere eller mindre stumpet end alle andre syttenårspiger her omkring. I den foreliggende situation skulle jeg til at hidse mig op med al den værdighed, jeg var i besiddelse af, og var ved at dunke min broder i hovedet med puden som en slags straf, da et interesseret udtryk i hans ansigt standsede mig.

"Hvem tror du det er fra, Nelly?" sagde han. "Det er en af dine gamle venner."

"Hvad? fra Indien? Da vel ikke Jack Hawthorne?"

"Jo, netop," sagde Bob. "Jack kommer hjem og vil bo her hos os. Han skriver, at han sikkert er her næsten lige så hurtigt som hans brev. Nå, dans nu ikke sådan omkring for det! Du rager mine rifler ned fra væggen eller laver al mulig anden ravage. Hold dig i ro som en god pige og sæt dig her ved siden af mig igen." Bob talte med al den vægt, der lå i hans toogtyve somre, og jeg satte mig derfor roligt ned på kanten af sengen igen.

"Å, bliver det ikke morsomt, Bob?" udbrød jeg. "Men Bob – sidst han var her, var han kun en dreng, og nu er han en voksen mand. Han vil slet ikke være den samme Jack mere."

"Nå ja, hvad det angår," sagde Bob, "så var du jo også kun en lille pige dengang – en væmmelig lille tøs med proptrækkerkrøller, mens nu –"

"Hvad – nu?" spurgte jeg.

"Å, du har jo ikke mere krøller, og du er blevet en hel del større, ikke sandt, – og væmmeligere."

Brødre er en velsignelse på ét område. Der er ingen som helst risiko for, at en ung dame skal blive alt for fornøjet med sig selv, når hun er udstyret med sådan én.

Jeg tror, at alle ved morgenbordet glædede sig ved at høre om Jack Hawthornes hjemkomst. Med "alle" mener jeg min moder, Elsie og Bob. Vor fætter, Solomon Barker, så alt andet end lykkelig ud, da jeg med åndeløs triumf meddelte ham nyheden. Jeg havde aldrig tænkt over det før, men måske den unge mand var i færd med at forelske sig i søster Elsie og er bange for en mulig rival; på anden måde kunne jeg ikke forklare mig, at en så simpel sag skulle få ham til skyde sit æg fra sig og erklære, at han havde fået rigeligt, i en aggressiv tone, som fik én til at mistro ham denne påstand. Grace Maberly, Elsies veninde, lod imidlertid til at være ganske fornøjet, i al stilfærdighed naturligvis, sådan som hun nu havde for vane.

Jeg for min del var i strålende humør. Jack og jeg var vokset op sammen som børn. Jeg havde betragtet ham som min anden broder, indtil han blev kadet og forlod os. Hvor ofte havde han og Bob ikke klatret op i gamle Browns æbletræer, mens jeg stod nedenunder og tog imod byttet i mit lille, hvide forklæde! I det hele var der næppe et eneste lille eventyr, jeg kunne mindes fra barndomsdagene, uden at han var med. Men nu var han "løjtnant Hawthorne", havde gjort krigen i Afghanistan med, og var "en rigtig kriger". Hvordan mon han så ud nu? På en eller anden måde havde ordet "kriger" skabt en forestilling om Jack i fuld rustning med fjer i hjelmen, en rigtig blodtørstig skikkelse, i fuldt sving med at banke løs på en eller anden fjende med et enormt sværd. Efter den slags bedrifter var jeg bange for, at han aldrig mere ville nedlade sig til de lege og amatørskuespil og hvad anden underholdning, vi plejede at hengive os til på Hatherley House.

Fætter Sol var aldeles ude af humør i de følgende dage. Det var med nød og næppe vi kunne få ham overtalt til at være fjerdemand ved et parti lawntennis med os; han udviste i stedet en overordentlig stor kærlighed for ensomhed og stærk tobak. Vi stødte på ham de mest uventede steder, i buskadser og nede omkring floden, ved hvilke lejligheder han, hvis han på nogen måde mente at kunne undgå os, sad og stirrede stift ud i det fjerne og fuldstændig ignorerede vore kvindelige udråb og viften med parasoller. Det var virkelig meget uartigt af ham. Da jeg traf ham en eftermiddag før aftensmaden, stillede jeg mig op i min fulde højde – en meter og treogtres – og gav ham det glatte lag.

Fætter Sol sad ved den lejlighed i en gyngestol med *Times* foran sig og stirrede over randen af den ind i kaminilden med et dystert blik. Jeg lagde mig på siden af ham og affyrede min bredside.

"Det ser ud til, at vi har fornærmet Dem, hr. Barker," bemærkede jeg med ophøjet høflighed.

"Hvad mener du med det, Nelly?" spurgte min fætter og så forbavset på mig. Han havde en temmelig sær måde at se på mig på, havde min fætter Sol.

"De lader til at ville unddrage Dem vort selskab," svarede jeg, men pludselig faldt jeg ud af min højtidelige rolle og sagde på min sædvanlige manér: "Du er dum, Sol! Hvad i alverden er der i vejen med dig?"

"Ingenting, Nelly. I hvert fald ikke noget, som betyder noget. Men du ved jo, at min medicinske embedseksamen finder sted om kun to måneder, og jeg er ved at læse op til den."

"O!" sagde jeg indigneret, "hvis det er på den måde, så er der ikke mere at sige. Du foretrækker naturligvis dødningeben for dine kvindelige slægtninge, det er sandelig kønt. Men der findes unge mænd, som hellere vil gøre sig behagelige end sidde i mørke kroge og sure, mens de lærer, hvordan man stikker i folk med knive." Efter hvilken rammende beskrivelse af den ædle lægevidenskab jeg begyndte at rette på nogle uregerlige antimakassarer med unødig voldsomhed.

Sol så med et skævt smil på den lille vrede, blåøjede skikkelse foran ham. Han lod til at finde mig underholdende. "Hids mig nu ikke op, Nelly," sagde han. "Jeg er allerede dumpet én gang. Og forresten," hans ansigt antog et alvorligt udtryk, "så får du vel selskab og underholdning nok, når denne – hvad er det nu han hedder – løjtnant Hawthorne kommer."

"Jack vil i hvert tilfælde ikke omgås skeletter og mumier," bemærkede jeg.

"Kalder du ham stadig Jack?" spurgte studenten.

"Selvfølgelig gør jeg det. John lyder så stift."

"Nå, så det gør det, hvad?" sagde han tvivlende.

Jeg havde stadig min teori om Elsie i hovedet. Jeg tænkte, jeg ville forsøge at stille sagen i et mere lysteligt lys. Sol havde rejst sig og stod og stirrede ud af det åbne vindue. Jeg gik hen til ham og så frygtsomt op i hans ellers så godmodige ansigt, der i dette øjeblik så meget mørkt og misfornøjet ud. Han var som regel noget tilbageholdende, men jeg tænkte, at jeg nok kunne lokke ham til en tilståelse.

"Du er en skinsyg gammel fyr," sagde jeg.

Den unge mand rødmede og så ned på mig.

"Jeg kender din hemmelighed," sagde jeg modigt.

"Hvilken hemmelighed?" spurgte han og rødmede endnu mere.

"Å, lad være! Jeg kender den. Ved du hvad," sagde jeg, nu lidt modigere, "Jack og Elsie er aldrig kommet særlig godt ud af det med hinanden. Der er langt større mulighed for, at Jack forelsker sig i mig. Vi har altid været gode venner."

Hvis jeg havde stukket den strikkepind, jeg havde i hånden, i kødet på fætter Sol, havde det næppe fået ham til at fare hurtigere op, end han gjorde. "Store Himmel!" sagde han, og jeg kunne se, hvordan hans store øjne stirrede på mig gennem halvmørket. "Tror du da virkelig, at det er din søster, jeg er forelsket i?"

"Selvfølgelig," sagde jeg med eftertryk, mens jeg mærkede, hvordan jeg rødmede fra top til tå.

Aldrig har et enkelt ord haft en sådan virkning. Fætter Sol drejede sig omkring med et gisp af forbløffelse og sprang durk ud gennem vinduet. Han har altid haft en sær måde at udtrykke sine følelser på, men dette slog mig som noget, jeg aldrig før havde set, og jeg var fuldstændig målløs. Jeg stod og stirrede ud i det tiltagende mørke. Så dukkede der et meget indigneret og stadig temmelig forbløffet ansigt frem nede på plænen. "Det er *dig*, jeg elsker, Nelly!" sagde ansigtet. Så forsvandt det igen, og jeg hørte lyden af én, der løb, så hurtigt han kunne, ned ad vejen. Han var virkelig en højst særpræget ung mand.

Alting gik ellers sin vanlige gang i Hatherley House på trods af fætter Sols mærkværdige erklæring om sine følelser. Han følte sig aldrig for hos mig om mine følelser for ham, og han hentydede heller ikke til sagen i flere dage. Han mente øjensynligt, at han havde gjort alt, hvad der var nødvendigt for

at fremme sin sag. Han plejede at skræmme mig frygteligt ved af og til at komme hen og plante sig lige foran mig, og stirre stift på mig med et ansigt som en stenstøtte, hvilket jeg fandt aldeles skrækkeligt.

"Hold op med det, Sol," sagde jeg en dag til ham. "Det får det til at løbe mig koldt ned ad ryggen."

"Hvorfor skulle jeg få det til at løbe koldt ned ad ryggen på dig, Nelly?" spurgte han. "Kan du ikke lide mig?"

"Å jo, jeg holder skam meget af dig," sagde jeg. "Jeg synes også om lord Nelson for den sags skyld; men jeg ville ikke synes om, at hans statue kom og stirrede mig ind i øjnene i timevis. Det gør mig dårligt tilpas."

"Hvorledes i alverden kom du til at tænke på lord Nelson?"

"Det ved jeg virkelig ikke."

"Synes du om mig på samme måde, som du synes om Nelson, Nelly?"

"Ja," svarede jeg, "men en hel del mere." Og denne lille stråle af lys måtte stakkels Sol lade sig nøje med, for i det samme kom Elsie og frøken Maberly ind og afbrød vor lille *tête-à-tête*.

Og jeg holdt da også virkelig af min fætter. Jeg vidste godt, hvilken ukompliceret og trofast natur, der skjulte sig bag hans stilfærdige ydre. Men tanken om Sol Barker som elsker – Sol, som var et sindbillede på tilbageholdenhed og generthed – var alt for utrolig. Hvorfor kunne han ikke bare forelske sig i Grace eller Elsie? De ville sikkert have vidst, hvad de skulle stille op med ham; de var ældre end jeg, og kunne opmuntre ham eller give ham kurven – hvad de nu mente var bedst. Gracie vedligeholdt imidlertid en overfladisk flirt med min broder Bob, og Elsie lod til at være fuldstændig uden bevidsthed om

noget af det hele. – Jeg har forresten en karakteristisk erindring om min fætter, som jeg ikke kan lade være med at hidsætte, skønt det ikke har nogen som helst forbindelse med tråden i min fortælling. Det var den første gang, han besøgte Hatherley House. Pastorens kone kom en dag på visit og der var ikke andre end mig selv og Sol til at underholde hende. Det gik udmærket i begyndelsen. Sol var usædvanlig livlig og snaksom. Desværre blev han overfaldet af en pludselig gæstfrihed, og trods mine mange advarende hovedrystninger og blink, spurgte han vor gæst, om han måtte byde hende på et glas vin. Men som ulykken ville, så var vor beholdning netop sluppet op, og skønt vi havde skrevet til London, var der endnu ikke indtruffet nye forsyninger. Jeg lyttede åndeløs efter hendes svar, idet jeg regnede med, at hun ville takke nej; men til min rædsel sagde hun uden at tøve ja. "Du behøver ikke at ringe, Nelly," sagde Sol, "jeg vil selv være butler;" og med et selvsikkert smil marcherede han ud til det lille skab, hvor karaflerne stod. Det var først da, at han pludselig huskede på, at han havde hørt nogen bemærke den samme morgen, at vi ikke havde mere vin i huset. Hans fortvivlelse var så stor, at han tilbragte resten af mrs. Salters ophold i skabet, og nægtede at komme frem, før hun var gået. Hvis han havde haft mulighed for at benytte en anden udgang, ville det måske ikke have været så slemt, men jeg vidste, at gamle mrs. Salter var lige så godt inde i vort hus' geografi som jeg selv. Hun blev i stive tre kvarter, mens hun ventede på, at Sol skulle vise sig igen, og gik så endelig, højligt fornærmet. "Kæreste," sagde hun, da hun senere fortalte sin mand om sit besøg, hvorved hun i sin voldsomme indignation

brød ud i næsten bibelske toner, "det var virkelig næsten som om dette skab åbnede sig for at opsluge ham!"

"Jack kommer med 2-toget," sagde Bob en morgen, han kom ned til morgenmad med et telegram i hånden.

Jeg kunne se, at Sol sendte mig et forskende øjekast; men det forhindrede mig ikke at vise min glæde ved nyheden.

"Hvor vi skal have det morsomt, når han kommer," sagde Bob. "Vi vil fiske i dammen og ... nå ja, der vil ikke være nogen ende på vores fornøjelser. Ikke sandt, Sol?"

Sols mening om den kommende morskab var åbenbart for overvældende til at kunne udtrykkes i ord, for han svarede kun med et uartikuleret grynt.

Jeg tænkte meget over emnet Jack den morgen i haven. Jeg var jo trods alt ved at blive en stor pige, som Bob så brutalt havde mindet mig om. Jeg måtte passe på min opførsel. En rigtig levende mand havde jo faktisk kastet kærlige blikke på mig. Det kunne være meget godt, dengang jeg var et barn, at have Jack til at følge efter mig og kysse mig; men nu måtte jeg søge at holde ham på afstand. Jeg huskede, hvordan han engang havde foræret mig en død fisk, som han havde hentet i Hatherley-bækken, og hvordan jeg havde gemt den mellem mine mest kostbare skatte, indtil en voksende stank i huset havde fået moder til at skrive et groft brev til husejeren, mr. Burton, som havde erklæret, at der ikke var noget i vejen med vort dræn. Jeg måtte lære mig at være formel og fjern. Jeg forestillede mig vort møde, og afholdt en prøve på, hvordan det skulle forløbe. Kristtorn-busken forestillede Jack, og jeg nærmede mig den alvorligt, nejede stolt og rakte hånden frem med et "Det glæder mig at træffe Dem, løjtnant Hawthorne!"

Elsie kom ud, netop som jeg var nået til det sted, men sagde intet. Jeg hørte hende imidlertid spørge Sol under frokosten, om idioti var arveligt i visse familier, eller om det indskrænkede sig til enkelte individer, hvorved stakkels Sol rødmede helt op til hårrødderne og serverede hende et yderst usammenhængende forsøg på en forklaring.

Vor gårdsplads vender ud til hovedvejen omtrent halvvejs mellem Hatherley House og portnerboligen. Sol og jeg og mr. Nicholas Cronin, sønnen af en proprietær i nabolaget, gik derhen efter frokost. Dette imponerende optog havde til formål at nedkæmpe et oprør, som var brudt ud i hønsegården. Den første tidende om oprøret var blevet bragt os af den unge Bayliss, søn og arving til hønsegårdens opsynsmand, og man havde særligt anmodet om min tilstedeværelse. Lad mig i den forbindelse bemærke, at fjerkræet var mit særlige ansvarsområde i vor husholdning, og at intet skridt blev foretaget på dette uden min deltagelse. Gamle Bayliss kom humpende ud, da vi ankom, og oplyste os om det fulde omfang af miséren. Det lod til, at den toppede høne og Bantam-hanen begge havde udviklet deres vinger til et omfang, som tillod dem at flyve over hegnet og ud i parken; disse to's eksempel havde grebet så meget om sig, at selv gamle, rolige matroner som den stivbenede, tykke kochin-høne havde tiltvunget sig adgang til det forbudte område. Vi holdt krigsråd i hønsegården, og det blev enstemmigt vedtaget, at forbrydernes vinger straks måtte stækkes.

Og sikken en jagt, vi havde! Med "vi" mener jeg mr. Cronin og mig selv; fætter Sol holdt sig i baggrunden med saksen og kom med opmuntrende tilråb. De to skurke vidste tydeligvis nok, at

vi var ude efter dem, for de fo'r af sted under høstænger og over redekasser, så det til sidst forekom os, som om der var mindst et halvt dusin toppede høner og bantam-haner, som rendte panikslagne rundt om os. De øvrige høns var kun moderat interesserede i begivenhederne, og lod sig nøje med et hånligt kluk i ny og næ, med undtagelse af bantamhanens foretrukne hustru, som skældte os ud på det groveste fra en plads på taget af hønsehuset. Ænderne var i virkeligheden de værste af dem alle, for skønt de ikke havde noget som helst af gøre med den oprindelige forstyrrelse, nærede de en varm interesse for flygtningene og vraltede rundt i hælene på dem, det bedste deres korte gule ben kunne bære dem, og gik ustandselig var i vejen for deres forfølgere.

"Vi har den!" gispede jeg, da vi havde fået den toppede høne drevet op i et hjørne. "Fang den, mr. Cronin! Å nej, De fik den ikke! De fik den ikke! Prøv at stille dig i vejen, Sol. Å nej dog, nu kommer den hen imod mig!"

"Godt gjort, miss Montague!" råbte mr. Cronin, da jeg fik fat i benet på det forbistrede stykke fjerkræ, idet den flagrede forbi mig, og stak den under armen for at forhindre en fornyet flugt. "Lad mig bære den for Dem."

"Nej, nej; De skal hellere se at fange hanen. Dér – der, bag høstænget. De går den ene vej rundt, så tager jeg den anden.

"Nu render den gennem lågen!" råbte Sol.

"Psst!" råbte jeg. "Psst! Å, nu er den ude!" og vi fo'r begge afsted ud i parken i skarpt trav, drejede om hjørnet ud på hovedvejen, og der stod jeg pludselig ansigt til ansigt med en solbrændt ung mand, som var på vej i retning af huset.

Det var ikke til at tage fejl af disse leende, grå øjne, skønt jeg tror, at selv om jeg aldrig før havde set ham, ville et eller andet instinkt havde fortalt mig, at det var Jack. Hvordan skulle jeg kunne forholde mig værdigt, som jeg stod der med den toppede høne under armen? Jeg forsøgte at stramme mig op, men den elendige fugl troede, at den havde fundet en beskytter, for den begyndte at klukke med fordoblet inderlighed. I min fortvivlelse gav jeg slip på den og brast i latter, og Jack gjorde det samme.

"Hvordan har du det, Nell?" sagde han og strakte hånden frem. Så vedblev han i en forbavset tone: "Men du ligner jo slet ikke den Nell, jeg så, sidst jeg var her!"

"Nej, men jeg gik jo heller ikke med en høne under armen dengang," sagde jeg.

"Hvem skulle nu have troet, at lille Nell var blevet til sådan en voksen dame?" sagde Jack, stadig lige forbavset.

"Du troede jo da heller ikke, at jeg skulle blive en mand, vel?" sagde jeg, højst indigneret; men jeg vedblev, idet jeg kastede hele min reserverede maske fra mig: "Vi er forfærdelig glade for, at du er kommet, Jack. Men vent med at gå op i huset. Kom og hjælp os med at fange den hane."

"Ja for pokker!" sagde Jack på sin gamle muntre facon, idet han stadig så stift på mit ansigt. "Lad os det!" og afsted fo'r vi tre tværs gennem parken med stakkels Sol som en forsinket medløber bagefter med saksen og den fangne høne. Jacks tøj var blevet temmelig krøllet, da han endelig skulle hilse på moder den eftermiddag, og mine drømme om værdighed og reservation var spredt for alle vinde.

Vi var et stort selskab på Hatherley House i den maj måned. Der var Bob, Sol, Jack Hawthorne, og mr. Nicolas Cronin; og så var der miss Maberly, og Elsie, og min moder og jeg selv. I nødsfald kunne vi desuden til enhver tid mønstre et halv dusin besøgende fra omegnen, så at vi havde tilskuere til vore charader eller små private teateropsætninger. Mr. Cronin, som var en lystig og atletisk udseende ung fyr fra Oxford, viste sig at være en glimrende tilføjelse til vor faste stok, idet han var vidunderligt begavet med evner for planlægning og udførelse af den slags. Jack var ikke nær så livlig, som han før havde været, og vi anklagede ham alle som én for at være forelsket. Når vi sagde det til ham, så han præcis så dum ud, som unge mænd plejer ved den slags lejligheder, men han forsøgte ikke at gendrive vore anklager.

"Hvad skal vi foretage os i dag?" sagde Bob en morgen. "Har nogen et forslag?"

"Rense op i dammen?" foreslog mr. Cronin.

"Vi har ikke folk nok," sagde Bob. "Andre forslag?"

"Trække lod til Derby-løbet," mente Jack.

"Å, der er rigelig tid endnu. Det er ikke før om fjorten dage. Noget andet?"

"Lawntennis?" sagde Sol tvivlende.

"Pokker i vold med lawntennis!"

"I kunne jo tage på udflugt til Hatherley Abbey med en madkurv," sagde jeg.

"Prægtigt!" råbte Cronin. "Det må vi gøre! Hvad synes du, Bob?"

"Fremragende idé," sagde min broder, og begyndte straks at lægge planer. Udflugter med madkurv er uhyre velkomne for

dem, som befinder sig i det første stadium af forelskelse.

"Nå, og hvordan skal vi komme derhen, Nell?" spurgte Elsie.

"Jeg vil slet ikke med," svarede jeg; "jeg ville rigtigt gerne, men jeg må plante disse bregner, som Sol har skaffet mig. I må hellere gå. Det er kun tre miles, og den unge Bayliss kan køre i forvejen med madkurven."

"Du tager vel med, Jack?" spurgte Bob.

Men her var atter noget i vejen. Løjtnanten havde forstuvet en fod dagen før, sagde han. Han havde ikke nævnt det for nogen dengang, men nu var den begyndt at gøre ondt.

"Jeg kan virkelig ikke," sagde Jack. "Det er tre miles både frem og tilbage."

"Å, kom nu. Vær ikke så doven!" sagde Bob.

"Kære ven," svarede løjtnanten, "jeg har marcheret rigeligt til, at jeg har nok for resten af mit liv. Du skulle have set, hvorledes denne energiske general drev os frem fra Kabul til Kandahar, så ville du have medlidenhed med mig."

"Lad veteranen være i fred," sagde mr. Cronin.

"O, den stakkels udmattede kriger!" bemærkede Bob.

"Nu ingen spydigheder," sagde Jack. "Jeg skal sige Dem, hvad vi gør," tilføjede han og lyste op. "Lad mig få den lille vogn, Bob, så kører jeg derover sammen med Nell, når hun er færdig med at plante sine bregner. Så kan vi tage madkurven med. Så tager du nok med, ikke sandt, Nell?"

"Nå ja, det gør jeg nok," sagde jeg. Og da Bob havde sagt god for dette arrangement og alle dermed var fornøjede, undtagen mr. Solomon Barker, som gloede med et vist ondskabsfuldt glimt i øjnene på soldaten, var sagen på plads, og hele selskabet fik gjort sig klart og forsvandt til sidst ud ad landevejen.

Det var en mærkelig ting med Jacks forstuvede fod, for så snart de andre var drejet rundt om hjørnet ved hækken, blev den meget hurtigt bedre. Ved den tid, da bregnerne var plantet ud og vognen var klar, var Jack så kvik og letfodet som nogensinde før.

"Du har nok fået det bedre ret hurtigt," bemærkede jeg, mens vi kørte afsted ad den snoede landevej.

"Ja," sagde Jack. "Sagen er, Nell, at der aldrig var noget galt med mig. Jeg ville bare have en snak med dig."

"Du mener da vel ikke, at du kunne finde på at sige en løgn bare for at få lov at sludre med mig?" protesterede jeg.

"De første fyrre gange," sagde Jack uden videre.

Jeg var for langt borte i nogle overvejelser angående dybden af Jacks svigefulde natur til umiddelbart at sige mere. Jeg spekulerede også på, om Elsie ville blive smigret eller indigneret over det, hvis nogen ville fortælle så mange løgne for hendes skyld.

"Vi plejede at være gode venner, dengang vi var børn, Nell," bemærkede han.

"Ja," sagde jeg, mens jeg så ned på det tæppe, jeg havde over benene. Jeg var nemlig allerede en erfaren ung dame, skal jeg sige Dem, og kunne opfatte visse variationer i den mandlige stemme, som man netop kun lærer gennem erfaring.

"Jeg synes ikke, du lader til at holde så meget af mig, som du gjorde dengang," vedblev Jack.

Jeg var stadig umådelig optaget af mønstret på tæppet foran mig.

"Ved du, Nelly," fortsatte han, "at mens jeg lå i lejr i Himalayas frosne pas, og når jeg så en fjendtlig hær foran mig; ja –" han

blev pludselig næsten latterligt patetisk – "i virkeligheden al den tid, jeg var i det forbandede hul til Afghanistan, tænkte jeg på den lille pige, jeg havde ladet tilbage i England."

"Virkelig!" mumlede jeg.

"Ja," sagde Jack, "jeg bar billedet af dig i mit hjerte, og da jeg så endelig kom hjem, var du ikke mere nogen lille pige. Du var blevet en smuk kvinde, Nelly, og nu er jeg i tvivl, om du har glemt den svundne tid?"

Jack begyndte nu at blive ligefrem poetisk i sin entusiasme. Han havde efterhånden sluppet tømmerne og overladt den gamle hoppe til sit eget forgodtbefindende, hvilket den benyttede til med jævne mellemrum at stoppe op for at nyde udsigten.

"Hør her, Nelly," sagde han så med et gisp ligesom en mand, der netop har drejet op for hanen på den kolde bruser, "en af de ting man lærer, når man er i krig, er at sikre sig en god ting, straks man får øje på den. Man skal aldrig tøve eller udsætte det, for man ved ikke, om ikke anden fyr render af med den, mens man tænker over sagen."

"Nu kommer det," tænkte jeg fortvivlet, "og her er der ikke noget vindue, som Jack kan flygte ud af, når han har taget springet." Jeg havde siden Sols tilståelse fået ind i hovedet, at der var en sammenhæng mellem kærlighed og det at springe ud af vinduer.

"Tror du, Nell," sagde Jack, "at du kunne holde nok af mig til at følge mig resten af livet? Kunne du blive min hustru, Nell?"

Han sprang ikke engang ud af vognen. Han sad der ved siden af mig og så på mig med sine livlige grå øjne, mens hesten luntede afsted og af og til nippede af de vilde blomster i

vejkanten. Det var klart nok, at han ville have et svar. Men som jeg så ned for mig, syntes jeg at se et tilbageholdende, blegt ansigt, som stirrede på mig fra en mørk baggrund, og høre Sols stemme, da han erklærede mig sin kærlighed. Stakkels fyr! Men han var nu alligevel forrest i løbet.

"Kunne du det, Nelly?" spurgte Jack igen.

"Jeg holder meget af dig, Jack," sagde jeg og så nervøst på ham; "men" – å! hvor hans ansigt forandrede sig ved dette enstavelsesord! – "jeg tror ikke, jeg holder *nok* af dig til dét. Desuden er jeg jo endnu så ung, ved du. Jeg tror nok, jeg burde være meget smigret og sådan noget over dit tilbud; men du må holde op med at tænke på mig på den måde fra nu af."

"Du afviser mig altså?" sagde Jack og blegnede en smule.

"Hvorfor kan du ikke gå hen og fri til Elsie?" råbte jeg i min fortvivlelse. "Hvorfor skal I alle sammen komme til mig?"

"Jeg vil ikke have Elsie," sagde Jack, og gav hesten et voldsomt rap med pisk, som forbløffede den firbenede fyr, der netop gik og havde det så hyggeligt. "Hvad mener du forresten med 'alle', Nelly?"

Jeg svarede ikke.

"Jeg indser nok, hvordan det er," sagde Jack i en bitter tone; "jeg har bemærket, hvordan din fætter har hængt efter dig hele tiden, mens jeg har været her. Du er vist forlovet med ham."

"Nej, jeg er ikke," sagde jeg.

"Å, Gud ske lov for det!" svarede Jack andægtigt. "Så er der da lidt håb endnu. Måske vil du komme på bedre tanker med tiden. Sig mig, Nelly, er du måske forelsket dette fjols af en medicinstuderende?"

"Han er ikke noget fjols!" sagde jeg indigneret, "og jeg holder præcis lige så meget af ham, som jeg nogensinde vil holde af dig!"

"Du behøver ikke at holde særlig meget af ham, så," sagde Jack surmulende; og ingen af os sagde mere, før et fælles råb fra både Bob og mr. Cronin fortalte os, at de andre havde set os.

Hvis skovturen blev hyggelig, så skyldtes det udelukkende mr. Cronins indsats. Tre elskere af fire tilstedeværende var uforholdsmæssigt mange, og det krævede alle hans selskabelige kræfter at erstatte de øvriges mangelfulde indsats. Bob lod til at være fuldstændig opslugt af miss Maberleys yndigheder, stakkels Elsie var ladt alene ude i kulden, mens mine to tilbedere brugte deres tid på at stirre skiftevis på mig og på hinanden. Mr. Cronin gjorde imidlertid en hæderlig figur, han var venner med alle og gik på opdagelse i ruinerne og trak flasker op med lige stor iver og energi.

Især fætter Sol var nedslået. Han mente uden tvivl, at min køretur alene med Jack var noget, vi havde aftalt på forhånd. Der var dog mere sorg end vrede i hans blik, mens Jack, må jeg desværre indrømme, var direkte vred og hidsig. Og det var dette, som gjorde, at jeg valgte min fætter til kammerat på den spadseretur i skoven, der fulgte efter frokosten. Jack havde påtaget sig en provokerende mine af, at han ejede mig, som jeg var fast besluttet på at få udslettet én gang for alle. Jeg var også vred på ham, fordi han tilsyneladende mente, at han var blevet misbrugt ved mit afslag, og fordi han hele tiden forsøgte at skubbe stakkels Sol bagud. Det var langt fra, at jeg elskede hverken den ene eller den anden, men mine småtøsede ideer om *fair play* gjorde oprør mod at lade den ene eller den anden

skaffe sig noget der lignede, hvad jeg mente var unfair fordel. Jeg havde en følelse af, at hvis Jack ikke var kommet hjem, så ville jeg med tiden have giftet mig med min fætter; på den anden side: havde det ikke været for Sol, ville jeg næppe have givet Jack en kurv. I dette øjeblik holdt jeg for meget af dem begge til at favorisere den ene. "Hvordan i alverden skal dette her mon ende?" tænkte jeg. Jeg var nødt til at gøre et eller andet afgørende; skønt – måske ville det bedste være at vente og se tiden an.

Sol lod til at være lettere overrasket over, at jeg havde valgt at følges med ham, men han modtog tilbuddet med et taknemmeligt smil. Der var tilsyneladende fjernet en meget tung byrde fra hans sind.

"Så har jeg ikke mistet dig endnu, Nelly," mumlede han, mens vi traskede afsted mellem de tykke stammer og hørte, hvordan resten af selskabets stemmer blev svagere og fjernere.

"Ingen kan miste mig," sagde jeg, "for ingen har endnu vundet mig. Men for Guds skyld, tal ikke mere om dette. Hvorfor kan du ikke tale til mig på samme måde som for to år siden og lade være med at være så rædsomt sentimental?"

"En gang vil du forstå det, Nelly," svarede han i en bebrejdende tone. "Vent blot, til du selv er forelsket, så vil du forstå det."

Jeg udstødte et lille mistroisk snøft.

"Lad os sætte os her, Nell," sagde fætter Sol og manøvrerede mig igennem et krat hen til en lille høj begroet med vilde jordbær og mos. Selv satte han sig på en træstub ved siden af mig. "Nu har jeg kun et par spørgsmål at stille, som jeg beder dig svare på, og så skal jeg ikke plage dig mere."

Jeg satte mig resigneret med hænderne i skødet.

"Er du forlovet med løjtnant Hawthorne?"

"Nej!" svarede jeg energisk.

"Er du mere glad for ham end for mig?"

"Nej, det er jeg ikke."

Hans hjertes lykketermometer gik op til mindst hundrede grader i skyggen.

"Syntes du bedre om mig end om Jack?" spurgte han med en meget blød stemme.

"Nej."

Termometret gik ned under frysepunktet igen.

"Mener du dermed, at vi for dig er lige gode begge to?"

"Ja."

"Men du må en gang vælge imellem os, ved du nok," sagde han mildt bebrejdende.

"Jeg ville ønske, at du ikke ville plage mig således!" skreg jeg, og blev vred, som kvinder jo gerne gør, når de er ude, hvor de ikke kan bunde. "Du kan vist ikke holde meget af mig, siden du plager mig på den måde. Jeg tror, at I to tilsammen er ude på at gøre mig sindssyg!"

På dette tidspunkt var der ansats til en hulken fra min side, og yderlig bestyrtelse og tilbagetog på Barkerfronten.

"Kan du ikke se, hvordan det er, Sol?" spurgte jeg, leende gennem mine tårer ved at se hans fortabte udtryk. "Tænk, hvis nu du var vokset op mellem to piger, og var kommet til at holde vældig meget af dem begge to, men aldrig havde foretrukket den ene for den anden, og heller aldrig havde drømt om at gifte sig med nogen af dem, og pludselig får du så at vide, at du

værsgod har at vælge den ene og gøre den anden frygtelig ulykkelig. Det ville du ikke finde særlig let, ville du vel?"

"Det ville jeg nok ikke," svarede studenten.

"Så kan du jo heller ikke bebrejde mig det."

"Jeg bebrejder dig ikke noget, Nelly," svarede han, idet han gik til angreb på en stor lilla paddehat med sin stok. "Jeg tror, at du har helt ret, når du vil være sikker i din sag. Det forekommer mig," vedblev han, idet han begyndte at tale temmelig stødvis, "det forekommer mig, at denne her Hawthorne er en udmærket fyr. Han har set mere af verden end jeg har, og han forstår altid at gøre og sige det rette på rette tid og sted, hvilket bestemt ikke hører til mine stærke sider. Og så er han af god familie og har gode udsigter. Jeg tror nok, at jeg bør være dig taknemmelig for, at du tøver, Nell, og se det som et tegn på dit gode hjerte."

"Vi vil ikke tale mere om det," sagde jeg, idet jeg inderst ind tænkte, hvor meget finere et menneske han var end den mand, han roste. "Se nu blot, hvor min kjole er blevet plettet af alle mulige rædsomme svampe og sådan noget. Vi må hellere se at indhente de andre, ikke sandt? Gud ved, hvor de er blevet af?"

Det tog ikke lang tid at finde ud af det. Vi kunne høre råb og latter give genlyd gennem lysningerne, og da vi fulgte lyden, blev vi overraskede ved at finde vor ellers så flegmatiske Elsie komme farende gennem skoven i fuld fart, uden hat og med håret bølgende i vinden. Det første, som faldt mig ind, var, at der måtte være indtruffet en frygtelig katastrofe – røvere måske, eller en gal hund – og jeg så min ledsagers store hånd gribe fastere om hans stok; men da vi nåede flygtningen, viste det sig, at det ikke var noget mere tragisk end en legen skjul, som den utrættelige mr. Cronin havde fået arrangeret. Og hvor

morsomt havde vi det nu ikke, med at krybe og kravle og løbe og undvige mellem de store egetræer! Hvor rædselsslagen ville ikke den ærværdige gamle abbed, som havde plantet dem, være blevet, og lige så de mange generationer af sortkuttede brødre, som havde mumlet deres bønner under deres velgørende skygger! Jack nægtede at lege med; han undskyldte sig med sin svage ankel, og lå under et træ og røg med en fortørnet mine, mens han gloede ondskabsfuldt og dystert efter mr. Solomon Barker; mens denne sidstnævnte herre blandede sig ivrigt i legen og udmærkede sig ved ustandselig at blive fanget og aldrig selv fangede nogen som helst.

Stakkels Jack! Han havde en af sine virkelig uheldige dage. Selv en antagen tilbeder ville være blevet temmelig ærgerlig, tror jeg, over noget, som hændte på hjemturen. Det var besluttet, at vi alle sammen skulle gå hjem, eftersom vognen allerede var blevet sendt afsted med de tomme kurve. Vi begyndte altså at gå ned over Thorny Lane og over markerne. Vi var netop på vej over en stente for at krydse gamle Browns jorder, da mr. Cronin kom hen til os og sagde, at han mente, vi hellere skulle gå ad landevejen.

"Landevejen?" sagde Jack. "Sludder! Vi kan spare et helt kvarter ved at gå over den mark."

"Ja, men det er temmelig farligt. Vi bør helst gå udenom."

"Hvad er det, der er så farligt," sagde vor militærmand, idet han med en foragtelig bevægelse snoede sin moustache.

"Å, ingenting," sagde Cronin. "Bortset fra, at det firbenede væsen der ude i midten af marken er en tyr, og tilmed en tyr med et indgroet dårligt humør. Ikke andet. Jeg synes ikke, vi skal lade damerne gå den vej."

"Det vil vi helst heller ikke!" sagde damerne enstemmigt.

"Så lad os se at komme rundt langs med hækken og ned til vejen," foreslog Sol.

"I kan gøre, som I lyster," sagde Jack i en noget fortrædelig tone, "men jeg har nu tænkt mig at gå over marken."

"Vær nu ikke dum, Jack!" sagde min broder.

"I andre kan måske mene, at det er i orden at stikke halen mellem benene for en gammel ko, men det gør jeg ikke. Det ville være skadeligt for min selvrespekt, skal jeg sige jer, så jeg vil møde jer på den anden side af marken." Med hvilke ord Jack knappede sin jakke med en resolut bevægelse, svingede lystigt med sin stok og satte afsted ind over marken.

Vi samlede os omkring stenten og iagttog hans færd med en vis ængstelse. Jack prøvede at lade som om han var fuldstændig opslugt af udsigten og vejrliget, for han så skiftevis omkring sig og op i luften på en ligegyldig måde. Retningen af hans blikke begyndte og endte dog som regel hen imod det sted, hvor tyren stod. Dyret, som i nogen tid havde gloet efter indtrængeren, fortrak imidlertid hen i skyggen af hækken i den ene side af marken, mens Jack vandrede lige tværs over.

"Det ser ikke så farligt ud," sagde jeg. "Den holder sig på afstand."

"Jeg ville nu tro, at den prøver at snyde ham," sagde mr. Nicolas Cronin. "Det er en ondskabsfuld og snedig satan."

Mr. Cronin havde næppe talt ud, før tyren kom frem af skyggen, begyndte at skrabe i jorden og kaste sit grimme sorte hoved fra side til side. Jack var på dette tidspunkt nået midt ind på marken og lod som om han ikke tog nogen notits af sin kammerat, omend han påskyndede sin gang en anelse. Tyrens

næste manøvre var at løbe rundt om sig selv i to-tre små cirkler; derpå standsede den op, brølede, sænkede hovedet og stak halen i vejret, og satte så af i fuld fart i retning af Jack.

Det kunne ikke nytte noget længere at lade som om den ikke eksisterede. Jack vendte sig om og stirrede et øjeblik på den. Han havde kun sin lille stok i hånden som våben mod et halvt ton rasende oksekød, som kom bragende imod ham. Han gjorde det eneste, han kunne, nemlig at sætte i løb i retning af hegnet på den anden side af marken.

Til at begynde med var det ikke rigtigt et løb, men snarere et langsomt, foragteligt trav – vel en slags kompromis mellem hans værdighed og hans frygt – som så så latterligt ud, at vi, ængstelige som vi ellers var, ikke kunne holde vor latter tilbage. Gradvist, efterhånden som han kunne høre de galoperende hove bag sig komme nærmere og nærmere, satte han farten op, indtil han var på regulær flugt i retning af den skærmende hæk; hans hat var faldet af og hans frakkeskøder flagrede i vinden bag ham, mens forfølgeren efterhånden kun var ti meter bag ham. Om så hele Ayub Khans kavaleri havde været i hælene på vor afghanske helt, kunne han ikke have overskredet de sidste meter på kortere tid. Hurtig som han var, så var tyren dog hurtigere, og de to syntes at nå hækken næsten samtidig. Vi så Jack kaste sig modigt ind i hækken, og i næste øjeblik kom han flyvende ud på den anden side, som havde han været skudt ud af en kanon, mens tyren udstødte en salve af triumferende brøl gennem det hul, han havde lavet. Det var en lettelse for os alle sammen at se Jack samle sig og begynde at gå i retning af hjemmet uden at se en eneste gang i retning af os. Da vi kom hjem, havde han lukket sig inde på sit værelse og viste sig ikke

igen før ved morgenbordet den følgende morgen, hvor han kom humpende ind med et meget flovt udtryk. Ingen af os var hårdhjertede nok til at hentyde til gårsdagens hændelse, og ved forenede anstrengelser fik vi ham nogenlunde bragt til sig selv før frokost.

Det var nogle dage efter skovturen, vi skulle trække lodder til Derby-væddeløbene. Det var en gammel skik, som vi aldrig undlod at følge på Hatherley House, hvor der, når man talte gæster og naboer sammen, som regel var mindst lige så mange liebhavere til lodderne, som der var heste med i løbet.

"Løbene, mine damer og herrer, finder sted i aften," sagde Bob i sin egenskab af husets herre. "Hvert lod koster ti shillings. Andenpladsen får en fjerdedel af puljen, og tredjepladsen får sit indskud tilbage. Ingen har lov at have mere end et lod, og ingen må sælge sit lod, når det først er trukket. Trækningen finder sted klokken halv otte." Bob leverede hele svadaen med en meget pompøs og officielt lydende stemme, omend den samlede virkning blev noget formindsket, da der lød et gennemtrængende "Amen!" fra mr. Nicolas Cronin.

Jeg er nu nødt til for en stund at høre op med den personlige stil, jeg hidtil har benyttet til min lille fortælling. Indtil nu har historien kun omfattet en række uddrag af min private dagbog; nu må jeg imidlertid berette om noget, som jeg først fik at vide adskillige måneder senere.

Løjtnant Hawthorne, eller Jack, som jeg ikke kan lade være med at kalde ham, havde været meget tavs siden vor skovtur og var faldet hen i drømmerier. Som det nu begav sig, så kom mr. Solomon Barker travende ind i rygeværelset efter middagen

den dag, hvor lodtrækningen skulle finde sted, og fandt der løjtnanten siddende på en sofa og blæse røgskyer i højtidelig ensomhed. Det ville have virket fejt at trække sig tilbage, så studenten satte sig tavs ned og begyndte at bladre i et nummer af *The Graphic*. Begge rivalerne fandt situationen noget akavet. De havde vænnet sig til at undgå hinandens selskab, og nu fandt de sig pludselig alene sammen i det samme værelse, uden nogen tredjemand som buffer. Stilheden begyndte at blive trykkende. Løjtnanten gabte og hostede med overdrevne, nonchalante bevægelser, mens den ærlige Sol efterhånden blev varm og utilpas, mens han vedblev at stirre dystert på bladet, han havde i hånden. Urets tikken og lyden af billardballer, som slog mod hinanden på den anden side af gangen, syntes at blive uudholdeligt høj og monoton. Sol så op en enkelt gang; men da han fandt den andens blik i færd med præcis den samme øvelse, syntes de to unge mænd med ét at fatte en dyb og altfortærende interesse for mønstrene på kamingesimsen.

"Hvorfor skulle jeg skændes med ham?" tænkte Sol ved sig selv. "Jeg vil jo ikke andet end ærligt spil fra begge sider. Måske bliver jeg snuppet af, men jeg kan vel nok give ham en åbning."

Hans cigar var gået ud; det var for god en lejlighed til at forbigå.

"De skulle vel ikke have en tændstik, løjtnant?" spurgte han.

Løjtnanten beklagede – beklagede meget – men han var desværre ikke i besiddelse af en sådan.

Det var en dårlig begyndelse. Kølig høflighed var endnu værre end fuldkommen grovhed. Men mr. Solomon Barker var, som så mange andre tilbageholdende mænd, frækheden selv, når først isen var brudt. Han ville ikke have noget af skænderi

eller misforståelser. Tiden var kommet til at nå til en endelig afgørelse. Han trak sin lænestol tværs gennem rummet og anbragte sig lige foran den forbløffede løjtnant.

"Du er forelsket i miss Nelly Montague?" sagde han.

Jack sprang op fra sofaen med en fart som om gårdmand Browns tyr var på vej ind gennem vinduet.

"Og selv om jeg var det," sagde han og snoede ihærdigt sin moustache, "hvad djævelen kommer det så dig ved?"

"Tab nu ikke fatningen," sagde Sol. "Sæt dig ned igen og tal med mig om sagen som en anstændig kristen. Jeg er også forelsket i hende."

"Hvad i alverden er det, manden vil?" tænkte Jack, idet han atter tog plads, mens vreden stadig kogte i ham efter det sidste udbrud.

"Altså, det korte af det lange er, at vi begge to er forelskede i hende," vedblev Sol, idet han understregede sit synspunkt med en løftet pegefinger.

"Nå, hvad så?" sagde løjtnanten med visse tegn på en genopblussende fjendtlighed. "Jeg antager, at den bedste mand går af med sejren, og at den unge dame så udmærket er i stand til at vælge selv. Du tror vel ikke, at jeg vil trække mig ud af løbet, blot fordi du vil have præmien, vel?"

"Men det er jo netop sagen," udbrød Sol. "En af os *må* trække sig tilbage. Der har du netop ramt hovedet på sømmet. Ser du, Nelly – miss Montague, mener jeg – holder så vidt jeg kan se, mere af dig end af mig, men holder dog tilstrækkelig meget af mig, til at hun ikke vil såre mig ved et direkte afslag."

"Ærligheden tvinger mig dog til at bemærke," sagde Jack i en noget mere forsonlig tone end han hidtil havde benyttet, "at

Nelly – miss Montague, mener jeg – holder noget mere af *dig* end af mig; men også, som du siger, holder tilstrækkeligt af mig til ikke åbent at foretrække min rival, mens jeg er til stede."

"Jeg tror ikke, du har ret," sagde studenten. "I virkeligheden ved jeg, at du ikke har det; hun har selv fortalt mig det. Men det, du der siger, vil gøre det lettere for os at nå til en forståelse. Det er jo ganske indlysende, at så længe vi begge viser os lige meget forelskede i hende, vil ingen af os have det mindste håb om at vinde hende."

"Der er noget i, hvad du der siger," sagde løjtnanten eftertænksomt. "Men hvad foreslår du da?"

"Jeg foreslår, at én af os trækker sig tilbage. Der er ingen anden udvej."

"Men hvem skal trække sig tilbage?" spurgte Jack.

"Ja, se det er jo altså spørgsmålet!"

"Jeg har jo kendt hende længst."

"Og jeg blev først forelsket i hende."

Sagen lod til at være låst fast. Ingen af de to unge mænd var i mindste måde indstillet på at abdicere til fordel for rivalen.

"Hør her," sagde studenten, "lad os afgøre det ved lodtrækning."

Det virkede jo retfærdigt nok, og de tiltrådte begge forslaget. Men nu opstod en ny besværlighed. De følte begge en slags sentimental modvilje mod at vove deres lykke på noget så simpelt som et spil plat eller krone eller længden af et halmstrå. Det var i denne krise, at løjtnant Hawthorne fik en guddommelig inspiration.

"Nu skal jeg sige dig, hvordan vi skal få det afgjort," sagde han. "Du og jeg har begge en seddel i Derby-løbet. Hvis din hest

slår min, opgiver jeg mit krav; hvis min hest slår din, så lader du miss Montague i fred for altid. Er det en aftale?"

"Jeg har kun én betingelse," sagde Sol. "Der er ti dage til væddeløbet. I mellemtiden må ingen af os forsøge at skaffe os en ublu overhånd over den anden. Vi må være enige om ikke at søge at fremme vor sag, før det er afgjort."

"Top!" sagde soldaten.

"Top!" sagde Solomon.

Og de gav hinanden hånd på aftalen.

Som jeg allerede før har sagt, havde jeg den gang ingen anelse om, hvilken samtale der var forefaldet mellem mine to bejlere. Jeg kan nævne, at jeg, dengang den fandt sted, befandt mig i biblioteket, hvor jeg lyttede til digte af Tennyson, fremført med mr. Nicholas Cronins dybe, musikalske stemme. Jeg bemærkede dog, at de to unge mænd den aften var bemærkelsesværdig optaget af deres heste, og at ingen af dem tilsyneladende havde nogen som helst interesse i at gøre sig til for mig, hvilken forbrydelse forresten blev meget passende afstraffet ved, at de ved lodtrækningen begge fik de to værste outsidere i løbet. *Eurydice*, tror jeg Sols hed; Jacks hest bar navnet *Bicycle*. Mr. Cronin trak en amerikansk hest ved navn *Iroquis*, og de øvrige i selskabet lod også til at være tilfredse med deres. Jeg stak hovedet ind i rygeværelset, før jeg gik til ro, og morede mig ved at finde Jack i fuld gang med at konsultere sportsprofeten i *The Field*, mens Sol var fordybet i den tilsvarende spalte i *Gazette*. Denne pludselige mani for væddeløb forekom mig så meget mere mærkværdig, som jeg vidste, at min fætter næppe var i stand til at skelne en hest fra en ko uden hjælp.

De ti følgende dage gik meget langsomt for flere af medlemmerne af vor husholdning. Jeg kan dog ikke sige, at jeg var iblandt dem. Måske skyldtes det, at jeg opdagede noget højst uventet og fornøjeligt i samme periode. Det var en lettelse at være fri for at skulle bekymre sig om ikke at såre hverken den ene eller den anden af mine tidligere elskere. Jeg kunne sige, præcis hvad jeg havde lyst til, for de havde glemt mig fuldstændig og overladt mig til min broder Bobs og mr. Nicholas Cronins selskab. Denne nye passion for hestevæddeløb lod til fuldstændig at have skubbet deres tidligere interesse i baggrunden. Aldrig havde huset været så oversvømmet af væddeløbstips, og en hvilken som helst stump trykt papir, som kunne tænkes at indeholde et par ord om træning af heste og deres forfædre blev ivrigt studeret. Selv jockeyerne i staldene blev efterhånden trætte af gentage, hvorledes *Bicycle* var i slægt med *Velocipede*, eller forklare den bekymrede student, hvorledes *Eurydice* var afkommet af *Orfeus*, som igen nedstammede fra *Hades*. En af dem opdagede, at hendes oldemoder på mødrene side var blevet nummer tre i et løb for flere årtier siden; men den mærkværdige måde, hvorpå meddeleren satte den halfcrown, han modtog i belønning, ind i sit venstre øje, mens han blinkede til en staldkarl med det venstre, kastede nogen tvivl over sandheden i hans meddelelse. Som han bemærkede med en tyk og øllet stemme senere den aften: "Fyren kender allirenveller inte forskel, og ded er nok en halvert værd for ham at tro på'ed."

Som dagen rykkede nærmere, steg spændingen. Mr. Cronin og jeg plejede at se på hinanden over bordet og smile, mens Jack og Sol sad dybt bøjede over aviserne under morgenmaden og åd

listen med odds med øjnene. Men sagerne kulminerede aftenen før løbet skulle finde sted. Løjtnanten var løbet ned til stationen for at hente de seneste blade, og nu kom han farende ind, idet han viftede ophidset med en krøllet avis over hovedet.

"*Eurydice* er udgået!" hylede han. "Din hest er færdig, Barker!"

"Hvad!" brølede Sol.

"Færdig – slut – ødelagt under træningen – kommer slet ikke til at løbe!"

"Lad mig se," stønnede min fætter og greb avisen. Så smed han den fra sig, fo'r ud af stuen og ned ad trappen, fire trin ad gangen. Vi så ham ikke mere før sent ud på aftenen, da han kom luskende ind i stærkt nedtrykt sindsstemning og forsvandt tavs ind på sit værelse. Stakkels fyr, jeg ville have trøstet ham, hvis det ikke havde været for den illoyalitet, han havde vist overfor mig på det seneste.

Jack lod til at være et forandret menneske fra dette øjeblik. Han begyndte straks at yde mig voldsom opmærksomhed, til både min egen og de øvrige tilstedeværendes store irritation. Han spillede og sang og foreslog forskellige selskabslege; ja, han indtog i virkeligheden den rolle, som ellers havde været besat af mr. Nicholas Cronin.

Jeg kan huske, hvordan det slog mig, hvor bemærkelsesværdigt uinteresseret løjtnanten var i væddeløbet, den dag det skulle finde sted. Han var i højt humør ved morgenbordet, men ulejligede sig end ikke med at åbne avisen, som lå lige foran ham. Det var mr. Cronin, som til sidst foldede den ud og gennemgik dens spalter.

"Noget nyt, Nick?" spurgte min broder.

"Ikke meget. Å jo! Her er noget ... Atter en jernbaneulykke – et sammenstød, ser det ud til. En bremse, som ikke fungerede. To dræbte, syv sårede, og – det var pokkers – hør her: 'Blandt ofrene var en af de kæmpende ved væddeløbet i dag. En skarp splint havde gennemboret dyrets side, og det værdifulde dyr måtte ofres i menneskelighedens navn. Hestens navn var *Bicycle*.' Hør, jeg synes, De sidder og spilder Deres kaffe ud over tøjet, Hawthorne. Nå ja, det er også sandt, det var jo Deres hest, ikke sandt? Ja, så er Deres chance jo ude, er jeg bange for. *Iroquois*, som ellers lå langt nede, er blevet favorit nu."

Skæbnesvangre ord, kære læser, som De sikkert kan regne ud efter at have læst de foregående sider. Men kald mig nu ikke en kokette eller en flirt, før De har vejet fakta. Betænk min ærgrelse over mine beundreres pludselige flugt, betænk min glæde over en mands tilståelse, som jeg havde søgt at skjule for mig selv, at jeg elskede; betænk alle de muligheder, han fik mens Jack og Sol bevidst undgik mig, ifølge deres idiotiske aftale. Betænk alt dette, og hvem vil da kaste den første sten efter den rødmende lille præmie i Derby-løbet?

Her følger, hvad der stod at læse tre korte måneder senere i *Morning Post*:

"Den 12. august viedes i Hatherley Church Nicholas Cronin, Esq., ældste søn af Nicholas Cronin, Esq., Woodlands, Cropshire, til miss Eleanor Montague, datter af afdøde James Montague, Esq., J.P., af Hatherley House."

Jack forlod os med en erklæring om at ville gå med på en ballonekspedition til Nordpolen. Tre dage efter kom han imidlertid igen og sagde, at han havde fattet en anden beslutning og ville vandre i Stanleys fodspor tværs over Afrikas ækvator. Siden har han ladet falde et par dystre bemærkninger om tabte håb og dødens utallige velsignelser; man alt i alt han er kommet nogenlunde i de gamle folder igen, og man har på det seneste hørt ham ved forskellige lejligheder brumme utilfreds, hvis lammekødet er for rødt lammekød og oksekødet for gennemstegt, hvilket vel kan tolkes som et sundhedstegn.

Sol tog det mere stilfærdigt, men jeg er bange for, at det glødende jern ramte dybere i hans sjæl. Men som den rare, brave fyr han er, så fik han taget sig sammen og var endog så modig, at han friede til en af mine brudepiger, ved hvilken lejlighed han fik rodet sig ud i en sand labyrint af ord. Han greb sig imidlertid i det midt i den afgørende sætning og vendte tilbage til sin plads, overvældet af en kraftig rødmen og de øvrige gæsters stormende bifald. Jeg har ladet mig fortælle, at han har tilstået sine skuffelser og bekymringer til Grace Maberleys søster, og blev mødt med den sympati, han havde regnet med. Bob og Gracie skal giftes om nogle måneder, og måske finder der så to bryllupper sted samtidig.

Min ven morderen

"Det er ikke bedre med nr. 43, doktor," sagde overvagtmesteren i en lidt bebrejdende tone, idet han stak hovedet ind ad min dør.

"Jeg vil se 43 hængt," svarede jeg bag siderne af *Australian Sketcher*.

"Og 61 siger, at han har smerter i halsen. Kunne De ikke gøre noget for ham?"

"Han er jo et omvandrende apotek," sagde jeg. "Han har hele den britiske farmakopé i sig. Jeg tror nok, at hans hals er lige så sund og rask som Deres og min."

"Så er der 7 og 108, de er nu kroniske," vedblev vagtmesteren og så ned over sin blå liste. "Og 28, han meldte sig fra arbejde i går – han siger, at han får sting i siden, når han løfter noget. De er nok så venlig at se lidt til ham, hvad doktor? Så er der også 31 – ham som dræbte John Adamson på briggen *Corinth* – han har taget grueligt på veje hele natten, har skreget og hylet har han, og ikke været til at stoppe munden på."

"Godt, jeg skal se til ham om lidt," sagde jeg, kastede avisen fra mig og skænkede mig en kop kaffe. "De har vel ikke mere at melde, vagtmester?"

Manden stak hovedet lidt længere ind i mit værelse. "Undskyld doktor," sagde han i en fortrolig tone, "men jeg har mærket, at 82 er lidt forkølet. Det ville være et godt påskud for Dem til at besøge ham og slå en lille sludder af, hvad?"

Kaffekoppen standsede sin færd halvvejs oppe til mine læber, og jeg stirrede forbløffet på mandens alvorlige ansigt.

"Et påskud?" sagde jeg. "Et påskud?" Hvad pokker taler De om, McPherson? De ser mig piske omkring på sygebesøg fra morgen til aften, når jeg ikke er hos fangerne, og komme hjem hver aften så træt, at jeg knap kan hænge sammen, og så snakker De om påskud til at få mere at bestille."

"Det ville more Dem, doktor," sagde vagtmester McPherson. "Den mands historie er nok værd at høre, hvis De ellers kan få ham til at fortælle den, skønt han forresten ikke er så let at få på gled. De ved kanske ikke, hvem 82 er?"

"Nej, og jeg er sgu også ligeglad," svarede jeg i den tanke, at det var en eller anden bandit der fra egnen, der nu skulle prakkes mig på som en berømthed.

"Det er Maloney," sagde vagten, "ham der optrådte som kronens vidne mod Bluemansdyke-morderne."

"Er det muligt?" udbrød jeg og satte i min overraskelse koppen fra mig. Jeg havde hørt om denne række gruopvækkende mord og læst beretningen om dem i et londonerblad, længe før jeg satte mine ben i Australien. Jeg huskede, at de gyseligheder, der var begået, ganske havde stillet Burkes og Hares forbrydelser i skyggen, og at en af de værste af banden havde hyttet sit skind ved at forråde sine kammerater. "Er De sikker?" spurgte jeg.

"Å Ja, vel er det ham. Træk ham bare lidt op, så skal De få noget at høre. Han er en mand, som nok er værd at kende, den Maloney – det vil da sige, lidt på afstand." Med et grin og et lille nik forsvandt hovedet, og jeg blev siddende ved min morgenkaffe og tyggede på, hvad jeg havde hørt.

En australsk fængselslæges stilling hører just ikke til de mest misundelsesværdige. Det kan gå an i Melbourne eller Sidney;

men i den lille by Perth er der ikke meget at se, og det der er, var jeg for længst færdig med. Klimaet var afskyeligt og selskabet langtfra tiltalende. Får og hornkvæg var de vigtigste næringskilder; og kvægpriser, kvægopdrætningsmetoder og kvægsygdomme derfor de vigtigste samtaleemner. Da nu jeg som fremmed hverken ejede får eller køer og var ganske uinteresseret i det seneste prisfald eller årstidens fåresygdom eller andre lignende emner, følte jeg mig temmelig isoleret og hilste med glæde enhver afbrydelse i mit daglige livs ensformighed velkommen. Morderen Maloney var da i det mindste en personlighed med et vist særpræg og kunne måske virke lidt opstrammende på et sind, der var slappet af hverdagslivets kedsommeligheder. Jeg bestemte at følge vagtmesterens råd og benytte mig af påskuddet til at gøre hans bekendtskab. Da jeg altså gjorde min sædvanlige morgenrunde, åbnede jeg den dør, fangens nummer stod på, og trådte ind i cellen.

Fyren lå sammenkrøbet på sin simple seng; men da jeg kom ind, rettede han sine lange ben, rejste sig over ende og stirrede på mig med et uforskammet og trodsigt udtryk, som ikke lovede godt for mit forehavende. Han havde et blegt og markeret ansigt, rødgult hår og et stålblåt øje med noget vist katteagtigt i blikket. Han var høj og stærkt bygget, men så duknakket, at det grænsede til vanskabthed. Havde man mødt ham på gaden, ville man have anset ham for en kraftig, ret køn mand, sandsynligvis optaget af boglige sysler – selv i den hæslige fangedragt, som kendetegnede den mest rådne straffeanstalt i Australien, førte han sig med en vis anstand, der stak af imellem det udskud af forbrydere, der omgav ham.

"Jeg er ikke på sygelisten," sagde han brysk. Den hårde, skærende klang i stemmen jog enhver forestilling om blidere følelser på flugt og mindede mig om, at jeg stod ansigt til ansigt med manden fra Lenadalen og Bluemansdyke, den blodigste stimand der nogensinde plyndrede en farm eller skar halsen over på dens beboere.

"Det ved jeg nok," svarede jeg; "men vagtmester McPherson sagde til mig, at De var forkølet, så jeg tænkte, at jeg ville kigge ind og se til Dem."

"Jeg giver vagtmester McPherson døden og djævelen og Dem med," brølede fangen i et anfald af raseri. "Ja, værsågod," tilføjede han, noget mere dæmpet; "skynd Dem bare og meld mig til guvernøren. Skaf mig kun seks måneder til eller mere – det er noget for Dem."

"Jeg har ikke i sinde at melde Dem," svarede jeg.

"Otte kvadratfod gulv," vedblev han uden at tage hensyn til mit svar; han arbejdede sig øjensynlig op til et nyt anfald af raseri. "Otte kvadratfod gulv har jeg – og det kan jeg ikke en gang have i fred, men skal tales til og stirres på og – å, jeg giver hele jeres slæng døden og djævelen!" og han løftede sine knyttede næver over hovedet og rystede dem i vild hævntørst.

"Det er nogle mærkelige begreber, De har om gæstfrihed," bemærkede jeg, fast bestemt på ikke at tabe fatningen. Det var det første, det bedste, der faldt mig ind.

Til min forundring havde mine ord den mærkeligste virkning på ham. Han syntes ganske målløs af forbavselse over, at jeg således gik ind på den idé, som han med så megen voldsomhed havde forfægtet – nemlig at det værelse, vi stod i, var hans eget.

"Om forladelse," sagde han; "det var ikke min mening at være uhøflig. Vil De ikke sidde ned?" Og han pegede på den råt sammentømrede træbuk som dannede hovedenden af hans seng.

Jeg satte mig ned, temmelig forbavset over dette pludselige omslag. Jeg kan ikke sige, at Maloney tiltalte mig mere i sin blidere stemning. Morderen var ganske vist foreløbig forsvundet, men der var noget i hans forekommende tone og underdanige væsen, som ledte tanken hen på vidnet, der i retssalen havde optrådt som sine medskyldiges angiver og hvis udsagn havde sendt dem i døden.

"Hvordan er det med brystet?" spurgte jeg og antog en professionel mine.

"Så så, doktor, lad nu bare være med det!" svarede han og viste en række hvide tænder; så satte han sig igen på randen af sengen. "Det var vist ikke af omsorg for mit dyrebare helbred, at De kom herind; den må De løbe længere ud i landet med. De kom nok for at se lidt på Wolf Tone Maloney, falskneren, morderen, røveren og angiveren. Det er så omtrent, hvad jeg er, ikke sandt? Der har De det hele med rene ord; der er ikke noget lumskeri ved mig."

Han holdt inde, som om han ventede, at jeg skulle sige noget; men jeg forblev tavs, og han gentog endnu et par gange: "Der er ikke noget lumskeri ved mig."

"Og hvorfor skulle jeg ikke gøre det?" skreg han pludselig; hans øjne skød lyn og alt det djævelske i hans natur kom på én gang frem igen. "Dingle *skulle* vi jo, hver og én, og det kunne jo ikke skade dem, at jeg reddede mig selv ved at udlevere dem. Enhver må bjærge sig, som han bedst kan, siger jeg altid, lad så

Fanden om resten. De skulle da vel aldrig have en stump skråtobak, hvad doktor?"

Med rovdyragtig grådighed kastede han sig over den ende *Barrett's*, jeg rakte ham. Den lod til at virke beroligende på hans nerver, for han satte sig igen til rette på sengen og begyndte i samme afdæmpede tone som før:

"De ville såmænd ikke selv synes om det, doktor," sagde han; "det kan nok gøre en anden én lidt kort for hovedet. Jeg har fået seks måneder denne gang for overfald, og jeg skal såmænd være alt andet end glad, når jeg slipper ud, kan jeg fortælle Dem. Her inde har jeg da fred; men er jeg først ude, så skal regeringen og Tatoverede Tom fra Hawkesbury nok sørge for, at jeg ikke kommer til at føre noget roligt liv."

"Hvad er det for én?" spurgte jeg.

"Han er broder til John Grimthorpe, ham som blev dømt på mit vidnesbyrd; en fordømt slyngel var han, det er vist! Djævleyngel har de været alle dage, begge to! Den tatoverede er en blodtørstig skurk, og da dommen var faldet, bandede han på, at det skulle koste mig mit liv. Det er syv år siden; men han forfølger mig endnu; jeg ved, han gør det, skønt han gemmer sig og lurer på mig i stilhed. Han var efter mig i -75 i Ballarat; De kan se på bagen af min hånd, hvor kuglen strejfede mig. Han prøvede igen i -76 i Port Philip, men der fik jeg overhånden og sårede ham slemt. Så stak han sin kniv i mig i -79, det var på en kro i Adelaide, og efter det var vi jo omtrent kvit. Nu er han igen ude efter mig, og han får mig nok snart ekspederet, – med mindre – med mindre det skulle træffe sig så heldigt, at der var andre, der sendte *ham* den vej først." Maloneys læber fortrak sig til et ondt smil.

"Det er nu ikke *ham*, jeg beklager mig så meget over," vedblev han. "Når man sætter sig i hans sted, må man indrømme, at han som broder har en forpligtelse, han vel ikke godt kan unddrage sig. Men regeringen, dens opførsel kan jeg ikke komme over. Når jeg tænker på, hvad jeg har gjort for dette land, og hvad dette land så til gengæld har gjort for mig, bliver jeg ganske desperat – ja, jeg kunne gerne miste forstanden over det. Der er da hverken taknemmelighed eller simpel anstændighed til mere, doktor!"

Han rugede over sine forurettelser i nogle minutter, så begyndte han på en udførlig beretning om dem.

"Tænk Dem nu ni mænd," sagde han, "som har myrdet og hærget i omtrent tre år, og i gennemsnit har de måske allermindst ét liv om ugen på samvittigheden. Regeringen fanger dem og regeringen anklager dem, men dømme dem kan den ikke; og hvorfor? – jo, fordi vidnerne alle sammen har fået halsen skåret over, og det hele stykke arbejde er fandens fikst gjort. Hvad sker der så? Frem træder en borger ved navn Wolf Tone Maloney; han siger: 'Mit land trænger til mig, og her er jeg!' Så afgiver han sit vidnesbyrd, slynglerne bliver dømt, og øvrigheden kan hænge dem. Se, det var det, jeg gjorde. Der er ikke noget lumskeri med mig. Og hvad gør så landet til gengæld? Følger mig i hælene, udspionerer mig, og passer på mig dag og nat, vender sig mod selve den mand, der har gjort så hårdt et stykke arbejde for det. Se, det kalder jeg nu lumskeri. Jeg havde jo ikke ventet, at de skulle adle mig eller gøre mig til kolonisekretær; men jeg ventede, fanden tage mig, at de skulle lade mig være i fred!"

"Ja, men," indvendte jeg, "når De finder for godt at bryde lovene og overfalde folk, kan De da ikke forlange, at øvrigheden skal se igennem fingre med det på grund af de tjenester, De tidligere har gjort den."

"Jeg taler ikke om den fængselsstraf, jeg i øjeblikket udstår," sagde Maloney med værdighed. "Det er det liv, jeg har ført siden den fordømte domfældelse, der rent har taget pippet fra mig. Hvis De bare vil blive siddende lidt på den træbuk, hr. doktor, så skal De få det hele at høre; og sig mig så op i mine åbne øjne, at jeg har fået en reel behandling af politiet."

Jeg skal forsøge at gengive fangens oplevelser med hans egne ord, så vidt jeg husker dem, og bibeholde hans mærkelige venden op og ned på ret og uret. For rigtigheden af kendsgerningerne kan jeg svare, hvad man end måtte mene om det, han fik ud af dem. Fem måneder efter, da direktør H. W. Hann, som tidligere var inspektør ved fængslet i Dunedin, viste mig sine protokoller, fik jeg bekræftelse på hver eneste detalje. Maloney lirede sin historie af i en dump, ensformig tone, med hovedet hængende ned på brystet og hænderne mellem knæene. Kun når hans slangeagtige øjne skød lyn, kunne man se, at mindet om de begivenheder, han skildrede, vakte nogen bevægelse i hans sind.

"De har jo læst om Bluemansdyke" (begyndte han, ikke uden en vis selvfølelse). "Vi gjorde dem helvede hedt, mens det stod på, men til sidst fik de da krammet på os, og en politimand, som hed Braxton, og så en forbandet amerikaner huggede os alle sammen. Det var jo i New Zealand, og så førte de os ned til Dunedin, og der blev de andre dømt og hængt. Da de stod for skranken, løftede de alle som én deres hænder i vejret og

forbandede mig, så Deres blod ville være frosset til is, om De havde hørt det – det kalder jeg nu lumpent gjort, da vi jo dog havde været kammerater; men det var en bande slyngler, som kun tænkte på sig selv. Jeg vil mene, at det er en god ting, at de blev hængt.

Så blev jeg ført tilbage til fængslet i Dunedin og sat ind i min gamle celle. Den eneste forandring for mig var, at jeg intet arbejde havde og fik ordentlig mad. Jeg holdt det ud i et par uger; men så en dag, da inspektøren gjorde sin runde, klagede jeg til ham.

'Hvad er dette her for noget?' sagde jeg. 'Var betingelserne ikke fuld frihed for mig, og nu holder De mig tilbage her imod loven.'

Han smilede lidt løjerligt. 'Ville De meget gerne ud?' spurgte han.

'Så meget,' sagde jeg, 'at hvis De ikke straks lukker op for mig, vil jeg sagsøge Dem for ulovlig indespærring.'

Han lod til at blive lidt forbavset over min bestemthed.

'De er meget forhippet på at gå Deres død i møde,' sagde han.

'Hvad mener De?' spurgte jeg.

'Kom med, så skal jeg vise Dem, hvad jeg mener,' svarede han. Så førte han mig hen ad korridoren til et vindue, hvorfra man kunne se fængselsporten. 'Se der!' sagde han.

Jeg så ud og opdagede en halv snes råt udseende fyre, som stod udenfor på gaden; nogle af dem røg og andre spillede kort på fortovet. Da de så mig, satte de i et hyl, stimlede sammen ved porten, truede ad mig med knyttede næver og hujede.

'De venter på Dem, holder øje og passer på,' sagde inspektøren. 'Det er hævnerkomitéens aktive medlemmer. Men

hvis De er besluttet på at ville ud, kan jeg ikke holde på Dem.'

'Kalder De dette her et civiliseret land,' råbte jeg, 'og så tillader De, at en mand bliver myrdet med koldt blod ved højlys dag?'

Da jeg sagde det, stak inspektøren og vagtmesteren og alle de andre idioter i et grin, som om et menneskes død var en herlig spas.

'De har loven på Deres side,' siger inspektøren, 'så vi vil ikke holde på Dem længere. Vis ham ud, vagtmester.'

Og han havde sgu også gjort det, den samvittighedsløse skurk, om jeg ikke havde bedt og tryglet og tilbudt at betale for kost og logi, og det har sgu aldrig nogen fange gjort før min tid. På den betingelse lod de mig da blive, og i tre måneder sad jeg så der og kukkelurede, mens alle byens slubberter holdt mudder udenfor muren. Det var en nydelig behandling for en mand, som havde tjent sit land!

Så endelig en morgen kom inspektøren igen ned til mig.

'Nå, Maloney,' sagde han, 'hvor længe har De i sinde at beære os med Deres nærværelse?'

Jeg kunne haft lyst til at støde min kniv i hans fordømte krop, og jeg skulle også nok have gjort det, havde vi været alene ude i bushen; men nu måtte jeg jo smile og sleske og tale sødt til ham, for jeg var bange for, at han skulle sende mig bort.

'De er en nederdrægtig slyngel,' sagde han – det var ordret hvad han sagde om en mand, der havde hjulpet ham af bedste evne. 'Men jeg vil nu alligevel ikke have, at nogen skal tage sig selv til rette her, og jeg tror nok, jeg ved, hvordan jeg skal få Dem ud af Dunedin.'

'Jeg skal aldrig glemme Dem det, hr. inspektør,' sagde jeg; og det skal jeg ved Gud heller ikke.

'Jeg bryder mig hverken om Deres tak eller Deres erkendtlighed,' svarede han; 'det er ikke for Deres skyld, at jeg gør det, men simpelthen for at holde orden i byen. I morgen går der en damper fra Vestkajen til Melbourne, og vi skal se at få Dem om bord på den. Den afgår kl. 5 i morgen tidlig, så må De være parat.'

Jeg pakkede mine få ejendele sammen og blev smuglet ud gennem en bagdør lige før daggry. Jeg skyndte mig afsted, fik min billet under navnet Isaac Smith og kom velbeholden om bord på Melbourne-damperen. Jeg husker, at jeg hørte skruen knage i vandet, da trosserne blev halet ind, og at jeg lænede mig ud over rælingen og så tilbage på lysene i Dunedin med en behagelig følelse af at have ladt dem bag mig for stedse. Det var mig, som om der lå en ny verden foran mig, og at alle mine besværligheder var ovre. Jeg gik nedenunder og fik noget kaffe og kom så ovenpå igen så veltilpas som den morgen, da jeg vågnede op og så den forbandede irlænder, der nappede mig, stå over mig med en seksløber i hånden.

Det var imidlertid blevet dag; vi dampede afsted langs kysten og havde for længst tabt Dunedin af sigte. Jeg slentrede omkring i et par timers tid, og da solen var kommet lidt højere op, begyndte nogle af de andre passagerer at vise sig på dækket. En af dem, en selvsikker lille fyr, tog i nogen tid mål af mig, og kom så hen og gav sig i snak med mig.

'Guldgraver, ikke sandt?' siger han.

'Jo,' siger jeg.

'Har De fået noget ordentligt?' spørger han.

'Å jo,' siger jeg.

'Jeg har selv været ved det,' siger han; 'jeg har arbejdet tre måneder i guldmarkerne ved Nelson, men satte så alle mine penge i et stykke guldfattigt jord, som en bedrager narrede mig på. Det var jeg snart færdig med, men så tog jeg fat igen og var heldig; men da så guldvognen skulle gå ned til nybygderne, blev den plyndret af nogle forbandede røvere, og der var ikke en rød øre tilbage.'

'Ja, det var sgu en dårlig forretning,' siger jeg.

'Det var min ruin – ødelagde mig i bund og grund. Nå, det kan være det samme, jeg har set dem alle blive hængt for det; det har gjort det lettere for mig at bære det. Der er kun én tilbage, og det er den slyngel, der optrådte som vidne. Jeg ville dø tilfreds, hvis jeg kunne træffe på ham. Der er to ting, jeg er nødt til at gøre, hvis jeg møder ham.'

'Hvad er det?' spurgte jeg ligegyldigt.

'Jeg må først spørge ham, hvor pengene ligger – de fik ikke tid til at bruge dem, så de må være skjult et eller andet sted i bjergene – og så skal jeg få ham til at strække hals og sende hans sjæl bagefter de mænd, som han forrådte.'

Det kom mig for, at jeg vidste lidt om, hvor den skat var skjult, og jeg havde lyst til at le, men han så på mig, og så slog det mig, hvad han havde for et væmmeligt, hævngerrigt sind.

'Jeg går op på kommandobroen,' sagde jeg, for jeg følte ikke lyst til at gøre mandens nærmere bekendtskab.

Men han ville ikke høre tale om at lade mig gå. 'Vi er begge guldgravere,' siger han, 'vi skal være rejsekammerater. Kom med ind til buffeten. Jeg er dog ikke for fattig til at give en genstand.'

Jeg kunne ikke godt sige nej, og så gik vi ned sammen; og det var begyndelsen på besværlighederne. Generede jeg måske nogen der på skibet? Alt, hvad jeg forlangte, var et roligt liv – jeg ville gerne lade andre være i fred, når de bare til gengæld ville lade mig være. Det var da et rimeligt forlangende. Men nu skal De bare høre, hvad det blev til.

På vejen til salonen kom vi forbi damekahytterne, da i det samme en tjenestetøs – en fregnet satan af en hundjævel – kom ud med et barn på armen. Vi strøg tæt forbi hende, da hun med ét satte i et hvin så skarpt som en jernbanefløjte og nær havde tabt ungen. Der gik et ryk igennem alle mine nerver, da jeg hørte det hvin; men jeg vendte mig om og bad om undskyldning, idet jeg lod som om jeg troede, at jeg havde trådt hende over foden. Jeg vidste alligevel nok, at spillet ude, da jeg så hende læne sig op imod døren og pege på mig, kridhvid i ansigtet:

'Det er ham, det er ham!' skreg hun. 'Jeg så ham i retssalen. Å, lad ham dog ikke gøre barnet fortræd!'

'Hvem er det?' spurgte stewarden og en halv snes andre i munden på hinanden.

'Det er ham – Maloney – Maloney, morderen – å, tag ham bort – tag ham bort!'

Jeg kan ikke rigtig huske, hvad der skete i det øjeblik. Jeg ved ikke, hvordan jeg kom ind imellem møblerne, men de andre bandede og slog i smadder, og en råbte på sit guld, og et farligt spektakel var der. Da jeg havde fået samlet mig lidt, mærkede jeg, at en mand havde hånden i munden på mig. Efter hvad jeg forstod senere hen, slutter jeg, at hånden tilhørte den samme lille mand, som havde sådan en ondskabsfuld kæft. Han fik lidt

af hånden ud igen, men det var kun, fordi de andre prøvede på at kvæle mig. Der er ingen retfærdighed til i denne verden for en stakkels fyr, som det engang er gået tilbage for – men jeg tror nu alligevel nok, han skal huske mig til sin dødsdag – ja, længere endnu, håber jeg –.

De trak mig helt ud i agterenden og holdt en eller forbandet art krigsret over mig – tænk Dem bare, over *mig*! Mig, som havde ladet mine kammerater i stikken bare for at tjene dem. Hvad skulle de gøre med mig? Nogle foreslog ét, andre noget andet; men til sidst bestemte kaptajnen, at jeg skulle sættes i land. Skibet standsede, en båd blev firet ned, og jeg hejset ned i den, mens hele banden hujede ad mig ud over rælingen. Jeg så dog, at den mand, jeg talte om, forbandt sin hånd, og jeg mente derfor, at tingene nok kunne være værre.

Men jeg kom imidlertid på andre tanker, før vi nåede land. Jeg havde gjort regning på, at kysten skulle være øde, så jeg kunne slippe ind i landet; men skibet var standset alt for nær ved The Heads, og en halv snes dagdrivere var kommet ned i strandkanten og stod og stirrede på os; de kunne jo ikke begribe, hvad båden skulle der. Da vi kom til randen af brændingen, råbte bådsmanden dem an, og efter at have skreget ind til dem, hvem jeg var, kastede han og hans mænd mig i vandet. Ja, De må nok se forbavset ud – de kastede mig på hovedet i vandet, hvor der var lige så tykt med hajer, som der er grønne papegøjer i skoven, og jeg hørte dem le, mens jeg plaskede i land.

Jeg mærkede snart, at det var værre fat end nogensinde. Da jeg kravlede ind gennem tangen, blev jeg taget i kraven af en stor karl i en fløjlsjakke, og en fem-seks andre stimlede

sammen om mig og holdt på mig. De fleste af dem så ganske skikkelige ud, og jeg var ikke bange for dem; men der var én med en palmehat, som havde et væmmeligt udtryk i sit ansigt, og det lod til, at ham og den store var gode venner.

De slæbte mig op på strandbredden, så slap de mig fri og stillede sig i en kreds om mig.

'Nå, kammerat,' sagde han med hatten, 'vi har ventet længe på dig heromkring.'

'Nej, se, det var jo pænt af jer,' siger jeg.

'Hold kæft,' siger han. 'Hør gutter, hvad skal det være – hængning, drukning eller skydning? Hvad mener I?'

Det virkede lidt for meget af forretninger for min smag. 'I lader nok være med det,' sagde jeg. 'Jeg står under regeringens beskyttelse, så det bliver mord.'

'Ja, det er nok sådan, de kalder det,' svarede fyren med fløjlsfrakken og så så fornøjet ud som en nyslået toskilling.

'Og I vil myrde mig, fordi jeg har været røver?'

'Fanden i vold med røver eller ikke røver,' sagde fyren. 'Vi vil hænge dig, fordi du har sladret om dine kammerater; og nu skal vi have en ende på denne her sludder.'

De slog et reb om halsen på mig og slæbte mig op i skovbrynet. Der stod nogle store jerntræer og eukalyptus, og et af dem udvalgte de til brug for deres onde gerning. De kastede rebet over en gren, bandt mine hænder og sagde til mig, at jeg skulle bede mine bønner. Nu så det jo ud til, at det var forbi med mig; men Forsynet reddede mig. Det kan jo være rart nok at sidde her og fortælle om det, sir; men det var bestemt ikke hyggeligt, at stå der med intet andet for øjet end strandbredden, den lange hvide stribe brænding og damperen i

det fjerne, og med en flok blodtørstige slyngler rundt om, der ville se mig død.

Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive politiet tak skyldig; men den gang frelste de mig. Der kom en afdeling ridende på vej fra Hawkes Point-stationen til Dunedin, og da de hørte, der var noget på færde, red de gennem skoven ud til stranden og afbrød forestillingen. Jeg har hørt mange musikkorps i min tid, doktor, men aldrig har jeg hørt så sød musik som den ringlen af seletøj og sporer, der lød, da snushanerne red ud af skoven. Selv da prøvede de på at hænge mig, men politiet var dem for hurtigt i vendingen, og manden med hatten fik én over nakken med den flade klinge. Jeg blev trukket op på en hest, og før aften var jeg atter indkvarteret i mit gamle logi i byens fængsel.

Men inspektøren lod sig ikke gå på. Han var fast bestemt på at skaffe sig af med mig, og jeg længtes lige så meget efter at se ryggen af ham for sidste gang. Han ventede en uges tid eller så, indtil ophidselsen havde begyndt at lægge sig lidt, så smuglede han mig om bord i en tremastet skonnert, der skulle til Sydney med talg og huder.

Vi kom ud i rum sø uden noget kludder, og fremtiden begyndte at se lidt mere rosenrød ud for mig. Jeg var i det mindste vis på, at jeg havde set mit fængsel for sidste gang. Mandskabet havde nok en lille anelse om, hvem jeg var, og havde vi fået hårdt vejr, havde de sandsynligvis hevet mig over bord, for det var rå, uvidende folk, og de havde en slags forestilling om, at jeg bragte skibet uheld. Vi havde imidlertid en god overfart, og jeg kom velbeholden i land i Sydneys havn.

Men nu skal De bare høre, hvad der så skete. Man skulle jo have troet, at de nu var kede af at mishandle og forfølge mig –

ikke sandt? Men hør nu bare! Samme dag, vi sejlede, afgik en fordømt damper fra Dunedin til Sydney, den kom i havn før vi og bragte efterretning om min ankomst. Jeg vil være evigt forbandet, om de ikke havde kaldt sammen til møde – et ligefremt massemøde – i dokkerne for at forhandle om det, og jeg løb lige i armene på dem, da jeg landede. De var ikke længe om at sikre sig min person, og jeg hørte på alle deres taler og beslutninger. Om jeg havde været prins, kunne de ikke have gjort mere ståhej for min skyld. Enden på det blev, at de vedtog, at det var en skam, at New Zealand skulle have lov til at prakke sine forbrydere på nabolandene, og at jeg skulle sendes tilbage med næste skib. Så sendte de asener mig hjem igen som en anden postpakke, og efter endnu en rejse på en otte hundrede miles befandt jeg mig atter i mit gamle udgangspunkt.

Jeg begyndte nu at tro, at jeg skulle tilbringe resten af mit liv med at rejse fra den ene havn til den anden. Hvermands hånd syntes at være vendt imod mig, og der var hverken fred eller ro nogetsteds. Jeg var led og ked af det hele, da jeg kom tilbage, og hvis jeg kunne have søgt ud i bushen igen, ville jeg have gjort det og stået last og brast med mine gamle kammerater. Men politiet var mig for hurtigt i vendingen og holdt mig under lås og lukke; alligevel så jeg mit snit til at omsætte den skjulte skat, jeg fortalte Dem om, og syede guldet ind i mit bælte. Jeg tilbragte endnu en måned i fængsel, og så fik de mig om bord i en bark, der skulle til England.

Denne gang havde mandskabet ingen anelse om, hvem jeg var; men kaptajnen havde vistnok en ret god idé om det, skønt han ikke overfor mig lod sig mærke med, at han nærede nogen mistanke. Jeg gættede straks, at den mand var en slyngel.

Overfarten gik ret godt, når jeg undtager et par storme på højden af Kap, og jeg begyndte at føle mig som en fri mand, da jeg så gamle England dukke op som en blålig tåge og den raske lille lodsbåd fra Talmouth kom dansende ud imod os over bølgerne. Vi løb ind gennem Kanalen, og før vi nåede Gravesend, havde jeg aftalt med lodsen, at han skulle tage mig med i land, når han gik ind. Det var på det tidspunkt, kaptajnen beviste for mig, at jeg havde ret i at anse ham for en ubehagelig person, der blandede sig i andre folks sager. Jeg fik mit kram – den smule jeg havde – pakket sammen og gik hen for at få noget frokost, mens kaptajnen stod og talte ivrigt med lodsen. Da jeg kom op igen, var vi et godt stykke indenfor flodmundingen, og den båd, der skulle have taget mig i land, var afgået. Skipperen sagde, at lodsen havde glemt mig; men den var jo til at tage og føle på, og jeg begyndte at frygte for, at alle mine gamle kvaler skulle begynde forfra.

Det varede ikke længe, før min mistanke blev bekræftet. En båd skød ud fra flodbredden og en lang djævel med et stort, sort skæg kom om bord. Jeg hørte ham spørge styrmanden, om de ikke trængte til en flodlods til at føre dem op igennem det dyndede løb, men det forekom mig, at han så mere ud til at forstå sig på håndjern end på navigation, så jeg holdt mig på afstand. Han kom imidlertid over på den anden side af dækket, henvendte en bemærkning til mig og tog mig dygtigt i øjesyn med det samme. Jeg har aldrig sværmet videre for nysgerrige folk; men en nysgerrig fremmed med lim omkring skægrødderne, det er noget, jeg endnu mindre kan finde mig i, især under sådanne forhold. Jeg begyndte at få fornemmelsen af, at det var på tide for mig at fortrække.

Lejligheden bød sig snart til, og jeg benyttede den godt. Et stor kulfragtskib passerede boven af vor damper, og vi måtte gå langsomt. Der var en pram agter, og jeg smuttede så ned ad et reb og var i prammen, før nogen kunne savne mig. Mit rejsegods måtte jeg naturligvis efterlade; men jeg havde bæltet med guldet i om livet, og udsigten til at bringe politiet på vildspor var mere værd end et par kufferter. Det var mig nu klart, at lodsen havde været en bedrager og kaptajnen med, og at de havde sluppet opdagerne løs på mig. Jeg ønsker tit, at jeg kunne støde på de to fyre igen.

Jeg lå og drev på prammen hele dagen, mens den gled ned ad floden. Der var kun én mand på den, og en hæslig, gammel kasse var det, så han havde for meget at gøre til at se så nøje efter. Henimod aften, da det begyndte at skumre lidt, svømmede jeg i land og befandt mig nu i en sumpet egn et par mil øst for London. Jeg var dyngvåd og halvdød af sult, men jeg travede ind i byen og fik mig et sæt tøj hos en kræmmer, og da jeg havde spist mig lidt aftensmad, bestilte jeg logi i det roligste værtshus, jeg kunne finde.

Jeg vågnede temmelig tidligt – den vane får man i bushen – og en god ting var det, at jeg gjorde det. Det første, jeg så, da jeg kiggede ud gennem en sprække i skodden, var en af disse forbandede politibetjente, som stod overfor og gloede op på mit vindue. Han havde hverken epauletter eller sværd som vore egne snushaner, men en slags familielighed var der nu alligevel, og også det samme nysgerrige ansigtsudtryk. Om de havde fulgt mig hele tiden eller om den kone, der lejede mig værelset, ikke havde syntes rigtigt om mit udseende, har jeg aldrig kunnet regne ud. Han skråede over gaden, mens jeg iagttog

ham, og noterede husets adresse ned i en bog. Jeg blev bange for, at han skulle give sig til at ringe på, men formodentlig gik hans ordre kun ud på at holde øje med mig, og efter at han endnu en gang havde betragtet vinduerne, gik han ned ad gaden.

Jeg så, at min eneste chance bestod i øjeblikkelig handling. Jeg kastede klæderne på mig, åbnede ganske sagte vinduet, og efter at have overbevist mig om, at der ingen var i nærheden, sprang jeg ned på jorden og smurte haser, det bedste, jeg havde lært. Jeg vandrede to-tre miles så hurtigt jeg kunne, indtil jeg næsten ikke kunne få vejret; og da jeg så en stor bygning, hvor folk løb ud og ind, gik jeg også ind og opdagede, at det var en jernbanestation. Der skulle netop gå et tog til den franske damper i Dover; jeg tog da en billet og sprang op i en tredje klasses kupé.

Der sad et par fyre i kupeen, to ganske harmløse unge mennesker. De begyndte at tale om alt muligt, mens jeg sad stilfærdigt i min krog og lyttede til. Så tog de fat på England og fremmede lande og den slags. Ja, og nu skal De bare høre, doktor, for det her er den rene skære sandhed. Den ene af dem begynder at skvadre op om de engelske loves retfærdighed. 'Det går alt sammen åbent og ærligt til,' siger han; 'der er hverken noget hemmeligt politi eller spionering, som de har i udlandet,' og en hel del mere af samme tønde. De må nok indrømme mig, at det var lige drøjt nok at skulle sidde og høre på den forbandede hvalp, mens politiet i det selvsamme øjeblik fulgte efter mig som en skygge, ikke sandt?

Nå, men jeg kom da godt til Paris, og der byttede jeg noget af mit guld, og i et par dage bildte jeg mig ind, at jeg havde rystet

dem af mig, og begyndte at tænke på at slå mig lidt til ro for at hvile mig. Jeg trængte sandelig til det, for jeg lignede efterhånden mere et spøgelse end et menneske. De har vel sagtens aldrig haft politiet efter Dem, vel? Ja, De behøver ikke at se så fornærmet ud, for jeg mener jo ikke noget ondt med det. Men hvis De nogensinde havde haft det, så ville De vide, at det tærer på et menneske som klovråd på et får.

En aften gik jeg i operaen og tog en loge, for jeg var jo ved muffen. Jeg kom ud i en af mellemakterne, og der mødte jeg en karl, som gik og hang ude i gangen. Lyset faldt på hans ansigt, og jeg så da, at det var den flodlods, vi havde haft om bord på Themsen. Skægget var borte, men jeg genkendte manden ved første øjekast, for jeg har let ved at huske ansigter.

Jeg vil sige Dem, doktor, at jeg følte mig drevet til det yderste. Jeg kunne have stukket min kniv i ham, hvis vi havde været alene; men han kendte mig godt nok til ikke at udsætte sig for det. Dette var mere end jeg kunne udholde, så jeg gik lige hen til ham og trak ham lidt til side, så at vi kunne være uforstyrrede af de andre teatergæster.

'Hvor længe har De i sinde at holde den gående?' spurgte jeg ham.

Han lod lidt forbløffet straks, men da han så, at udflugter ingenting hjalp, svarede han rent ud:

'Indtil De tager tilbage til Australien.'

'Ved De da ikke,' spurgte jeg, 'at jeg har gjort regeringen en tjeneste og er blevet benådet?'

Hans grimme fjæs fortrak sig til et grin, da jeg sagde det.

'Vi ved alt om Dem, Maloney,' svarede han. 'Hvis De ønsker at føre et roligt liv, så rejs bare tilbage til det sted, De kom fra.

Bliver De her, er De en mærket mand, og hvis De skulle blive grebet i at træde lidt ved siden af, så gælder det livet for Dem. Fri næring er en herlig ting, men markedet her er alt for overfyldt med mænd af Deres sort, til at vi skulle behøve at indføre flere.'

Jeg fandt jo nok, at der var noget i, hvad han sagde, skønt han havde en væmmelig måde at udtrykke sig på. Jeg havde i flere dage følt en slags hjemve. De folks skik var ikke min skik. De gloede på mig på gaden, og når jeg faldt ind på en knejpe, holdt de gerne op med at tale og rykkede lidt væk, som om jeg var et vildt dyr. Jeg havde også hellere drukket et krus af vores eget gamle øl end en hel spand af deres sure stads. Og så al den fandens pænhed. Hvad kunne det nytte at have penge, når man ikke kunne gå klædt, som man havde lyst til eller i det hele slå lidt til skaglerne? Der var ingen, der havde noget til overs for én, når man havde en lille én på og plaffede en smule løs. Jeg har mangen gang i Nelson set en mand få sin bekomst uden halvt så mange ophævelser, som de gjorde der ovre for en smadret rudes skyld. Der er ingen fut i dem, og jeg var led og ked af det.

'De vil have mig til at rejse hjem?' sagde jeg.

'Jeg har ordre til at holde mig fast ved Dem, til De gør det,' svarede han.

'Ja, ja,' sagde jeg, 'det kan jeg såmænd også lige så gerne. Kun betinger jeg mig, at De holder Deres mund og ikke lader gå videre, hvem jeg er, så jeg kan klare mig, når jeg kommer hjem.'

Han gik ind på det, og allerede næste dag tog vi over til Southampton, hvor han overværede min afrejse. Jeg tog billet til Adelaide, hvor der rimeligvis ikke var nogen, som kendte mig, og der slog jeg mig ned lige for næsen af politiet. Der har jeg

været lige siden og ført en rolig tilværelse, fraset små forlegenheder som den, jeg nu er i, og så den djævel, Tatoverede Tom fra Hawkesbury. Jeg ved ikke, hvorfor jeg har fortalt Dem alt dette, doktor, med mindre det skulle være ensomheden, som sådan får én til at lade munden løbe. Men lad Dem nu advare af mit eksempel. Gør Dem aldrig nogen ulejlighed med at tjene Deres land; for Deres land tager sig sgu nok i agt for at gøre noget for Dem igen. Lad De bare dem klare ærterne selv; og hvis det skulle falde dem lidt svært at få hængt en bande slyngler, så tag Dem bare ikke af den sag, men lad dem sidde og fedte med det, som de bedst kan. Måske de vil huske, hvordan de har behandlet mig, når jeg en gang er død og borte, og være kede af, at de forsømte mig. Jeg var nok uartig mod Dem, da De kom ind, og bandede lidt lovlig meget; men det skal De ikke tage Dem nær, det er nu sådan min maner. De må dog indrømme, at jeg nok kan have grund til at være lidt kort for hovedet af og til, når jeg tænker på alt det, jeg har været udsat for. De er da ikke ved at gå, vel? Nå, ja, ja, hvis De er nødt til at gå, så må De jo gå; men jeg håber, De vil se ind til mig i ny og næ, når De gør Deres runde. Halløj, doktor, De glemte nok det meste af Deres tobak? Ikke det; nå, så De har det i lommen – det er en anden sag. Tak, doktor, De er en flink fyr, og De forstår sgu halvkvæden vise så godt som nogen, jeg har truffet på."

Et par måneder efter, at Wolf Tone Maloney havde fortalt mig sine oplevelser, var hans straffetid udløbet og han blev løsladt. I lang tid hverken så og hørte jeg intet til ham, og jeg havde næsten helt glemt ham, indtil jeg igen blev mindet om hans tilværelse, og det på en noget tragisk måde. Jeg havde set til en

patient et godt stykke ude i landet og red nu hjem ad en bjergsti, hvor min trætte hest gik forsigtigt mellem de spredte klippeblokke, mens jeg søgte at gennemtrænge det tiltagende mørke med blikket, da jeg pludselig stødte på et lille værtshus, der lå ved vejkanten. Da jeg red op for døren i den hensigt at forhøre mig om vejen, før jeg red videre, hørte jeg lyden af et voldsomt skænderi inde fra den lille krostue. Der var et kor af ivrige og højttalende røster, men igennem det skar to, der var højere og hidsigere end de andre. Mens jeg lyttede, blev der et øjebliks stilhed, derpå bragede to pistolskud af næsten samtidigt, døren fløj op og to mørke skikkelser tumlede ud i måneskinnet. Et øjeblik rasede kampen på liv og død, så segnede de begge to om mellem de løse sten. Jeg var sprunget af min hest, og sammen med en halv snes rå karle fra kroen fik jeg dem trukket fra hinanden.

Et blik var nok til at overbevise mig om, at den ene af dem var døden nær. Manden var tæt bygget og svær med et beslutsomt udtryk i sit ansigt. Blodet vældede frem fra et dybt knivstik i struben, og det var tydeligt, at en stor blodåre var skåret over. Der var intet håb for ham, så jeg vendte mig bort og gik hen til hans modstander. Han var skudt gennem lungerne, men kunne dog rejse sig lidt, støttet på hånden, da jeg nærmede mig ham; og stirrede mig ængsteligt ind i ansigtet. Til min forbavselse så jeg for mig de udtærede træk og det hørgule hår hos mit fængselsbekendtskab Maloney.

"Å, doktor!" sagde han, for han havde straks genkendt mig. "Hvordan har han det? Dør han?"

Spørgsmålet lød så indtrængende, at jeg troede, hans sind var blevet blødgjort i sidste øjeblik, og at han frygtede at forlade

verden med endnu et mord på samvittigheden. I overensstemmelse med sandheden måtte jeg imidlertid ryste bedrøvet på hovedet og lade ham vide, at såret vistnok var dødeligt.

Maloney udstødte et vildt, triumferende skrig, som bragte en blodstrøm til at vælde frem over hans læber. "Hej, kammerater!" stønnede han, henvendt til den lille gruppe, der omgav ham. "Jeg har penge i inderlommen. Fanden i vold med bekostningen. Jeg giver en omgang. Der er ikke noget lumskeri ved mig. Jeg ville gerne drikke med, men jeg må bort. Lad doktoren få min part, for han er så god som – –" Hans hoved faldt tungt tilbage, øjnene blev stive, og Wolf Tone Maloney, falskneren, straffefangen, røveren, morderen og angiveren var ikke mere. Hans sjæl var gået ind til det store ubekendte.

Jeg kan ikke slutte uden at hidsætte en beretning om den skæbnesvangre strid, som bagefter stod at læse i *West Australian Sentinel*. De, som ønsker at gøre sig personligt bekendt med artiklen, vil finde den i nummeret for den 4. oktober 1881:

–– EN SKÆBNESVANGER STRID ––

W. T. Maloney, en bekendt borger i New Montrose og indehaver af spillesalonen *The Yellow Boy* er kommet af dage under temmelig sørgelige omstændigheder. Mr. Maloney var en mand, der havde ført en noget broget tilværelse og hvis fortid var højst interessant. Mange af vore læsere vil huske mordene i Lena Valley, for hvilke han regnes

for at have været hovedmanden. Det antages, at i løbet af de syv måneder, han ejede en kro der på egnen, er mellem tyve og tredive rejsende blevet plyndret og skaffet af vejen efter først at være blevet bedøvet. Det lykkedes ham imidlertid at undgå lovens årvågne håndhævere og at slutte sig til Bluemansdyke-røverne, hvis med så meget heltemod udførte pågribelse og derpå følgende henrettelse er velkendt.

Maloney undgik den skæbne, der ventede ham, ved at optræde som Kronens vidne i sagen. Senere hen besøgte han Europa, men vendte tilbage til Vestaustralien, hvor han igennem længere tid har spillet en vis rolle i lokalsamfundet. I fredags aftes traf han en gammel fjende, Thomas Grimthorpe, almindeligt kendt under navnet Tatoverede Tom fra Hawkesbury. Skud udveksledes, begge blev dødeligt sårede og overlevede kun få minutter.

Mr. Maloney havde ikke alene ord for at være den største massemorder, der nogensinde har levet, men også for at aflægge sine vidnesbyrd med en raffineret omstændelighed og sans for detaljer, som ingen europæisk forbryder endnu har gjort ham efter. *Sic transit gloria mundi*."

På jagt efter et spøgelse

Det er utvivlsomt, at jeg af Naturen aldrig var bestemt til at blive, hvad man kalder "en selvgjort mand". Jeg har aldrig kunnet forsone mig med, at jeg tilbragte 20 år af mit liv ved en grosserer-pult i det østlige London og at det var på den måde, jeg skaffede mig en passende formue til et anstændigt liv og besiddelsen af Goresthorpe Grange. Jeg er konservativ af anskuelser, og min smag er aristokratisk og raffineret, kort sagt, jeg foragter den vulgære masse. Vor familie, D'Odd, går tilbage til forhistorisk tid, hvilket man kan se af det faktum, at deres første optræden i den britiske historie ikke er optegnet hos nogen troværdig historiker. Et instinkt siger mig, at der flyder blod af en korstogsridder i mine årer. Selv nu, efter så mange generationer, kan udtryk som "Ve'or Frue" naturligt komme over mine læber, og jeg føler, at hvis omstændighederne skulle kræve det, vil jeg være fuldt ud i stand til at rejse mig i stigbøjlerne og rette et dødeligt slag mod en vantro – fx. med en stridsøkse – som nok ville kunne forbløffe ham.

Goresthorpe er et gammelt adelsgods – i alt fald stod der sådan i avertissementet, som bragte mig på sporet af det. Berettigelsen af denne betegnelse havde en højst bemærkelsesværdig virkning på dets pris, omend fordelene herved muligvis er mere af sentimental end virkelig værdi. Men i hvert fald føler jeg mig godt tilpas ved at vide, at jeg har skydeskår i muren i min tårntrappe, som kan bruges til afskyde pile igennem, og det giver mig en vis magtfuld fornemmelse, når jeg tænker på, at jeg ejer et kompliceret stykke udstyr, ved

hjælp af hvilket jeg er i stand til at hælde smeltet bly i hovedet på enhver tilfældig besøgende. Jeg er stolt af mine volde og den uoverdækkede kloak, som går hele vejen rundt om bygningen. Jeg er stolt af mit faldgitter og min fangekælder og min slotsgård. Der er kun én ting, som mangler for ligesom at afrunde det middelalderlige præg ved min residens, og gøre det fuldstændigt og ægte: Goresthorpe Grange er ikke udstyret med et spøgelse.

Enhver mand med gammeldags smag og ideer om, hvorledes den slags etablissementer bør være indrettet, ville være blevet skuffet over en sådan mangel. I mit tilfælde var det særlig uheldigt. Lige fra barnsben havde jeg ivrigt studeret det overnaturlige, og troede fuldt og fast på det. Jeg har i den grad slugt al slags spøgelses- og åndelitteratur, at der vist næppe findes nogen historie med den mindste antydning om emnet, jeg ikke har gransket. Jeg studerede tysk med det ene formål at kunne læse en bestemt bog om dæmonologi. Som barn lukkede jeg mig inde i mørke rum i håb om at komme til at se nogle af de skræmmebilleder, min barneplejerske truede mig med; og denne trang er lige så stærk i mig nu som dengang. Det var derfor et stolt øjeblik, da jeg nu havde følelsen af, at et spøgelse var en luksus, som mine penge muligvis kunne skaffe mig.

Ganske vist stod der jo ikke noget om et genfærd i annoncen for ejendommen. Da jeg beså de mugne gange og de skumle korridorer havde jeg imidlertid taget det for givet, at der måtte være noget sådant på stedet. Ligesom tilstedeværelsen af en hundegård antyder tilstedeværelsen af en hund, således forestillede jeg mig, at det ville være umuligt, at et så velegnet sted ikke skulle have tiltrukket en eller flere hvileløse skygger.

Store Himmel, hvad kunne ikke den adelige familie, jeg købte slottet af, have bedrevet gennem alle disse hundreder af år! Skulle der ikke have været blot et familiemedlem, som havde været storslået nok til bortføre sin elskede, eller havde taget andre lignende skridt til at etablere sig som nedarveligt gespenst? Selv nu er det mig næppe muligt at skrive om emnet uden at hidse mig op.

I lang tid nærede jeg håb, men intet skete. Der var ikke en rotte, som peb bag et panel, ikke en regndråbe på loftsgulvet, uden at en vild spænding gennemfo'r mig, og jeg tænkte, at jeg endelig var faldet over et spor af en urolig sjæl. Jeg følte ikke den mindste ængstelse ved disse lejligheder. Skete det om natten, så sendte jeg mrs. D'Odd – som er en nervestærk kvinde – ud for at undersøge sagen, mens jeg trak sengeklæderne op over hovedet og nød forventningens ekstase. Men ak! resultatet var hver gang det samme! Den mistænkelige lyd kunne spores til en eller anden årsag, som var så absurd naturlig og almindelig, at selv den mest frugtbare fantasi ikke ville kunne iklæde den nogen som helst form for glamourøs romantik.

Jeg kunne måske have affundet mig med denne tingenes tilstand, hvis det ikke havde været for Jorrocks, herren på Havistock Farm. Jorrocks er en grov, kraftig, ligefrem fyr, som jeg kun stiftede bekendtskab med ved den tilfældige omstændighed, at vore jorder støder op til hinanden. Men denne mand, som er yderligt uvidende om noget som helst historisk, er i besiddelse af et veldokumenteret og ubestrideligt spøgelse. Dets oprindelse kan, mener jeg, ikke spores længere tilbage end George II.s regeringstid, hvor en ung dame skar halsen over på sig selv, da hun fik underretning om, at hendes

elsker var omkommet i slaget ved Dettingen. Men selv så lidt giver huset et vist respektabelt ry, især når det er forbundet med uafvaskelige blodpletter på gulvet. Jorrocks er lykkelig ubevidst om sit held, og det er pinefuldt at høre på, når han engang imellem fortæller om sit spøgelse. Han drømmer kun lidet om, hvor gerne jeg gad have ethvert af de støn og natlige skrig, som han beskriver så unødig hånligt. Vort lands tilstand er sandelig i en sørgelig forfatning, når demokratisk sindede spøgelser kan tillade sig at undgå de bedrestillede jorddrotter og i stedet søge hen til fuldstændig ukendte slægters huse.

Jeg er en meget tålmodig mand. Intet andet ville have kunnet gøre mig i stand til at hæve mig til mit retmæssige stade, den usympatetiske atmosfære taget i betragtning, hvori jeg tilbragte den tidligere del af mit liv. Jeg følte nu, at det var nødvendigt at sikre mig et spøgelse, men hvordan det skulle lade sig gøre var mere end hverken mrs. D'Odd eller jeg selv var i stand til at regne ud. Min læsning havde lært mig, at slige fænomener som regel er resultatet af en forbrydelse. Men hvilken forbrydelse skulle begås, og hvem skulle begå den? Jeg fik en idé om, at vi nok kunne regne med at Watkins, vor forvalter, ville være villig til at overveje at ofre sig selv eller en anden for vort hus' interesser. Jeg forelagde ham sagen på en halvt spøgefuld måde; men det lod ikke til at anslå nogen favorable strenge hos ham. Det øvrige tjenerskab delte tilsyneladende hans anskuelse – jeg har i hvert fald ingen anden forklaring på, at de forlod huset i samlet flok den selv samme eftermiddag.

"Min kære mand," bemærkede mrs. D'Odd til mig en dag efter middagen, hvor jeg mismodig sad og nippede til et glas

sekt – jeg holder så meget af den slags gammeldags betegnelser – "min kære mand, Jorrocks' afskyelige spøgelse har jamret sig igen."

"Lad det jamre!" sagde jeg ligegyldigt.

Mrs. D'Odd anslog et par akkorder på sit virginal og stirrede tankefuldt ind i kaminilden.

"Jeg skal sige dig noget, Argentine," sagde hun endelig, idet hun benyttede det kælenavn, hun som regel brugte i stedet for Silas, "vi bliver nødt til at få sendt et spøgelse herned fra London."

"Hvordan kan du være så dum, Matilda," spurgte jeg strengt. "Hvem skulle vel kunne skaffe os sådan en tingest?"

"Min fætter, Jack Brocket," svarede hun tillidsfuldt.

Nu var denne fætter til Matilda et temmelig ømt punkt i vort forhold. Han var en køn, smart ung fyr, som havde forsøgt sig med lidt af hvert, men som ikke var tålmodig nok til virkelig at kunne drive det til noget med nogen ting. Han holdt dengang til i London, hvor han påstod at være handelsagent, men i virkeligheden levede han af visse mere eller mindre hæderlige småforetagender. Matilda havde ordnet det sådan, at næsten alle vore forretninger skulle gå gennem ham, hvilket virkelig sparede mig for en hel del besvær, men jeg fandt som regel, at Jacks kommission udgjorde en post på hans regninger, som var større end de øvrige beløb tilsammen. Det var denne kendsgerning, som fik mig til føle mig kaldet til at modsætte mig yderligere forhandlinger med den unge herre.

"Å ja, det kan han vist nok," insisterede mrs. D., da hun så det afvisende udtryk i mit ansigt. "Kan du ikke huske, hvor udmærket han klarede den sag med våbenskjoldet?"

"Det var kun en genoplivelse af det gamle familievåben, min ven," protesterede jeg.

Matilda tilkastede mig et irriterende smil. "Der var også den sag med genoplivelsen af de gamle familieportrætter, kære," bemærkede hun. "Du må da indrømme, at Jack udvalgte dem med glimrende smag."

Jeg tænkte på den lange række af ansigter, som prydede væggene i min spisesal, lige fra den kraftige normanniske røver gennem enhver afskygning af rustningshjelme, bredskyggede hatte med fjer, blonder og kalvekrøse til et dystert individ, som ser ud til at støtte sig mod en pille i fortvivlelse over et returneret håndskrift, som han holder krampagtigt i den højre hånd. Jeg kunne ikke andet end medgive, at han ved den lejlighed havde gjort sit arbejde godt, og at det kun var ret og rimeligt at bede ham om – mod hans sædvanlige kommission – at skaffe os et familiespøgelse, om noget sådant skulle være muligt.

Jeg har for vane at sætte en sag i værk, lige så snart jeg har besluttet mig for den. Ved middagstid den følgende befandt jeg mig på vej op af den sten-vindeltrappe, som fører til mr. Brockets kontor, idet jeg beundrede den mængde af pile og pegefingre, som var afbildet på den hvidkalkede væg, og som alle indikerede vejen til den unge mands allerhelligste. Det var imidlertid slet ikke nødvendigt med den slags hjælpemidler, da lyden af klappen og animerede dansetrin oppefra kun kunne komme fra én kilde, skønt den blev erstattet af dødsstilhed, mens jeg famlede mig vej op ad trappen. Døren blev åbnet af en yngling, som tydeligvis var forbløffet over tilsynekomsten af en kunde, og jeg blev ledet ind til min unge ven, som sad og skrev

ivrigt i en stor regnskabsbog – som forresten var vendt på hovedet, opdagede jeg lidt efter.

Efter de indledende hilsener gik jeg lige til sagen.

"Hør nu her, Jack, jeg vil gerne have, at du skaffer mig en ånd, hvis du kan."

"Noget ånd! Javel så! Men lad os først få noget at drikke, det hæver altid ånden!" råbte min kones fætter overgivent, idet han stak hånden ned i papirkurven og hentede en flaske frem med en mine, som var det et tryllenummer.

Jeg hævede afværgende hånd til protest mod slige udskejelser så tidligt på dagen, men da jeg atter sænkede den, opdagede jeg, at jeg næsten ufrivilligt havde lukket den om det glas, min rådgiver havde trykket i den. Jeg tømte det hurtigt for dets indhold, så at ingen, som tilfældigt kom ind, ville antage mig for at være dranker. Men der var nu alligevel noget ganske underholdende over den unge fyrs særheder.

"Nej, nej, ikke *noget* ånd," forklarede jeg smilende; "*en* ånd – et genfærd, et spøgelse. Hvis noget sådant skulle være til fals, er jeg meget indstillet på at byde på det."

"Et spøgelse til Goresthorpe Grange?" spurgte mr. Brocket lige så roligt og ligefremt, som om jeg havde spurgt efter et sofabordssæt.

"Præcis," svarede jeg.

"Det er den letteste sag af verden," sagde han, idet han fyldte mit glas op igen trods mine protester. "Lad os nu se!" Han greb en stor rød notesbog med alle alfabetets bogstaver markeret langs siden af bladene. "Et spøgelse, var det dét, du sagde? Altså S. – S – solhatte – smykker – småting – synåle – det var for langt – å, her har vi det. Spøgelser. Bind 9, 6. afdeling, side 41.

Et øjeblik!" Og Jack løb op af en stige og begyndte at rode rundt i en bunke registre på en af de øverste hylder. Jeg var halvvejs fristet til at tømme resten af mit glas i spyttebakken, mens han vendte ryggen til, men efter nærmere eftertanke valgte jeg at gøre det på den sædvanlige måde.

"Her er den!" udbrød min Londoner-agent, idet han sprang ned fra stigen og landede med et brag på gulvet. Han anbragte en vældig pakke med håndskrevne ark på bordet. "Jeg har alle disse ting ordnet og nummereret, så jeg kan finde dem på et øjeblik. – Det gør ikke noget – den er ikke så stærk" (han fyldte glassene op igen). "Hvad var det nu, vi skulle finde?"

"Spøgelser," sagde jeg.

"Ja selvfølgelig, side 41. Her har vi det. 'J. H. Fowler, Dunkel Street, udlejning af medier til adelige og det højere borgerskab; salg af trylleformularer – elskovsdrikke – mumier – horoskoper.' Det er vist ikke lige, hvad du skal bruge, tror jeg."

Jeg rystede mismodigt på hovedet.

"Frederick Tabb," vedblev min kones fætter, "'Eneste virkelige leverandør af samtaler mellem levende og døde. Eneret for Byrons, Kirke Whites, Grimaldis og Inigo Jones' ånder.' Det er vist manden!"

"Det lyder ikke, som om det er romantisk nok," indvendte jeg. "For Himlens skyld, forestil dig et rigtigt, huløjet spøgelse med et skærf om livet, eller ét der slår vindmøller og siger, 'Godmorgen, sir, hvordan har De det så i dag?'" Alene tanken gjorde mig så hed, at jeg tømte mit glas og selv fyldte det op igen.

"Her er en til," sagde min kammerat, "'Christopher McCarthy. Seancer hver anden uge med deltagelse af alle de fineste

spøgelser fra ældre og nyere tid. Naturånder – trylleformularer – abracadabra og hokuspokus – budskaber fra det hinsides.' Han kan måske hjælpe os. Nå, jeg vil selv se mig lidt om i morgen og kigge ind til nogle stykker af dem. Jeg ved, hvor de holder til, og det skulle være underligt, om jeg ikke kunne finde os et godt tilbud. – Nå, det var så forretningerne," sluttede han og smed bogen hen i et hjørne. "Nu skal vi have os noget at drikke."

Vi fik adskilligt at drikke – så meget, at mine opfindelsesevner var noget nedslåede den næste morgen, og jeg derfor havde visse vanskeligheder med at forklare mrs. D'Odd, hvorfor jeg havde hængt mine støvler og mine briller op ved siden af min øvrige beklædning, før jeg lagde mig. Det nye håb, der var opstået hos mig ved min agents selvsikre optræden, da han havde påtaget sig min kommission, gjorde mig imidlertid i stand til at sætte mig ud over alkoholens eftervirkninger, og jeg begav mig på vandring i husets vældige labyrint af korridorer og gammeldags værelser, mens jeg forestillede mig, hvor og hvordan mit forventede indkøb bedst ville kunne manifestere sig, så det stod så godt som muligt til omgivelserne. Efter grundige overvejelser valgte jeg den store spisesal som det mest velegnede sted til at modtage mit spøgelse. Det var et langt, lavloftet rum, hvor væggene var beklædt med værdifulde tapeter og interessante minder om den gamle familie, slottet havde tilhørt. Ringbrynjer og rustninger og forskellige krigeriske anordninger glimtede skæbnesvangert i lyset fra kaminilden, som spillede henover dem, og når trækvinden krøb ind under døren, fik den gobeliner og gardiner til at bevæge sig frem og tilbage med en uhyggelig raslen. I den ene ende af

rummet var der en hævet platform, hvor i forne tider værten og hans gæster sad til bords, mens et par trin førte ned gulvet, hvor vasaller og forpagtere holdt gilde. Gulvet var ikke dækket af nogen form for tæppe, men et lag siv var bredt ud over det hen mod døren. Der var intet i dette rum, som mindede én om det nittende århundrede, når undtages mit eget solide sølvservice med det genoplivede familievåben indgraveret, som der var dækket op med på et stort egetræsbord i midten af det. Dette, besluttede jeg, skulle være det hjemsøgte værelse, forudsat min kones fætter havde held med sine underhandlinger hos åndeforhandlerne. Der stod nu intet andet tilbage end at vente tålmodigt, indtil jeg hørte nyt om resultaterne af hans forespørgsler.

Et par dage senere kom der et brev, som, selv om det var ganske kort, dog i det mindste var opmuntrende. Det var skrevet med blyant på bagsiden af en teaterplakat, og tilsyneladende forseglet ved hjælp af en pibestopper. "Er på sporet," hed det. "Har ikke fundet noget hos de professionelle, men stødte på en fyr i en pub i går, som siger, han kan ordne det for dig. Sender ham ned til dig, hvis ikke du telegraferer kontraordre. Han hedder Abrahams, og han har ordnet to-tre stykker af den slags bestillinger tidligere."

Jeg behøver næppe at bemærke, at jeg ikke sendte nogen kontraordre, men afventede mr. Abrahams' ankomst med største utålmodighed. Trods min stærke tro på det overnaturlige forekom det mig ikke rimeligt, at nogen dødelig skulle have en sådan magt over åndeverdenen, at han ligefrem kunne drive handel med dem og sælge dem for almindeligt jordisk guld. Men jeg havde jo Jacks ord for, at en sådan handel

eksisterede; og her var nu en herre med et jødisk efternavn, som var rede til at demonstrere det for mig med praktiske beviser. Hvor vulgært og dagligdags ville ikke Jorrocks' syttenhundredtals spøgelse være, hvis jeg skulle have held til at sikre mig et ægte middelalderligt genfærd! Jeg var lige ved at tro, at der var blevet sendt et i forvejen, for da jeg gik en tur rundt om voldgraven den aften, inden jeg gik i seng, stødte jeg på en mørk skikkelse, som var i færd med at undersøge det maskineri, der hørte til mit faldgitter og min vindebro. Den måde, hvorpå han fo'r sammen og hastigt forsvandt i mørket, overbeviste mig imidlertid hurtigt om hans jordiske oprindelse, og jeg tænkte, han sikkert var en beundrer af et medlem af mit kvindelige tyende, som sørgede over det mudrede Hellespont, som skilte ham fra hans elskede. Hvem han så end var, så forsvandt han og kom ikke tilbage, skønt jeg strejfede omkring i nogen tid i håb om at få et glimt af ham, så jeg kunne udøve mine feudale rettigheder på hans person.

Jack Brocket viste sig at være en mand af sit ord. Den næste aftens skygger var ved at blive lange på Goresthorpe Grange, da det ringede på klokken ved hovedporten og lyden af en enspændervogn, som gjorde holdt ud for den forkyndte mr. Abrahams' ankomst. Jeg ilede ned for at tage imod ham, halvvejs i forventning om at se et smukt udvalg af spøgelser trænges bag ham. I stedet for den tynde mand med gulligt ansigt og melankolske øjne, jeg havde forestillet mig, viste spøgelseshandleren sig at være en kraftig lille blegfed fyr med et par vidunderligt skarpe, skinnende øjne og en mund, som konstant viste et godmodigt, om måske noget kunstigt, smil. Hans eneste bagage lod til at være en lille lædertaske som var

forsynet med en solid lås og var ombundet med en læderrem, og som gav en metallisk lyd fra sig, da han satte den fra sig på stengulvet i hallen.

"Og hvodden har De det så, sir?" spurgte han, idet han trykkede min hånd med stor iver. "Og konen, hvodden har hun det? Og alle de anner – er de ved godt hælbred?"

Jeg skulle til at sige, at vi alle havde det så godt, som man med rimelighed kunne forvente, men mr. Abrahams fik i det samme øje på mrs. D'Odd og sprang straks løs på hende med en ny række spørgsmål om hendes helbredstilstand, leveret så højlydt og med en så ivrig alvor, at jeg næsten ventede at se ham begynde at tage hendes puls og forlange at se hendes tunge. Og under alt dette rullede hans små øjne rundt i hovedet på ham, konstant skiftende mellem loftet og gulvet og loftet og væggene, idet han lod til at notere sig enhver genstand i værelset.

Da han havde sikret sig, at ingen af os led af noget alvorligt, lod mr. Abrahams mig føre ham ovenpå, hvor der var sat et måltid mad frem, som han straks lod vederfares passende retfærdighed. Den mystiske lille taske havde han taget med sig, og anbragte den under sin stol, mens han spiste. Det var først, da der var blevet taget af bordet og vi var blevet alene, han begyndte at tale om den genstand, der var årsag til hans komme.

"Jeg forstår," bemærkede han, idet han pulsede på en stor indisk cigar, "at De vil ha' min hjælp til at udstyre dette hersens hus med et gespænst."

Jeg bekræftede denne antagelses rigtighed, mens jeg for mig selv undrede mig over hans rastløse blik, som stadig blev ved at

danse rundt i værelset, som om han var ved at optage et inventarium over dets indhold.

"Og De finder ikke en bedre mand til jobbet, hvis jeg sæl skal sige det," vedblev han. "Hvad sagde jeg ikke til den unge herre, som talte til mig i værtshuset *Den lamme Hund*? 'Kan De gøre det?' siger han. 'De kan jo prøve mig,' siger jeg så, 'mig og min taske. Prøv mig bare.' Andet kunne jeg jo ikke sige."

Min respekt for Jack Brockets forretningsevner begyndte at stige ganske betydeligt. Han lod virkelig til at have ordnet sagen ganske udmærket. "De vil da ikke sige, at De bærer spøgelserne omkring med Dem i den lille taske?" spurgte jeg vantro.

Mr. Abrahams smilede med et overlegent udtryk. "Vent blot," sagde han, "giv mig det rette sted og det rette tidspunkt, sammen med en lille flaske Lucoptolycus" – han trak en lille flaske op af vestelommen – "og De skal se, der er ikke det spøgelse, jeg ikke kan fremskaffe. De skal selv få dem at se, så De kan vælge det, der passer Dem bedst. Mere kan jeg ikke sige."

Alle mr. Abrahams forsikringer om sine evner blev ledsaget af en snedig trækning om munden og en ivrig blinken med det ene eller det andet af hans ondskabsfulde små øjne, hvilket i nogen grad svækkede indtrykket af troværdighed hos ham.

"Hvornår agter De at begynde?" spurgte jeg ærbødigt.

"Ti minutter i ét i nat," svarede mr. Abrahams resolut. "Der er dem, som mener, at midnat er det bedste tidspunkt, men jeg mener nu ti minutter i ét, når der ikke er så megen trængsel, og De selv skal vælge Deres spøgelse. Og nu," vedblev han, idet han rejste sig fra bordet, "må De gerne vise mig rundt på ejendommen her og la' mig se, hvor De har tænkt Dem,

gespænstet skal opholde sig, for der er steder, som tiltrækker dem, og andre, hvor de på ingen måde ønsker at være – ikke om det så var det sidste sted i verden."

Mr. Abrahams undersøgte alle vore gange og kamre med den største nidkærhed, berørte de gamle tapeter med kenderminde, og bemærkede ligesom for sig selv, at "de ville passe ualmindelig godt." Men det var først, da vi kom ind i festsalen, at hans beundring nåede sit højeste. "Dette er stædet!" udbrød han, idet han med tasken i hånden tog et par dansetrin rundt om bordet, der var dækket op med mit sølvservice, ikke ganske ulig en mærkelig lille nisse. "Dette er stædet; vi finder ikke noget bædre! Et smukt værelse – ædelt, solidt, ikke noget af det hærsens elektro-plet skidt! Det er sådan, det skal være, sir. Masser af plads for deres spøgerier. Send en flaske brandy og en kasse cigarer herop; jeg vil imidlertid sætte mig her ved ilden og gøre mine forberedelser, som er vanskeligere, end De måske forestiller Dem; for disse hærsens spøgelser gør sig sommetider ret meget udtilbens, indtil de finder ud af, hvem de har at gøre med. Hvis De var herinde indtil da, ville de flå Dem i småstykker, inden De fik set Dem om. Lad mig først brydes med dem, og klokken halv ét kan De komme ind igen; jeg tænker nok, de er faldet til ro til den tid."

Mr. Abrahams forlangende forekom mig rimeligt nok, så jeg forlod ham, siddende med fødderne på kaminforliggeren og stolen vendt mod ilden, i færd med at styrke sig med brandy og cigar mod sine modstræbende besøgende. Fra værelset nedenunder, hvor jeg sad sammen med mrs. D'Odd, kunne jeg høre, at han, efter at have siddet stille i nogen tid, rejste sig og begyndte at gå rundt i salen med hurtige, utålmodige skridt. Vi

kunne høre ham prøve låsen i døren og derefter trække et eller andet tungt møbel hen i retning af vinduet, som han åbenbart steg op på, for jeg kunne høre de rustne hængsler i vinduet give sig, idet de svingede udad, og jeg vidste, de sad flere fod over, hvor den lille mand kunne nå dem. Mrs. D'Odd siger, at hun kunne skelne hans stemme, som talte med en dæmpet, hurtig hvisken lige efter dette, men det kan have været hendes indbildning. Jeg må tilstå, at jeg begyndte at føle mig mere imponeret, end jeg havde ventet. Der var noget vist fantastisk ved tanken om det enlige menneske, som stod foran det åbne vindue og påkaldte underverdenens ånder til sig fra mørket derude. Det var med en ængstelse, som jeg næppe kunne skjule for Matilda, at jeg så, at viserne på uret nu viste halv ét, og at tiden nu var inde til, at jeg skulle slutte mig til min besøgende.

Da jeg kom ind, sad han samme sted som dengang, jeg havde forladt ham, og der var intet spor efter de mystiske bevægelser, jeg havde hørt, skønt hans fedladne ansigt forekom mig at være temmelig rødt, som om han netop havde anstrengt sig en hel del.

"Har De heldet med Dem?" spurgte jeg, idet jeg kom ind. Jeg anlagde en så skødesløs mine som muligt, men så mig uvilkårligt om i rummet for at se, om vi var alene.

"Kun Deres hjælp er nu nødvendig for at afgøre sagen," sagde mr. Abrahams i en alvorlig tone. "De skal sidde her ved siden af mig og indtage essensen af Lucoptolycus, som vil fjerne skællene fra Deres jordiske øjne. Hvad De derefter end måtte komme til at se, må De ikke tale eller bevæge Dem, for ikke at bryde fortryllelsen." Han virkede afdæmpet og hans forrige

vulgære cockney-sprog var fuldkommen forsvundet. Jeg satte mig i den stol, han pegede på, og ventede på, hvad der ville ske.

Min kammerat fjernede sivmåtterne fra gulvet rundt om os, hvorpå han lagde sig ned på hænder og knæ og tegnede en halvcirkel med kridt, som indkredsede kaminen og de stole, vi sad i. Langs med randen af denne halvcirkel tegnede han adskillige hieroglyffer, ikke ganske ulig dyrekredsens tegn. Så rejste han sig op og afhaspede en lang påkaldelsesformular, så hurtigt at det lød som ét gigantisk langt ord på et eller andet barbarisk, gutturalt sprog. Da han havde afsluttet denne bøn, hvis det da var en bøn, tog han den lille flaske, jeg havde set engang før, og hældte et par teskefulde af en klar, gennemsigtig væske op i et lille glas, som han gav til mig, idet han gjorde tegn til mig, at jeg skulle drikke det.

Væsken havde en svagt sødlig duft, ikke ulig aromaen af visse sorter af æbler. Jeg tøvede et øjeblik, før jeg satte glasset til mine læber, men en utålmodig bevægelse af min ven gjorde det af med min tøven, og jeg drak det hele i et drag. Smagen var ikke ubehagelig; og da essensen ikke syntes at have nogen øjeblikkelige effekter, lænede jeg mig tilbage i stolen og afventede roligt, hvad der ville komme. Mr. Abrahams tog plads ved siden af mig, og jeg følte, at han iagttog mit ansigt, mens han gentog flere af de påkaldelser, han havde fremsagt tidligere.

En rar fornemmelse af varme og søvnighed begyndte at snige sig langsomt ind på mig, måske på grund af varmen fra kaminilden, måske af en anden, uforklarlig årsag. En uimodståelig trang til at sove tyngede på mine øjenlåg, mens min hjerne samtidig arbejdede på højtryk, og alverdens smukke

og tiltalende tanker flagrede igennem den. Så yderligt ligegyldig følte jeg mig, at skønt jeg godt var klar over, at mr. Abrahams lagde en hånd på mit hjerte, som om han ville mærke, om det slog, forsøgte jeg ikke at standse ham, og jeg spurgte ham heller ikke om grunden til, at han gjorde det. Alting i rummet syntes at bevæge sig i en langsom, søvnig runddans, som jeg var midtpunktet i. Det store elghoved i den fjerneste ende bevægede sig vuggende frem og tilbage, mens de tunge sølvskåle på bordet udførte en kotillon med vinkøleren og en vase. Mit hoved var så tungt, at det uvilkårligt faldt ned på brystet, og jeg ville være faldet hen i bevidstløshed, hvis jeg ikke var blevet vækket ved, at døren i den anden ende af hallen i det samme åbnede sig.

Døren gik ind til forhøjningen, hvorpå, som før nævnt, husets herskab i tidligere tider havde opholdt sig ved selskaber. Idet den langsomt svingede tilbage på sine hængsler, rejste jeg mig i min stol med et krampagtigt greb på armlænene og stirrede rædselsslagen ude i den mørke gang bag den. Noget kom ind gennem den – noget uformeligt og ubestemmeligt, men dog alligevel *noget*. Som en tåget skygge så jeg det flagre over dørtærsklen, samtidig med at et iskoldt vindpust susede gennem rummet og syntes at fare tværs igennem mig og få mit hjerte til at fryse til is. Jeg fulgte den mystiske skikkelse, og så hørte jeg den tale med en stemme, der lød som østenvindens suk i pinjetræerne ved bredden af et øde hav.

Den sagde: "Jeg er det usynlige intet. Jeg er elektrisk, magnetisk, spiritualistisk. Jeg er de æteriske sukkes ånd. Jeg dræber hunde. Dødelige, vil du vælge mig?"

Jeg skulle til at sige noget, men ordene syntes at blive kvalt i halsen på mig, og før jeg kunne få dem frem, var skyggen flagret gennem hallen og forsvundet i mørket i den modsatte ende, mens et langtrukkent, melankolsk suk blev hængende i luften.

Atter vendte jeg blikket mod døren, og fik til min store forbløffelse øje på en ganske lille, gammel kvinde, som humpede gennem døren fra korridoren og ind i salen. Hun gik frem og tilbage flere gangen, og til sidst satte hun sig sammenkrøben lige på kanten af halvkredsen på gulvet og afslørede et fjæs, hvis rædselsfulde ondskab jeg aldrig skal glemme. Enhver tænkelig, modbydelig last syntes at have sat sit mærke i dette ansigt.

"Ha! ha!" skreg hun, idet hun rakte sine visne hænder frem mod mig som en uren fugls kløer. "Du kan nok se, hvem jeg er. Jeg er den djævelske gamle kælling. Jeg går klædt i snusfarvet silke. Jeg forbander enhver. Sir Walter holdt meget af mig. Skal jeg være din, o dødelige?"

Jeg forsøgte rædselsslagen at ryste på hovedet; hun forsøgte at ramme mig med sin krykke og forsvandt så med et uhyggeligt skrig.

Nu vendte jeg ganske naturligt atter blikket hen mod den åbne dør, og blev ikke særlig forbavset ved at se en høj, rank mand med et ædelt åsyn træde ind. Hans ansigt var ligblegt, men issen var dækket af et nydeligt mørkt hår, som faldt i fine krøller ned over hans nakke. Hans hage var dækket af et kort, spidst skæg. Han var iført løstsiddende klæder, tilsyneladende af gult satin, og havde en stor, hvid krave om halsen. Han gik ind gennem rummet med langsomme, majestætiske skridt. Så

vendte han sig og tiltalte mig med en blød, udsøgt moduleret stemme:

"Jeg er en af kong Charles' kavalerer," sagde han. "Jeg gennemborer og bliver gennemboret. Her er en blodplet ved mit hjerte. Jeg kan udstøde en hul stønnen. Jeg er foretrukket hos mange gamle, konservative familier. Jeg er det ægte, originale herregårdsspøgelse. Jeg arbejder alene, eller sammen med skrigende fruentimmer."

Han bøjede hovedet med en graciøs bevægelse, som om han ventede på mit svar, men den samme kvælende fornemmelse som før forhindrede mig i at tale, og han forsvandt med et dybt buk.

Næppe var han ude, før jeg blev overvældet af en følelse af intens rædsel, og jeg opdagede en modbydelig skabning i rummet med dunkle og utydelige omrids. Det ene øjeblik lod det til at fylde hele stuen, i det næste var det usynligt, skønt det hele tiden lod én mærke dets tilstedeværelse. Da det talte, lød dets stemme som skælvende vindpust. Det sagde: "Jeg er den, som efterlader fodspor og blodpletter. Jeg tramper rundt i korridorer og gange. Charles Dickens har omtalt mig. Jeg laver sære og uhyggelige lyde. Jeg stjæler breve og lægger usynlige hænder på folks håndled. Jeg er en munter fyr, jeg brister ofte ud i anfald af modbydelig latter. Skal jeg give Dem en prøve?" Jeg løftede afværgende hånden, men det var for sent til at hindre et uharmonisk udbrud, som gav genlyd i rummet. Før jeg kunne sænke min hånd igen, var gespenstet borte.

Jeg vendte mig atter mod døren, akkurat tidsnok til at se en mand snige sig hurtigt ind. Det var en solbrændt og kraftigt bygget fyr med ringe i ørene og et hvidt tørklæde løst om

halsen. Hans hoved var bøjet ned mod brystet, og hele hans fremtoning var som én, der var angrebet af en umådelig anger. Han gik hurtigt frem og tilbage som en tiger i et bur, og jeg bemærkede, at han holdt en blinkende kniv i den ene hånd, mens den anden holdt fast om noget, som så ud til at være et stykke pergament. Da han talte, var hans stemme dyb og velklingende. Han sagde: "Jeg er en morder. Jeg er en slyngel. Jeg bøjer mig, når jeg går. Jeg træder lydløst. Jeg kender noget til den Spanske Sø. Jeg gør i skjulte skatte. Jeg har kort. Jeg er spændstig og en god fodgænger. Jeg er udmærket i stand til at hjemsøge en hel park." Han så bedende på mig, men før jeg kunne gøre noget tegn, stivnede jeg ved det forfærdelige syn, som nu viste sig i døren.

Det var en meget høj mand, hvis man da kunne kalde det en mand, for knoglerne stak ud gennem hans henrådnende kød, og hans træk var blyfarvede. Et lagen var svøbt om hans skikkelse og dannede en hætte over hovedet, under hvis skygge to djævelske øjne brændte og glimtede som glødende kul i deres huler. Underkæben var faldet ned på brystet, så man kunne se en indtørret, skrumpen tunge og to rækker sorte hugtænder. Jeg skælvede og veg tilbage, da denne frygtelig fremtoning nærmede sig kanten af halvkredsen.

"Jeg er den amerikanske blod-isner," sagde den med en stemme, der syntes komme som en hul hvisken fra jorden under den. "Den eneste ægte. Jeg er Edgar Allan Poes ånd. Jeg er omstændelig og rædsom, Jeg er en lav-kaste, åndsforsnævrende ånd. Se mit blod og mine knogler. Jeg er græsselig og kvalmende. Betjener mig ikke af kunstige virkemidler. Kan arbejde med ligklæder, et kistelåg og et galvanisk batteri.

Garanterer hvidt hår på en nat." Væsnet rakte sine kødløse arme ud mod mig med en næsten bønfaldende gestus, men jeg rystede på hovedet, og det forsvandt, efterladende en dump, kvalmende og modbydelig odeur. Jeg sank tilbage i min stol, så overvældet af rædsel og afsky, at jeg gerne havde afstået fra et hvilket som helst spøgelse, hvis jeg kunne være sikker på, at dette var det sidste af det hæslige optog.

En svag lyd af slæbende klæder advarede mig om, at det ikke var tilfældet. Jeg så op og opdagede en hvid skikkelse komme frem af døren og ind i salen. Da den kom over dørtærsklen, så jeg at det var en ung, smuk kvinde klædt i en forgangen tidsalders mode. Hendes hænder var foldede på hendes bryst, og hendes blege, stolte ansigt bar spor af passion og lidelser. Jeg kunne høre en dæmpet lyd, idet hun gik over salens gulv, ligesom et vindpust i vissent løv, og da hun nåede hen til os, vendte hun sine smukke, umådeligt triste øjne mod mig og sagde:

"Jeg er den klagende og følsomme, den skønne og den misbrugte. Jeg er blevet forladt og bedraget. Jeg skriger ved nattetid og glider gennem gange. Mine forfædre er særdeles respektable og i det store og hele aristokratiske. Jeg har en æstetisk smag. Gamle egemøbler som disse passer mig godt, gerne med lidt flere rustninger og masser af gobeliner. Vil De ikke have mig?"

Hendes stemme døde hen i en smuk kadence, da hun holdt inde, og hun holdt sine hænder frem som i underkastelse. Jeg har altid været følsom over for smukke kvinder. Og hvad ville Jorrocks spøgelse være imod dette? Kunne noget være mere smagfuldt? Ville jeg ikke udsætte mig for at få ødelagt mine

nerver ved flere samtaler med skabninger som den forrige gæst, hvis jeg ikke besluttede mig nu? Hun sendte mig et engleligt smil, som om hun vidste, hvad der gik for sig i min hjerne. Dette smil afgjorde sagen."

"Hun går an!" råbte jeg, "jeg vælger hende." Og i min entusiasme tog jeg et skridt frem mod hende, hvorved jeg passerede ud over den magiske halvkreds, som havde beskyttet mig.

"Argentine, vi er blevet udplyndret!"

Jeg havde en usikker følelse af, at disse ord blev sagt eller rettere skreget ind i øret på mig en hel del gange, uden at jeg var i stand til at begribe deres mening. En voldsom dunken i mit hoved syntes at tilpasse sig deres rytme, og jeg lukkede øjnene til en vuggesang af "plyndret, plyndret, plyndret". En voldsom rystelse fik mig til at åbne dem igen, og synet af mrs. D'Odd i særdeles let antræk og voldsomt ophidset var nok til at få mig til at komme til mig selv og opdage, at jeg lå på ryggen på gulvet med hovedet i asken fra den foregående aftens kaminild og et lille glas i hånden.

Jeg kom vaklende på benene, men følte mig så svag og svimmel, at jeg straks lod mig falde ned i en stol. Efterhånden som det klarede op i min hjerne, stærkt stimuleret af Matildas stadige udbrud, begyndte jeg lidt efter lidt at huske nattens begivenheder. Der var døren, hvorfra mine overnaturlige gæster var dukket frem. Der var kridtcirklen med hieroglyfferne langs kanten. Der var cigarkassen og den tomme brandyflaske, som mr. Abrahams havde ladet vederfares al retfærdighed. Men åndemaneren selv – hvor var han? Og hvad var det for noget med et åbent vindue og et reb som hang ud af

det? Og hvor – o hvor! – var Goresthorpe Granges stolthed, det storslåede sølvservice, som havde været generationer af familien D'Odds fryd? Og hvorfor stod mrs. D. der i det grå morgenlys og vred sine hænder til sit monotone omkvæd? Det var kun meget gradvist, at min tågede hjerne opfattede disse ting og fandt en sammenhæng imellem dem.

Læser, jeg har aldrig siden truffet mr. Abrahams; jeg har aldrig siden set sølvtøjet med det genoplivede familievåben indgraveret, og værst af alt, jeg har aldrig siden set et glimt af det melankolske spøgelse med de flagrende gevandter, og jeg regner heller ikke med, at det nogensinde kommer til at ske. I virkeligheden har min natlige oplevelse kureret mig for min mani for det overnaturlige, og ganske forligt mig med tanken om at bebo et ordinært nittenhundredtals-hus i udkanten af London, som mrs. D. længe havde haft i kikkerten.

Hvad angår en forklaring af alt det, der skete – ja, det er en sag, som er åben for flere tolkninger. At mr. Abrahams, spøgelsesjægeren, var identisk med Jemmy Wilson, alias "Nottingham-tyven", anser Scotland Yard for at være mere end sandsynligt, og deres beskrivelse af hin bemærkelsesværdige indbrudstyv passede særdeles udmærket på min besøgende. Den lille taske, jeg har beskrevet, fandt man på en nærliggende mark dagen efter, og den viste sig at indeholde en assorteret samling af værktøj og dirke. Dybe fodspor i mudderet på begge sider af voldgraven viste, at en medskyldig havde taget imod en sæk med de dyre metalvarer, som var blevet hejset ned fra vinduet. Uden tvivl havde de to slyngler overhørt Jack Brockets indiskrete forespørgsler og omgående benyttet sig af den fristende mulighed.

Og hvad nu angår mine mindre solide besøgende og de mærkelige og groteske syner, jeg havde haft – skulle jeg tilskrive dem nogen virkelig magt, min tyvagtige ven havde over det okkulte? I lang tid var jeg i tvivl, hvad det angik, og til sidst besluttede jeg at prøve at finde ud af det ved at henvende mig til en bekendt læge, som jeg sendte et par dråber af den såkaldte Lucoptolycus-essens, der var tilbage i mit glas. Jeg hidsætter det brev, jeg fik fra ham, idet jeg kun er alt for glad ved at kunne afslutte min lille fortælling med et vægtigt udsagn af en lærd mand:

"Argentine D'Odd, Esq.
Elmene, Brixton.

Min herre!

Deres mærkelige tilfælde har interesseret mig meget. Den flaske, De sendte mig, indeholdt en stærk kloralopløsning, og den mængde, De efter eget opgivende har indtaget af den, må svare til lidt over 5 gram rent hydrat. Dette vil naturligvis have bevirket en tilstand af delvis sanseløshed, som gradvist er gået over i fuldkommen bevidstløshed. I denne halvbevidste kloralrus er det ikke usædvanligt at have meget virkelige og bizarre syner – særlig hos personer, som ikke er vant til brugen af medikamentet. De siger, at Deres sind var ligefrem gennemsyret af tanker om spøgelser og genfærd efter megen læsning om emnet, og at De gennem længere tid har næret en morbid interesse for at rubricere og klassificere de forskellige typer, hvori den slags plejer at manifestere sig. De må også erindre Dem, at De jo ventede at se noget af netop denne natur, og

at Deres nerver således havde arbejdet sig op til en unaturligt følsom tilstand. Under omstændighederne tror jeg, at Deres oplevelser var langt fra at være synderligt mærkværdige, men at det i virkeligheden – når man kender lidt til narkotika – ville have været besynderligt, om De *ikke* oplevet sådanne syner.

Ærbødigst

T. T. Stube,
Dr. med.
Arundel Street.

Sølvøksen

Den 3. december 1861 blev dr. Otto von Hopstein, professor i sammenlignende anatomi ved universitetet i Budapest og kurator for det akademiske museum, snigmyrdet på den mest lumske og brutale måde i få skridts afstand fra indgangen til universitetsgården.

Foruden den myrdedes fremragende stilling og hans store yndest såvel blandt studenterne som blandt folk i byen var der andre omstændigheder, som lagde stærk beslag på offentlighedens opmærksomhed og gjorde mordet til almindeligt samtaleemne i hele Østrig-Ungarn. *Pesther Abendblatt* for den følgende dag havde en artikel om det, som man endnu kan få at læse og af hvilken vi hidsætter et uddrag, der giver en kortfattet fremstilling af de omstændigheder, under hvilke forbrydelsen blev begået og de ejendommeligheder ved sagen, som gjorde den så indviklet for det ungarske politi.

"Det lader til," sagde det omtalte fortræffelige organ, "at professor von Hopstein forlod universitetet omtrent klokken halv fire om eftermiddagen for at kunne møde på banegården ved wienertogets ankomst nogle minutter over fem. Han ledsagedes af sin gamle, fortrolige ven, hr. Wilhelm Schlessinger, underkurator for museet og privatdocent i kemi. De to herrer skulle møde ved togets ankomst for at modtage den gave, som grev von Schulling ved testamente havde tilstillet universitetet i Budapest. Det er en bekendt sag, at denne ulykkelige adelsmand, hvis tragiske skæbne endnu er i frisk

minde hos publikum, efterlod sin enestående samling af middelalderlige våben tillige med nogle uvurderlige gamle bøger til sit universitets allerede i forvejen berømte museum. Den gode professor var alt for stærkt interesseret i sådanne ting til at overdrage modtagelsen af og omsorgen for en sådan gave til en underordnet, og med hr. Schlessingers hjælp lykkedes det ham at bringe hele samlingen ud af toget og få den pakket på en let arbejdsvogn, som var sendt fra universitetet. De fleste af bøgerne og andre mere skrøbelige sager var pakket i fyrretræskasser; men mange af våbnene var kun omviklet med strå, så der var et ikke ringe arbejde forbundet med deres overflytning. Professoren var imidlertid så ængstelig for, at nogen af genstandene skulle lide overlast, at han afslog at modtage nogen hjælp fra banefunktionærerne. Hver enkelt af genstandene blev båret over perronen af hr. Schlessinger og rakt til professor von Hopstein, der stod på vognen og pakkede ned. Da alt var kommet med, kørte de to herrer, stadig lige omhyggelige for den betroede skat, tilbage til universitetet; professoren var i ypperligt humør og ikke lidet stolt af det legemlige arbejde, han havde været i stand til at udrette. Han gjorde i den anledning en spøgende bemærkning til Reinmaul, portneren, som sammen med sin ven Schiffer, en bøhmisk jøde, tog imod vognen, da den kom tilbage, og læssede indholdet af. Da professoren havde fået sine mærkværdigheder vel anbragte på et midlertidigt opbevaringssted, tog han nøglen af til værelset, gav den til sin underkurator, sagde godnat til dem alle og gik hjem til sin bolig. Schlessinger gik endnu en gang omkring og så efter, om alting var i orden, og gik så også sin vej,

mens Reinmaul og hans ven Schiller blev siddende i portnerboligen og røg.

Klokken elleve, omtrent halvanden time efter, at von Hopstein var gået, kom en soldat af det 14. Jægerregiment gående forbi universitetet på sin vej til kasernen og fandt da professorens livløse legeme liggende lidt udenfor fortovet. Han var faldet forover med begge hænder strakt frem for sig. Hovedet var bogstavelig talt kløvet midt igennem af et vældigt hug, som antagelig må være ført bagfra, da der lå et fredeligt smil om den gamle mands læber, som om hans tanker endnu havde dvælet ved hans nye arkæologiske erhvervelse, den gang døden overraskede ham. Der er ikke andre spor af vold på liget, når undtages en læsion af venstre knæskal, formodentlig forårsaget ved faldet. Det mest ubegribelige ved sagen er, at professorens pung, som indeholdt treogfyrre gylden, og hans værdifulde ur er urørte. Udåden kan altså ikke være et rovmord, med mindre morderne er blevet forstyrret, før de har kunnet fuldføre deres værk.

Denne formodning svækkes dog af den kendsgerning, at liget må have ligget mindst en time, før nogen opdagede det. Den ansete retslæge dr. Langemann har erklæret, at såret skyldes et tungt sværdlignende våben, ført af en kraftig arm. Politiet er meget forbeholdent, og det antages almindeligt at være i besiddelse af et spor, som muligt vil lede til vigtige opdagelser."

Så vidt *Pesther Abendblatt*. Politiets efterforskninger var imidlertid ikke i stand til at kaste noget som helst lys over sagen. Der var ikke fjerneste spor af morderen at finde; heller ikke var det muligt at tænke sig, hvad der vel kunne have

tilskyndet nogen til at begå den skrækkelige dåd. Den afdøde professor var så fuldstændig optaget af sit arbejde og sine forskninger, at han holdt sig fjernt fra verden og sikkert aldrig havde vakt ringeste uvilje hos noget andet menneskeligt væsen. Det måtte altså være et eller andet umenneske, en vild, der elskede at se blod, som havde ført det dræbende slag.

Var øvrigheden ude af stand til at danne sig noget skøn om sagen, så var den offentlige mening til gengæld ikke længe om at finde en syndebuk for sin mistanke. I den første beretning, der blev offentliggjort om mordet, omtales en mand ved navn Schiffer, som var blevet siddende sammen med portneren, efter at professoren var gået. Denne mand var jøde, og jøderne har aldrig været synderligt velsete i Ungarn. Man råbte nu enstemmigt på, at Schiffer burde sættes fast; men da der ikke var mindste gran af vidnesbyrd imod ham, afslog øvrigheden med rette at foretage et så vilkårligt skridt. Reinmaul, som var en gammel og almindelig agtet borger, erklærede højtideligt, at Schiffer var hos ham indtil soldatens rædselsskrig havde kaldt dem til ulykkesstedet. Ingen drømte om at blande Reinmaul ind i en sådan sag; men alligevel mente man, at hans gamle og velkendte venskab for Schiffer nok kunne have bevæget ham til at sige en usandhed for at dække over vennen. Publikum var stærkt ophidset i den anledning, og der var nogen fare for, at Schiffer skulle blive mishandlet på gaden af hoben, da en begivenhed indtraf, som kastede et ganske nyt lys over sagen.

Den 12. december om morgenen, lige ni dage efter det hemmelighedsfulde mord på professoren, blev den bøhmiske jøde Schiffer fundet død i det nordvestlige hjørne af Grosse Platz, i en så lemlæstet tilstand, at liget næppe var til at

genkende. Hans hoved var kløvet omtrent på samme måde som von Hopsteins, og på legemet sås talrige dybe hug, som om morderen havde ladet sig således henrive af raseri, at han var blevet ved med at hugge løs på det livløse legeme. Der var faldet megen sne dagen i forvejen og over hele pladsen lå den mindst en fod høj; nogen sne var også faldet i løbet af natten, det så man af det tynde dække, der lå som et liglagen over den myrdede mand. Man håbede først, at denne omstændighed skulle lede til opdagelse af morderen, idet man skulle kunne forfølge hans fodspor under sneen; men uheldigvis var forbrydelsen blevet begået på et sted, der om dagen var så stærkt besøgt, at der var utallige aftryk af fødder i alle retninger. Desuden havde den nyfaldne sne således udvisket sporene, at det ville have været umuligt at drage nogen pålidelig slutning af disses stilling.

Dette mord udmærkede sig ved samme uigennemtrængelige hemmelighedsfuldhed og samme mangel på bevæggrund som mordet på professor von Hopstein. I den døde mands lomme fandtes en tegnebog, der indeholdt en anselig sum i guld og sedler, men der var intet forsøg gjort på at plyndre ham. Hvis man antog, at en eller anden, han havde lånt penge ud til, (og dette var politiets første tanke) havde grebet til dette middel for at slippe for sin gæld, var det næppe troligt, at han skulle have ladet et så værdifuldt bytte urørt. Schiffer boede til leje hos en enke ved navn Gruza, Marie Theresia Straße 49, og værtinden og hendes børn bevidnede, at han havde holdt sig indelukket på sit værelse hele den foregående dag, i en meget nedslået sindsstemning på grund af den mistanke, befolkningen havde fattet til ham. Hun havde hørt ham gå ud omtrent kl. 11 om

aftenen på sin sidste, skæbnesvangre tur; men da han havde en smæklåsnøgle, var hun gået i seng uden at vente på ham. Grunden til, at han gik ud så sent, var åbenbart den, at han ikke anså sig for sikker, hvis han blev genkendt i gaderne.

Dette andet mord så kort efter det første bragte ikke alene byen Budapest, men hele Ungarn, i en tilstand af den frygteligste ophidselse, ja ligefrem rædsel. Den hemmelighedsfulde fare syntes at lure på hver mands vej. Denne uhyggefølelse kan kun sammenlignes med den, der efter dr. Quinceys beskrivelse greb hele England på den tid da Williams-mordene blev begået. Der var så mange lighedspunkter mellem von Hopsteins og Schiffers mord, at ingen kunne betvivle den forbindelse, der måtte være mellem dem. Den omstændighed, at ingen plyndring havde fundet sted, den tilsyneladende fuldstændige hensigtsløshed, umuligheden af at komme på spor af morderen og endelig de frygtelige sår, som øjensynlig var frembragt med samme eller et lignende våben – alt dette pegede i én bestemt retning. Således stod altså sagerne, da de begivenheder hændte, som jeg nu vil berette, og for at gøre dem fuldt forståelige vil jeg begynde min fortælling fra et nyt udgangspunkt.

Otto von Schlegel var yngre søn af en gammel, schlesisk familie af samme navn. Hans fader havde oprindelig bestemt ham til at blive officer; men den unge mands lærere, som havde bemærket hans ualmindelige evner, havde rådet til at sende ham til universitetet i Budapest, for at han kunne studere medicin. Her gjorde den unge Schlegel sig straks bemærket, og det tegnede til, at hans løbebane som videnskabsmand skulle blive ualmindelig glimrende. Skønt han arbejdede med jernflid,

var han dog ingen bogorm, men en kraftig, handledygtig ung mand, fuld af livslyst og godt humør, og han nød stor yndest mellem sine studiekammerater.

Nytårseksaminerne stod for døren og Schlegel arbejdede med fuld kraft – i den grad endog, at de mærkelige mord i byen og den almindelige ophidselse blandt folk næsten undgik hans opmærksomhed. Juleaften, da alle huse var festligt oplyste og råb og drikkeviser lød ud fra ølstuen i studenterkvarteret, afslog han alle de indbydelser til sold, der regnede ned over ham, og gik med sine bøger under armen til Leopold Strauß' bolig for sammen med ham at arbejde til langt ud på natten.

Strauß og Schlegel var fortrolige venner. De var begge fra Schlesien og havde kendt hinanden fra barndommen. Ved universitetet betragtedes de næsten som uadskillelige. Som studerende var Strauß næsten lige så fremragende som Schlegel, og mangen en hårdnakket kamp om akademiske præmier havde stået mellem de to unge landsmænd; men dette havde kun bidraget til at forøge det venskab og den gensidige agtelse, de nærede for hinanden. Schlegel beundrede sin gamle legekammerats støtte ihærdighed og urokkelige sindsligevægt, mens denne til gengæld så op til Schlegel, med hans mange talenter og glimrende alsidighed, som til et slags højere væsen.

De to venner sad endnu og arbejdede sammen, – den ene læste højt af et anatomisk værk og den anden holdt et kranium, på hvilket han viste de forskellige dele, der omtaltes i bogen – da de dybe klokketoner fra St. Gregorius-kirken forkyndte midnatstimen.

"Hør efter den," sagde Schlegel, smækkede bogen i og strakte sine lange ben hen imod den muntert knitrende ild. "Det er jo

julemorgen, gamle ven! Gid det ikke må blive den sidste, vi tilbringer sammen."

"Og gid vi må være over alle disse forbandede eksaminer inden næste jul," svarede Strauß. "Men hør engang, Otto, en lille flaske vin ville ikke være af vejen, hvad? Jeg har gemt én til det samme;" og med et smil på sit ærlige ansigt halede den gode sydtysker en langhalset rhinskvinsflaske frem fra en bunke bøger og knogler i en krog.

"Det er rigtig en nat, hvor man føler sig vel tilpas inden døre," sagde Otto von Schlegel og så ud på den snedækkede gade. "Det er bitterlig koldt udenfor. Skål, Leopold!"

"*Lebe hoch!*" svarede vennen. "Det er en sand fryd at glemme kileben og siben, om det så kun er for et øjeblik. Men hvad nyt fra korpset, Otto? Har Graube så kæmpet med schwaberen?"

"De skal kæmpe i morgen," sagde von Schlegel. "Jeg er bange for, at vor mand vil sætte sin skønhed til denne gang, det kniber lidt med armene, men hurtighed og behændighed erstatter meget. De siger, at nogle af hans stillinger ligefrem er fuldkomne."

"Og hvad nyt ellers mellem studenterne?" spurgte Strauß.

"Jeg tror ikke, de taler om andet end mordene. Men som du ved, har jeg slidt i det i den sidste tid og kun hørt lidt af hvad der snakkes om."

"Har du haft tid," spurgte Strauß, "til at se på de bøger og våben, som vor kære gamle professor var så optaget af den selv samme dag, da han fandt døden? De skal være værd at se, siges der."

"Jeg så dem i dag," sagde Schlegel og tændte sin pibe. "Reinmaul, portneren, lukkede mig ind i opbevaringsrummet,

og jeg hjalp ham at nummerere en del af dem ved hjælp af den oprindelige katalog fra grev Schultings museum. Så vidt vi kan se, mangler der kun én genstand i samlingen."

"Mangler der en?" udbrød Strauß. "Det vil få gamle von Hopstein til at vende sig i sin grav. Er det noget værdifuldt?"

"Den beskrives som en antik økse med et blad af stål og et skaft af ciseleret sølv. Der er sket henvendelse til jernbanevæsnet, og den vil uden tvivl blive fundet."

"Det håber jeg," svarede Strauß, hvorefter samtalen drejede sig om andre emner. Ilden var brændt langt ned og rhinskvinsflasken var tømt, før de to venner rejste sig og von Schlegel lavede sig til at gå.

"Uha! det er bitterlig koldt i nat," sagde han, da han stod i døren og hyllede sig ind i sin kappe. "Nå, Leopold, så du har din hue på. Du går da vel ikke med?"

"Jo, jeg gør," sagde Strauß og lukkede døren efter sig. "Jeg føler mig stiv i kroppen," vedblev han, så tog han vennens arm og gik ned ad gaden med ham. "Jeg tror jeg går med til din bolig, den skarpe frostluft og den hurtige gang vil gøre mig godt."

De to studenter gik ned ad Stephansstraße og tværs over Julien Platz, mens de talte sammen om forskellige ting. Da de drejede om hjørnet af Große Platz, kom de, som naturligt var, til at tale om mordet.

"Det var her, de fandt ham," bemærkede von Schlegel og pegede på det uhyggelige sted.

"Måske morderen er os nær nu," sagde Strauß. "Lad os komme videre."

De vendte sig begge om for at gå, da von Schlegel pludselig udstødte et lille smerteskrig og bukkede sig ned.

"Der er noget, som bar skåret mig igennem støvlen," udbrød han; og da han havde følt lidt efter i sneen, trak han en skinnende stridsøkse frem, øjensynligt helt lavet af metal. Den havde ligget med bladet vendt lidt opad, så at den havde skåret studenten i foden, da han trådte på den.

"Mordvåbnet!" udbrød han.

"Sølvøksen fra museet!" råbte Strauß næsten i munden på ham.

Der kunne ingen tvivl være om, at den både var det ene og det andet. Der kunne ikke godt være to så ejendommelige våben og de to myrdedes sår havde netop været af den natur, at de måtte være bibragt med et sådant instrument. Morderen havde øjensynligt kastet den fra sig efter at have forøvet den skrækkelige gerning, og den havde siden den tid ligget skjult i sneen omtrent tyve meter fra stedet. Det var mærkværdigt, at ingen af alle de mennesker, der var gået frem og tilbage forbi stedet, havde opdaget den.

"Hvad skal vi gøre med den?" sagde von Schlegel, som holdt øksen i hånden. Han gøs, da han ved månelyset så, at bladet var overstænket med mørkebrune pletter.

"Bringe den til politikommissæren," foreslog Strauß.

"Han må være i seng nu. Men forresten har du ret. Klokken er næsten fire, så jeg må vente til i morgen og bringe den til ham før frokost. Foreløbig må jeg tage den med mig hjem."

"Ja, det er vel det bedste," sagde vennen; og de gik nu videre sammen, mens de talte om det mærkelige fund, de havde gjort.

Da de kom til Schlegels dør, sagde Strauß godnat, afslog at gå med ind og gik rask hen ad gaden i retning af sin bolig.

Schlegel bukkede sig og stak nøglen i låsen, men i samme øjeblik kom der en besynderlig forandring over ham. Han skælvede voldsomt, og nøglen faldt ud af hans rystende fingre. Hans højre hånd klemte krampagtigt fast om sølvøksens skaft og med et ondt blik så han efter sin vens skikkelse, der fjernede sig mere og mere. Trods nattekulden strømmede sveden ham ned ad ansigtet. Et øjeblik syntes han at kæmpe med sig selv og tog sig med hånden til struben, som om han var ved at kvæles. Så sneg han sig med krum ryg og hurtige, lydløse skridt efter sin kammerat.

Strauß travede trøstigt afsted i sneen, nynnede på stumper af en studentervise og drømte mindst af alt om, at en mørk skikkelse forfulgte ham. På Große Platz var den et halvt hundrede meter bag ham; på Julien Platz kun tyve; i Stephan Straße kun ti, og nu vandt den ind på ham så hurtigt og let som en panter. Nu var den næsten kun en arms længde fra den intetanende mand og øksen blinkede i det kolde månelys; men en let støj måtte have nået Strauß øre, for pludselig vendte han sig om og stod nu ansigt til ansigt med sin forfølger. Han fo'r sammen og udstødte et råb, da han så det hårde, kridhvide ansigt med de lynende øjne og sammenbidte tænder, der syntes at være kommet svævende bagefter ham gennem luften.

"Men Otto dog!" udbrød han, da han havde genkendt sin ven. "Er du syg? Du er så bleg. Kom med hjem til min – – Å! holdt! Dit gale menneske, holdt! Kast den økse! Kast den, siger jeg, eller jeg kvæler dig så sandt jeg lever!"

Von Schlegel havde kastet sig over ham med et vildt skrig og svang våbnet over sit hoved; men den anden student havde både mod og åndsnærværelse. Han kom hurtigt indenfor den kreds, som øksen beskrev, fik sin angriber fat om livet og undgik således med nød og næppe et hug, der ville have kløvet hans hoved. Et øjeblik tumlede de to studenter frem og tilbage i en frygtelig tvekamp, mens Schlegel prøvede på at få fat længere nede om økseskaftet; men med en sidste voldsom kraftanstrengelse fik Strauß ham kastet til jorden og de rullede omkring i sneen sammen; Strauß klyngede sig til den andens højre arm og skreg om hjælp som en vanvittig. Og godt var det, at han gjorde det, for det ville utvivlsomt være lykkedes Schlegel at få armen fri, om ikke to kraftige gendarmer var kommet til stede, hidkaldte af støjen. Selv da havde de tre mænd i forening møje nok med at få bugt med Schlegels næsten overmenneskelige kræfter, og det var dem ganske umuligt at vriste ham sølvøksen ud af hånden. En af gendarmerne havde imidlertid en tovende om livet, og med den surrede han hurtigt studentens arm fast til kroppen. På denne måde blev han under rasende skrig og fortvivlet modstand halvt puffet, halvt slæbt til politistationen.

Strauß hjalp til at overmande sin ven og fulgte så med politiet til stationen; men samtidig protesterede han lydeligt imod enhver unødvendig vold mod fangen og hævdede hele tiden, at en sindssygeanstalt ville være et langt mere passende opholdssted for denne. Den sidste halve times begivenheder havde været så uventede og uforklarlige, at han selv følte sig fortumlet i hovedet. Hvad betød alt dette? Vist var det, at hans gamle ven fra barndomstiden havde gjort forsøg på at myrde

ham og nu havde udført sin hensigt. Var von Schlegel da professor von Hopsteins og den bøhmiske jødes morder? Strauss følte sig overtydet om, at dette var umuligt, for jøden havde han slet ikke kendt, og professoren havde han sat særlig pris på. Halvt ubevidst fulgte han med til stationen, ganske fordybet i sin sorg og undren.

Politiinspektør Baumgarten, en af politiets mest energiske og bedst kendte embedsmænd, havde vagt i kommissærens fraværelse. Han var en ihærdig og handlekraftig lille mand, som levede stilfærdigt og tilbagetrukkent, men var i besiddelse af stor skarpsindighed og en utrættelig årvågenhed. Skønt han havde våget i seks timer, sad han lige så rank som altid ved sin pult med pennen bag øret, mens hans ven, underinspektør Winkel, snorkede i en stol ved siden af ovnen. Selv inspektørens ellers så ubevægelige træk forrådte en vis overraskelse, da døren blev revet op og von Schlegel blev slæbt ind med ligblegt ansigt, klæderne i uorden og den ene hånd klemt fast om sølvøksen. Han blev end mere forbavset, da Strauß og gendarmerne afgav deres forklaring, som straks blev ført til protokols.

"Unge mand, unge mand," sagde inspektør Baumgarten, lagde pennen fra sig og så skarpt på fangen, "det var et net stykke arbejde på en julemorgen; hvorfor har De dog gjort dette?"

"Gud må vide det!" udbrød von Schlegel, kastede øksen og skjulte ansigtet i sine hænder. En forandring var pludselig indtrådt, raseriet og ophidselsen var forsvundet, og han syntes ganske nedbøjet af sorg.

"De har pådraget Dem en stærk mistanke for at have begået de andre mord, der er en vanære for vor by."

"Nej, nej, sig ikke det!" sagde von Schlegel indtrængende. "Gud forbyde, at nogen skulle tro det."

"I hvert fald har De da gjort Dem skyldig i et mordforsøg på hr. Leopold Strauß."

"Den bedste ven, jeg har i verden," stønnede studenten. "Å, hvor kunne jeg dog gøre det! Hvor kunne jeg dog gøre det!"

"Den omstændighed, at han er Deres ven gør Deres forbrydelse ti gange så afskyelig," sagde inspektøren strengt. "Før ham indtil videre til – men vent lidt! Hvem kommer der?"

Døren blev åbnet og ind trådte en mand så nedbøjet og udtæret, at han mere lignede en ånd end et menneske. Hans gang var så vaklende, at han måtte gribe fat om stoleryggene for ikke at falde, da han gik hen imod inspektørens pult. Det var vanskeligt i denne elendige skikkelse at genkende den en gang så muntre og rødmossede underkurator for museet og privatdocent i kemi, hr. Wilhelm Schlessinger. Baumgartens øvede øje kunne imidlertid ikke bedrages af nogen forandring.

"God morgen, min herre," sagde han; "De er tidligt oppe. Grunden er formodentlig den, at De har hørt, at en af Deres studenter, von Schlegel, er anholdt for mordforsøg på hr. Leopold Strauß?"

"Nej, jeg kommer for min egen skyld," sagde Schlessinger og tog sig med hånden op til struben. "Jeg er kommet for at lette min sjæl for byrden af en svær synd, skønt Gud er mit vidne, at den var uoverlagt. Det er mig, som – retfærdige Himmel! Der er den, den skrækkelige økse! Å! gid jeg dog aldrig havde set den!"

Han fo'r tilbage som slået af rædsel, stirrede stift på sølvøksen, der lå på gulvet, og pegede på den med sin

skeletagtige hånd.

"Der ligger den," skreg han. "Se på den! Den er kommet for at dømme mig. Se de brune rustpletter på den! Ved De, hvad det er? Det er min kæreste, bedste vens, professor von Hopsteins blod. Jeg så det vælde frem helt ud over skaftet, da jeg med bladet kløvede hans hjerne. Min Gud, jeg ser det endnu!"

"Underinspektør Winkel," sagde Baumgarten med et forgæves forsøg på at bevare den urokkelige fatning, der sømmer sig for en øvrighedsperson; "vil De arrestere denne mand, der i følge sin egen tilståelse er anklaget for mordet på den afdøde professor. Jeg overgiver også til Dem von Schlegel, som står her, anklaget for et morderisk overfald på hr. Strauss. Vil De tillige gemme denne økse" – han tog den i det samme op fra gulvet – "som øjensynlig er blevet brugt ved begge forbrydelser."

Wilhelm Schlessinger havde stået lænet mod bordet, askegrå i ansigtet. Da inspektøren tav, så han op og udbrød i stor sindsbevægelse –

"Hvad var det, De sagde? Von Schlegel har overfaldet Strauß! De to bedste venner ved universitetet! Jeg har dræbt min gamle lærer! Det er jo trolddom; det er ikke gået naturligt til, siger jeg Dem. Vi er begge under en fortryllelse! Det er – ja, nu ved jeg det! Det er den økse – den tre gange forbandede økse!" og han pegede med en krampagtig bevægelse på våbnet, som inspektør Baumgarten stadig holdt i hånden.

Inspektøren smilede foragteligt.

"Behersk Dem, min herre," sagde han. "De skader kun Deres sag ved at fremkomme med så sindssvage undskyldninger for den onde gerning, som De har tilstået Dem skyldig i. Trolddom

og den slags ting er ukendte ord i retssproget, det vil min ven, hr. Winkel forsikre Dem om."

"Ja, jeg ved dog ikke," bemærkede underinspektøren og trak på sine brede skuldre. "Der er mange underlige ting i denne verden. Hvem kan vide om –"

"Hvad for noget," brølede inspektør Baumgarten rasende. "Du tillader dig at sige mig imod! Du vil have din egen mening! Du vil forsvare disse forbandede mordere! Din tåbe, din elendige tåbe, nu er din time kommet!" Og idet han fo'r løs på den forbavsede Winkel, førte han et sådant hug imod denne med sølvøksen, at de sidste ord, han havde udtalt, sikkert ville være gået i opfyldelse, om han ikke i sit raseri havde overset de lave loftsbjælker over sit hoved. Øksebladet ramte en af disse og blev siddende fast, mens skaftet splintredes i tusinde stykker.

"Hvad har jeg gjort?" stønnede Baumgarten og sank tilbage i sin stol. "Hvad har jeg dog gjort!"

"De har bevist, at hr. Schlessingers ord var sande," sagde von Schlegel og trådte frem. De forfærdede politifolk havde nemlig sluppet ham. "Det er det, De har gjort. Om end det strider imod fornuften, videnskaben og alt muligt andet, så er der dog trolddom på spil. Det *må* der være! Strauß, min gamle ven, du ved, at jeg, når jeg havde min forstands fulde brug, ikke ville krumme et hår på dit hoved. Og De, hr. Schlessinger, vi ved begge, hvor kær De havde den gamle mand, som nu er død. Og De, inspektør Baumgarten, De ville jo ikke med Deres gode vilje såre Deres ven, underinspektøren?"

"Ikke for alt i verden," stønnede inspektøren og holdt hænderne for øjnene.

"Er det da ikke soleklart? Men Gud ske lov, nu er den forbandede økse ødelagt og kan aldrig mere gøre nogen fortræd. – Men se dog, hvad er det?"

Midt i værelset lå en tynd brun pergamentrulle. Et blik på stumperne af våbnets håndtag viste straks, at dette havde været hult. Papirrullen havde øjensynlig været skjult i skaftet, der altså dannede et metalrør. Den måtte være blevet stukket derind gennem et hul, som derefter var blevet loddet til. Von Schlegel foldede dokumentet ud. Skriften var næsten ulæselig af ælde; men så vidt man kunne se, stod der på middelalderligt tysk følgende:

> Diese Waffe benutzte Mac von Erlichingen um Zoanna Bodeck zu ermorden, deshalb beschuldige Ich, Johann Bodeck mittelst der Macht, welche mir als Mitglied des Concils des rothen Kreuzes verliehen wurde, diesselbe mit dieser Unthat. Mag sie anderen denselben Schmerz verursachen, den sie mir verursacht hat. Mag jede Hand, die sie ergreift, mit dem Blut eines Freundes geröthet sein.
>
> Immer übel – niemals gut.
> Geröthet mit des Freundes Blut!"

Dette kan oversættes omtrent således: –

> "Dette våben brugte Mac von Erlichingen, da han myrdede Joanna Bodeck, hvorfor jeg, Johann Bodeck, forbander det i kraft af den magt, der er mig givet som ridder af det røde kors' orden. Måtte det bringe andre samme kvide, som det

har bragt mig! Måtte enhver hånd, der griber det, farves rød af en vens blod.

Evig ond og aldrig god.
Farvet rød i vennens blod!"

Der herskede dyb tavshed i værelset, da von Schlegel var færdig med at stave sig igennem dette mærkelige dokument. Da han havde lagt det fra sig, lagde Strauß kærligt sin hånd på hans arm.

"Jeg behøver intet sådant bevis, gamle ven," sagde han. "I samme øjeblik, som du førte hugget imod mig, tilgav jeg dig i mit hjerte. Jeg ved sikkert, at hvis den stakkels professor var her til stede, ville han sige det samme til hr. Wilhelm Schlessinger."

"Mine herrer," indskød hr. inspektøren, som nu stod op og havde genvundet sin embedsmæssige ro, "denne sag må, hvor mærkelig den end synes os, behandles efter loven på sædvanlig måde. Underinspektør Winkel, som Deres overordnede befaler jeg Dem at anholde mig for morderisk overfald på Dem. De skal holde mig i varetægtsfængsel i nat sammen med hr. von Schlegel og hr. Wilhelm Schlessinger. Når retten atter træder sammen, vil vor sag komme for. Imidlertid må De forvare dette stykke bevismateriale" – hermed pegede han på pergamentet – "og, mens jeg er borte, hellige Deres tid og Deres kræfter til ved hjælp af det spor, De nu har fundet, at opdage, hvem der dræbte den bøhmiske jøde, hr. Schiffer."

Det eneste led, der manglede i denne kæde af beviser, blev snart tilvejebragt. Den 28. december, da portneren Reinmauls kone efter en kort fraværelse kom ind i sit sovekammer, fandt hun sin mand hængende livløs på en krog i muren. Han havde bundet et langt dynevår om halsen og var stået op på en stol for

at kunne udføre sin sørgelige hensigt. På bordet lå et brev, i hvilket han tilstod at være jøden Schiffers morder; han tilføjede, at den afdøde havde været hans ældste ven, og at han havde dræbt ham uden overlæg, ligesom drevet dertil af en uimodståelig magt. Anger og sorg havde nu bragt ham til at søge døden. Han endte denne bekendelse med at anråbe Himlen om nåde for sin sjæl.

Den sag, der fulgte på, var en af de mærkeligste i kriminalrettens historie. Forgæves hævdede aktorerne det fuldstændig usandsynlige i de anklagedes forklaring og afviste den blotte mulighed af, at et sådant element som trolddom kunne spille en rolle i en kriminalsag i det nittende århundrede. Beviserne var dog for stærke og fangerne blev enstemmigt frikendte. "Denne sølvøkse," sagde dommeren til slutning, "har hængt urørt på væggen i grev von Schullings slot i næsten to hundrede år. Den voldsomme død, han fandt for sin yndling, den gamle hushovmesters hånd er endnu i frisk minde. I forhørene er det kommet frem, at hushovmesteren, få dage før mordet blev begået, havde set alle de gamle våben efter og renset dem. Ved dette arbejde må han have berørt øksens skaft. Kort efter dræbte han sin herre, som han havde tjent trofast i tyve år. Ifølge grevens testamente kom våbnet nu til Budapest, hvor hr. Wilhelm Schlessinger på banegården kom til at røre ved det. To timer efter brugte han det imod den afdøde professor. Som den næste, der får det i hænde, finder vi portneren Reinmaul, der hjalp med at bære våbnene fra vognen ind i muset. Ved den første den bedste lejlighed kløvede han sin ven Schiffers hoved med det. Så har vi Schlegels mordforsøg imod Strauß og inspektør Baumgartens mod Winkel, alle

følgende umiddelbart efter berøringen af våbnet. Endelig kommer den vidunderlige opdagelse af det mærkelige dokument, som er blevet oplæst her i retten. Jeg beder de herrer af nævningeretten nøje overtænke denne række kendsgerninger. Jeg ved, De vil dømme i overensstemmelse med Deres samvittighed, uden frygt og uden persons anseelse."

Det indlæg i sagen som, om det end fandt lidet medhold hos det ungarske publikum, dog sikkert vil interessere læseren mest, skyldes doktor Langemann, den bekendte retslæge som har skrevet håndbøger i metallurgi og toksikologi. Han sagde –

"Jeg er ikke så vis på, mine herrer, at man behøver at tage sin tilflugt til nekromantien eller den sorte kunst for at forklare, hvad der er hændt. Hvad jeg her fremsætter, er kun en formodning uden noget som helst bevis, men i en så ejendommelig sag kan enhver formodning være af betydning. Det røde kors' riddere, som der hentydes til i dokumentet, var den tidligere middelalders lærdeste kemikere, og blandt dem fandtes de bekendteste af de alkymister, hvis navne er blevet bevaret for efterverdenen. Hvor meget end kemien er gået frem, så er der dog nogle punkter, hvor de gamle har været os overlegne, mest af alt i den kunst at tilberede giftblandinger af en hemmelighedsfuld og dræbende virkning. Denne Bodeck, som var en af de ældste blandt det røde kors' riddere, har uden tvivl været i besiddelse af opskrifter til mange sådanne giftblandinger, af hvilke nogle ligesom Mediciernes *aqua tofana* kunne trænge ind i legemet gennem hudens porer. Det kunne nu tænkes, at denne sølvøkses skaft har været indsmurt med en sådan giftblanding, der kan trænge ind i det menneskelige legeme og der fremkalde pludselige og voldsomme udbrud af

vanvittig mordlyst. Det er en bekendt sag, at den sindssyges raseri under sådanne anfald vender sig mod dem, som var ham kærest, da han var rask. Jeg har, som jeg før bemærkede, intet bevis til støtte for min teori, men fremsætter den blot til de herrers overvejelse."

Med dette uddrag af den lærde og skarpsindige professors tale kunne vi passende slutte beretningen om denne berømte retssag.

De sønderbrudte rester af sølvøksen blev kastet i en dyb dam, og en veldresseret puddel blev benyttet til at bære dem derhen i munden, da ingen ville røre dem af skræk for, at noget af smitten endnu skulle hænge ved dem. Pergamentet opbevaredes i universitetets museum. Hvad Strauß, Schlegel, Winkel og Baumgarten angår, da vedblev de at være de bedste venner af verden og er det endnu, så vidt jeg ved. Schlessinger blev læge i et kavaleriregiment og blev skudt i slaget ved Sadowa fem år senere, mens han bar de sårede ud af en heftig ild. I følge hans sidste vilje skulle der for hans midler rejses en marmorobelisk på professor von Hopsteins grav.

Manden fra Arkhangelsk

Den 4. marts 1867 – jeg var den gang omkring de 25 år – skrev jeg i min notesbog følgende betragtning, som var et resultat af mange åndelige reflektioner og konflikter:

"Solsystemet ruller stadig mellem en utallighed af andre systemer af samme størrelse som det selv, tavst gennem det uendelige verdensrum i retning konstellationen Herkules. De vældige kugler, det er sammensat af, drejer og drejer uophørligt og lydløst gennem det uendelige tomme rum. Af alle disse er en af de mindste og ubetydeligste den ansamling af faste og flydende partikler, som vi kalder Jorden. Den hvirvler afsted på sin fart nu, således som den gjorde, før jeg blev født, og som den vil vedblive at gøre efter min død – et jagende mysterium, som kommer fra ingen ved hvor, og som fortsætter i retning af ingen ved hvorhen. På den ydre skal af den bevægelige masse kryber en mængde små mider, blandt hvilke jeg, John McVittie, er én, som hjælpeløs uden formål trækkes med gennem rummet. Men således er det indrettet hos os, at hvad smule energi og glimt af bevidsthed, jeg besidder, fuldstændig er optaget af at arbejde og skaffe mig indtægter nok til at anskaffe visse runde, metalliske emner, hvormed jeg kan købe de forskellige kemiske elementer, som er nødvendige for at holde liv i et legeme under stadig nedbrydning, og skaffe mig et tag over hovedet til at give mig ly for ugunstigt vejrlig. Jeg har således ikke tid og tanker til overs til at bruge på alle de væsentlige spørgsmål, som omgiver mig på alle sider. Ja,

elendige væsen, som jeg er, kan jeg dog fra tid til anden føle en vis grad af lykke, og endog – læg vel mærke til det! – svinge mig op til at nære en følelse af min egen vigtighed."

Disse ord skrev jeg, som sagt, ned i min notesbog, og de gengav nøje de tanker, som dengang fandtes i min sjæls dyb, stadig nærværende og upåvirkede af andre skiftende følelser. I syv måneder læste jeg hver eneste dag denne min skriftlige betragtning om igen, og hver dag, når jeg var færdig, sagde jeg til mig selv: "Godt gjort, John McVittie, du har truffet det rette udtryk for dine tanker. Du har reduceret alt til dets mindst mulige bestanddel."

Så hændte det, at min onkel, McVittie af Glencairn, døde – den samme mand, som engang i tiden havde været formand for forskellige udvalg i Underhuset. Han havde delt sin betydelige formue blandt sine mange nevøer, og jeg var nu i besiddelse af tilstrækkelige midler til at forsørge mig for resten af min tilværelse. Ved samme lejlighed kom jeg i besiddelse af et trist stykke land ved kysten af Caithness, som jeg tror den gamle havde efterladt til mig som en slags hån, for det bestod kun af værdiløst sand, og han havde altid haft en temmelig ondskabsfuld sans for humor.

Indtil da havde jeg ernæret mig som advokat i lille by i det centrale England. Nu så jeg imidlertid, at jeg kunne få et længe næret ønske opfyldt, forlade alle de elendige og smålige mål, jeg hidtil havde forfulgt, og bruge min tid på at højne mit intellekt ved studier af naturens hemmeligheder.

Min forsvinden fra den førnævnte lille by skete for resten noget forhastet, idet jeg under et skænderi næste havde fået slået en mand ned; jeg havde et temmelig ildfuldt

temperament, og når jeg blev vred, glemte jeg ofte min egen styrke. Der fandt ikke nogen retslig forfølgelse af mig sted i den anledning, men de lokale blade knurrede ad mig, og folk så skævt til mig på gaden. Det endte med, at jeg forbandede dem alle til hobe medsamt hele deres rædsomme, røgfyldte by, og forsvandt så hurtigt som muligt i retning af min nye ejendom nordpå, hvor jeg vel måtte kunne finde ro og lejlighed til mine ensomme studier og overvejelser. Jeg optog forskud på min arv, inden jeg drog af, og blev således i stand til at medtage en hel samling af de mest moderne filosofiske værker og en hel mængde instrumenter, samt diverse kemikalier og andet sligt, jeg ville få brug for i min nye, tilbagetrukne tilværelse.

Det land, jeg havde arvet, var en smal kyststrækning, som væsentligst bestod af sand, og som strakte sig omkring to mile rundt langs Mansiebugten i Caithness. På denne strækning stod der en faldefærdig gråstenshytte – hvornår den var opført og hvorfor, var der ingen, der kunne sige mig – og den satte jeg da så godt som muligt i stand, så at den kunne være brugbar for en mand med mine beskedne behov. Det ene rum brugte jeg til laboratorium, det andet til dagligstue, og i et tredje anbragte jeg den hængekøje, jeg havde for vane at sove i. Der var yderligere tre værelser, men dem lod jeg stå ubenyttede, undtagen det ene, som blev overladt den magre gamle kælling, jeg havde antaget til at holde hus for mig. Når undtages fiskerfamilierne Young og McLeod, som havde deres hytter på den anden side af Fergus Ness, fandtes der ikke en levende sjæl i mange miles afstand til alle sider.

Foran huset lå den store bugt, bag det to lange, nøgne bakker, og bag dem endnu flere af samme slags. Der gik en dal mellem

højene, og når vinden stod fra land plejede den at fare ned gennem denne med et melankolsk sug og hviske mellem fyrretræerne under mit soveværelsesvindue.

Jeg holder ikke af mine medmennesker. Retfærdigvis skal jeg også bemærke, at de fleste af dem heller ikke kan lide mig. Jeg hader deres foregivne ydmyghed, deres almindelighed, deres bedrageriske adfærd, deres snæversynede anskuelser om ret og uret. De på deres side bliver til gengæld fornærmede over min bryske ligefremhed, min foragt for deres sociale sædvaner, min utålmodighed med enhver begrænsning. Mellem mine bøger og kemikalier i min ensomme hule ved Mansie kunne jeg lade den store masse af den menneskelige race passere forbi med alt deres politik og opfindelser og hvad ved jeg, mens jeg blev siddende tilbage, stillestående, ligeglad og lykkelig. Og dog ikke rigtigt stillestående, for jeg arbejdede med mine egne små forehavender, og jeg gjorde gode fremskridt. Jeg har fx. grund til at tro, at Daltons atomteori er grundlæggende forkert, og jeg ved med sikkerhed, at kviksølv i virkeligheden ikke er et grundelement.

Jeg arbejdede hele dagen med mine destillationer og analyser. Jeg glemte ofte at spise, og når gamle Madge kaldte mig ind for at drikke te, stod min frokost stadig urørt på bordet. Om aftenen læste jeg Bacon, Descartes, Spinosa, Kant – alle dem, som har søgte at skue ind i det ubekendte og ubegribelige. De er alle golde og tomme, uden noget bestemt resultat, men rige på lange ord med mange stavelser, og de mindede mig om mænd, som gravede efter guld, men i stedet fandt en mængde orme og derefter udstillede deres fund, som om det i virkeligheden var, hvad de havde søgt efter. Somme

tider blev jeg overfaldet af en voldsom rastløshed, og jeg kunne gå både tredive og fyre *miles* uden hverken at spise eller gøre ophold noget sted. Ved disse lejligheder, når jeg vandrede rundt gennem de små landsbyer, hærget, ubarberet, skødesløst påklædt, kom mødrene farende ud på vejen og trak deres børn indendøre, og bønderne stak hovedet ud af deres hytter for at stirre efter mig. Jeg tror nok, at jeg var kendt vidt og bredt som "den gale mand fra Mansie". Det var dog imidlertid ret sjældent, jeg tog på disse strejftog i omegnen; som regel holdt jeg mig til at spadsere ud langs min egen strand, hvor jeg beroligede min ånd med stærk, sort tobak, og gjorde havet til min ven og fortrolige.

Og hvilken kammerat er der i virkeligheden som det store, rastløse, bølgende hav? Hvilken menneskelig sindsstemning findes der, som det ikke kan modsvare og sympatisere med? Der er ingen så munter, at han ikke kan blive end mere opløftet, når han lytter til dets muntre tumlen og ser de lange, grønne dønninger rulle ind med solen glimtende i deres glitrende toppe. Men når de grå bølger ryster deres hoved i vrede, og vinden skriger over dem og lokker dem til stadig vildere og mere frådende angreb, føler den mest tungsindige bland mænd, at der findes et melankolsk princip i naturen, som er lige så dystert som hans egne tanker. Når det lå roligt i bugten ved Mansie, var det så klart og skinnende som en jævn flade af rent sølv, kun brudt et enkelt sted lidt ude fra kysten, hvor en lang, sort linje hævede sig over vandet som den takkede ryg af et sovende søuhyre. Dette var toppen af en farlig række af klipper, som fiskerne benævnte Mansie-revet. Når vinden stod ind fra øst, brød bølgerne sig mod disse klipper med en lyd som

tordenbrag, og skummet kastedes langt ind over mit hus og op i bakkerne bagved. Selve bugten var som regel et smukt og ædelt skue, men den var for meget udsat for nord- og østenstorme og frygtet på grund af revet, til at være meget benyttet af søfarende. Der var noget romantisk ved dette ensomme strøg. Jeg har ligget i min båd på rolige dage, og når jeg så ud over kanten, kunne jeg dybt nede se flimrende, spøgelsesagtige glimt af store fisk – fisk, forekom det mig, som ingen naturforsker kendte til, og som i min fantasi forvandledes til den øde bugts ånder. Engang, da jeg stod i strandkanten i en stille nat, steg der et højt skrig, som fra en kvinde i håbløs sorg, op fra dybet og steg og faldt i mindst et halvt minut. Jeg hørte det med mine egne øren.

På dette mærkelige sted, med de evige højder bag mig og det evige hav foran mig, boede og arbejdede og rugede jeg i mere end to år, uforstyrret af mine medmennesker. Jeg havde efterhånden fået oplært min gamle husholderske til at holde sig tavs, så at hun til sidst kun meget sjældent åbnede munden, skønt jeg for resten ikke er i tvivl om, at hendes tunge under de halvårlige besøg hos nogle slægtninge i Wick tog voldsomt revanche for den påtvungne hvile. Jeg havde næsten glemt, at jeg var en del af menneskeheden og levede fuldstændig hos de døde, hvis bøger jeg rugede over, da en pludselig begivenhed indtraf, som bragte mine tanker til at tage en ny retning.

Tre dage med hårdt vejr i juni måned var blevet afløst af en rolig og stille. Der var ikke en vind, som rørte sig den aften. Solen sank i vest bag en række purpurskyer, og bugtens glatte flade var var stribet af dens sidste røde stråler. Langs bugten viste tidevandspytterne sig som blodrøde huller i det gule sand,

som om en eller anden såret kæmpe havde slæbt sig over stranden og efterladt sig disse spor af sine frygtelige vunder. Efterhånden som mørket faldt på, samlede de forrevne skyer, som havde ligget lavt ude i den østlige horisont, sig og dannede en stor, uregelmæssig uvejrssky. Barometret stod lavt, og jeg vidste, at der noget slemt under opsejling. Henad klokken ni kom der en dump, stønnende lyd rullende ind over havet, som fra et forpint væsen, der mærker, at tiden for nye lidelser er inde. Klokken ti sprang en stærk brise op fra øst. Klokken elleve var den blevet til en storm, og ved midnat hylede en så rasende orkan, som nogen jeg mindes, over den vejrbidte kyst.

Da jeg gik til sengs slog småsten og tør tang fra stranden konstant mod mine ruder, og vinden skreg, som var hvert eneste stød et hyl fra en fortabt sjæl. Men på den tid var lyden af en storm ikke andet end en vuggesang for mig. Jeg vidste, at de grå stenmure i det gamle hus vil stå den igennem, og hvad der skete i resten af verden interesserede mig ikke. Gamle Madge var som regel lige så ligegyldig over for den slags som jeg selv. Det var derfor en overraskelse for mig, da jeg omtrent klokken tre om morgenen blev vækket ved lyden af en vældig banken på min dør og min husholderskes hæse skrig. Jeg sprang ud af min hængekøje og forlangte i en grov tone at få at vide, hvad der var på færde.

"Oi, mæster, mæster!" råbte hun i sin afskyelige dialekt. "Kom ne'r, mand, kom ne'r! Dær ær ed skiv gåen på rævet, og di sølle sta'ler skri'er å jamrer og råver om hjælp – di er li'e ve' a' drownes. Oi, mæster McVittie, kom ne'r!"

"Hold din kæft, din gamle heks," råbte jeg vredt tilbage. "Hvad kommer det dig ved, om de drukner eller ej? Kom du bare ind i

din seng igen, og lad mig være i fred." Jeg tørnede ind igen og trak tæpperne godt op om ørene. "De folk derude," sagde jeg til mig selv, "er allerede halvvejs gennem dødens rædsler. Hvis de bliver reddet, kommer de bare til at skulle gå igennem det engang til i løbet af højst et par år. Så det kan være lige så godt, at de får fred nu, siden de allerede har gennemgået de rædsler, der er endnu være end selv dødsøjeblikket." Med denne tanke søgte jeg at berolige mig så meget, at jeg kunne falde i søvn igen, for den samme filosofi, der havde lært mig, at døden kun er en uvæsentlig og triviel begivenhed på menneskets evige og foranderlige vandring mod evigheden, havde også gjort mig ligegyldig overfor de fleste af nuets begivenheder. Ved denne lejlighed fandt jeg imidlertid, at den gamle djævel, som hedder nysgerrighed, stadig var i stærk virksomhed i min sjæls dyb. Jeg kastede mig fra side til side i køjen i nogle minutter i et forsøg på at banke øjeblikkets instinkter på plads ved hjælp af de regler, jeg havde opstillet gennem måneders læsning og tænkning. Så hørte jeg et dumpt brøl gennem orkanens vilde skrig, og jeg vidste, det var lyden af en signalkanon. Drevet af noget, jeg ikke kunne kontrollere, stod jeg op, klædte mig på, tændte min pibe, og gik ud til strandbredden.

Det var bælgmørkt udenfor, og vinden blæste så voldsomt, at jeg måtte lægge skulderen op til den for ikke at blive blæst omkuld. Mit ansigt prikkede og sved af sandet, som blæste imod mig, og den glødende aske fra min pibe fløj omkring mig i en fantastisk dans i mørket. Jeg gik ned til stranden, hvor de vældige bølger tordnede ind, og idet jeg skyggede for øjnene med hånden for at holde dem fri af det salte skum, stirrede jeg ud over havet. Jeg kunne ikke skelne noget som helst, og dog

forekom det mig, at lyden af råb og høje uartikulerede skrig blev båret ind mod mig af vindstødene. Pludselig så jeg et lysglimt, og derpå blev hele stranden oplyst et øjeblik af et stærkt, blåligt skær. De brændte et farvet signalblus af ude på skibet. Hun lå derude med boven ret ind på midten af revet, hældende så meget, at jeg kunne se dæksplankerne. Det var en lang, tomastet skonnert med en fremmedartet rigning, og hun befandt sig en hundrede og firs til to hundrede meter fra land. Hvert eneste spær og reb og forvreden line viste sig tydeligt og klart i det blege lys, som flimrede og spruttede fra det højeste punkt på forskibet. Bag det dødsdømte skib kom der den ene række kæmpemæssige, sorte bølger rullende ind fra det store mørke derude, uden ophør, uden at trættes, med skummet frådende langs bølgerandene. Efterhånden som de nåede frem gennem den store lyskreds, så det ud som om de blev større og stærkere og ilede stadig hastigere frem, indtil de med et brøl og et øredøvende brag faldt over deres offer. Jeg kunne tydeligt skelne ti eller tolv rædselsslagne sømænd, som klyngede sig til rigningen, idet de, da de fik øje på mig i det blå lys, vendte deres blege ansigter ind mod mig og vinkede bønfaldende. Jeg følte min modvilje rejse sig mod disse sølle krybende orme. Hvordan kunne de vove at mene, at de skulle undgå at betræde den smalle sti, som alle de store og ædle blandt menneskene havde måttet gå? Der var dog en af dem, som interesserede mig mere end de andre. Det var en høj mand, som stod adskilt fra dem, balancerende på det svajende vrag, som om han ikke ville nedlade sig til at klynge sig til et reb eller til rælingen. Hans hænder var foldede bag ryggen og han hoved bøjet ned mod brystet; men selv i denne modløse stilling var der en smidighed

og beslutsomhed over ham og enhver af hans bevægelser, som lod ham skille sig ud som en mand, der næppe var tilbøjelig til at hengive sig til fortvivlelse. Ja, jeg kunne se på de hurtige blikke, han af og til sendte op og ned og omkring sig, at han overlagde de mulige chancer for at redde sig; men skønt han ofte nok stirrede ind over de rasende bølger mod min mørke skikkelse inde på stranden, forbød hans selvfølelse, eller måske en anden følelse, ham at trygle mig om nogen som helst hjælp. Han stod der, mørk, tavs og uudgrundelig, og så ned i det mørke hav og ventede på, hvad Skæbnen mon ville bringe.

Det forekom mig, at dette spørgsmål meget snart ville være afgjort. Mens jeg så til, styrtede nu en umådelig bølge, større end alle de andre og i hælene på dem som en hyrde efter sin flok, sig over fartøjet. Hendes formast knækkede, og mændene, som havde klynget sig til takkelagen blev skyllet bort som en sværm af fluer. Med en uhyggelig lyd begyndte skibet at splittes ad i to, der hvor Mansie-revets skarpe ryg gnavede i hendes køl. Den enlige mand på forskibet løb hurtigt over dækket og greb fat i noget hvidt, som jeg allerede tidligere havde bemærket, men ikke havde været i stand til at se, hvad var. Idet han løftede det op, faldt lyset på det, og jeg så, det var en kvinde, bundet til et spær på en sådan måde, at hendes hoved ville blive holdt ovenvande. Han bar hende varsomt hen til skibssiden og lod til at tale til hende i et minut eller deromkring, som om han forklarede hende umuligheden af at forblive på skibet. Hendes svar var forunderligt. Jeg så hende løfte hånden og slå ham hårdt over ansigtet. Dette lod til at gøre ham tavs et øjeblik, men så talte han til hende igen; efter hans bevægelser at dømme forklarede han hende, hvordan hun skulle gebærde sig,

når hun kom ud i vandet. Hun veg tilbage fra ham, men han holdt hende fast i armene. Han bøjede sig over hende og lod til at presse læberne fast mod hendes pande. Så kom en stor bølge ind over siden af det ødelagte skib, og han lod hende gå ud med den, så blidt som havde han lagt et barn i det vugge. Jeg så hendes hvide klædning glimte i skummet på toppen af den mørke bølge, derpå blev lyset gradvist svagere, og det knækkede skib og dets enlige beboer skjultes for mine øjne.

Mens jeg iagttog disse begivenheder overvandt min mandighed mine filosofiske overvejelser, og jeg mærkede en febrilsk lyst til at gøre et eller andet. Jeg smed min kynisme til side som en frakke, jeg senere kunne tage på igen, hvis det lystede mig, og fo'r i vild fart ned til min båd og mine årer. Den var læk og i dårlig stand, men hvad gjorde det? Skulle jeg, som ofte havde tilkastet min opiumsflaske et længselsfuldt, tvivlende blik, nu til at begynde at afveje mine chancer og vige tilbage for faren? Jeg fik kræfter som en afsindig og trak hende ned til havet og sprang op i hende. Et par øjeblikke var det tvivlsomt, om hun kunne overleve den kogende brænding, men et dusin paniske åreslag bragte hende igennem, halvt fyldt med vand, men stadig flydende. Nu var jeg ude på bølgerne, det ene øjeblik stigende, klatrende op ad det store, sorte bryst af én, det næste dalende ned, ned på den anden side, indtil jeg et øjeblik så op og fandt mig midt iblandt de hvide skumtoppe under den sorte himmel. Langt inde bag mig kunne jeg høre gamle Madges vilde hyl, som, da hun så mig gå ud, sikkert havde tænkt, at min galskab nu var kommet i fuldt udbrud. Mens jeg roede, så jeg mig over skulderen, indtil jeg endelig på toppen af en vældig bølge, som kom farende imod mig, skimtede det

vage, hvide omrids af kvinden fra skonnerten. Jeg bøjede mig ud over rælingen og greb fat i hende, idet hun flød forbi mig, og med en kraftanstrengelse fik jeg hende løftet ind i båden. Der var ingen grund til at bruge kræfter på at ro mod land, for den næste bølge bar os ind og kastede os op på stranden. Jeg trak båden i sikkerhed, og løftede derpå kvinden op og bar hende ind i hytten, fulgt af min husholderske, som strømmede over med ros og velsignelser.

Da jeg nu havde gennemført denne dåd, satte reaktionen ind. Jeg følte, at min byrde var levende, for jeg kunne høre hendes hjerte banke svagt med det øre, der var presset ind mod livet af hende, mens jeg bar hende. Med denne viden kastede jeg hende fra mig foran kaminen, hvor Madge havde tændt op, uden mere hensyn end om hun havde været et bundt pindebrænde. Jeg gjorde mig ingen ulejlighed med at se efter, om hun var smuk eller ej; det var mange år siden, jeg havde interesseret mig for et kvindeansigt. Da jeg lidt efter lå i min hængekøje ovenpå, kunne jeg høre den gamle, der var gået i gang med at gnide varme i hende, komme med udbrud som "Å, den stakkels tøs! Å, hvilken køn lille tøs!" ud fra hvilket jeg måtte antage, at dette stykke vraggods var både ung og smuk.

Morgenen efter stormen var fredelig og solrig. Mens jeg gik ud ad den lange sandstrand kunne jeg høre søen stønne ved min ene side. Der var endnu nogen bølgegang, og vandet brusede ind over revet, men langs stranden rislede det fredeligt nok. Der var intet spor af skonnerten derude, og der var heller ikke skyllet nogen vragstumper ind på stranden, hvilket imidlertid ikke overraskede mig, da jeg vidste, der var en

kraftig understrøm i dette farvand. Nogle bredvingede måger hang i luften over skuepladsen for forliset, som om en mængde mærkelige ting var synlige for dem under bølgerne. Af og til kunne jeg høre deres hæse stemmer, når de talte sammen om det, de så.

Da jeg kom tilbage fra min spadseretur, stod kvinden i døren til hytten og ventede på mig. Da jeg fik øje på hende, blev jeg grebet af et ønske om, at jeg ikke havde frelst hende, for nu var det slut med mit rolige, ensomme liv. Hun var meget ung – højst vel en nitten år, med et blegt, lidt forfinet ansigt, gult hår, muntre blå øjne og skinnende hvide tænder. Hendes skønhed gik i retning af det æteriske. Hun så så hvid og let og skrøbelig ud, at hun udmærket kunne have været en ånd fra det bølgeskum, jeg havde reddet hende op fra. Hun havde draperet nogle af Madges klædningsstykker om sig på en måde, som var ganske séregen og ikke uklædelig. Idet jeg kom op ad stien, rakte hun sine hænder frem med en køn, barnlig bevægelse og løb mig møde, uden tvivl, antager jeg, for at takke mig for sin frelse; men jeg skød hende til side med en håndbevægelse og gik forbi hende. Hun syntes at blive såret ved dette, og der steg tårer op i hendes øjne; men hun fulgte mig dog ind i stuen og så tankefuldt på mig. "Hvilket land kommer De fra?" spurgte jeg hende pludselig.

Hun smilede, da jeg talte, men rystede på hovedet.

"Français?" spurgte jeg. "Deutsch?" – "Español?" Hver gang rystede hun på hovedet, og til sidst gav hun sig til at remse en lang lektie af i et sprog, som jeg ikke forstod et eneste ord af.

Da morgenmaden var overstået, fik jeg imidlertid et spor til hendes nationalitet. Da jeg atter gik ud langs kysten, så jeg i en

kløft i revet en stump træ, som havde sat sig fast. Jeg roede ud i min båd og hentede det. Det var en stump af agterspejlet fra en skibsbåd, og på det, eller rettere på et stykke træ, som sad fastskruet på det, læste jeg ordet *Arkhangelsk* malet med sære, fremmede bogstaver. "Ja så," tænkte jeg, mens jeg langsomt roede tilbage, "denne blege frøken er altså russer. En passende undersåt for den hvide zar og en passende beboer fra det hvide havs kyster!" Det forekom mig mærkværdigt, at nogen med et så tilsyneladende forfinet væsen skulle tage på så lang en rejse i et så skrøbeligt fartøj. Da jeg kom tilbage i huset udtalte jeg ordet Arkhangelsk flere gange med forskellige betoninger, men hun lod ikke til at genkende det.

Jeg lukkede mig inde på laboratoriet hele den formiddag, idet jeg fortsatte nogle eksperimenter, jeg havde påbegyndt angående naturen af forskellige allotropiske former af kul og svovl. Da jeg kom ud ved middagstid for at spise, sad hun ved bordet og var i færd med ved hjælp af nål og tråd at udbedre nogle rifter i sin klædning, der nu var blevet tør. Jeg ærgrede mig over hendes stadige tilstedeværelse, men jeg kunne ikke så godt sende hende udenfor og overlade hende til at slå sig igennem, som hun bedst kunne. Nu viste hun imidlertid en ny side af sin karakter. Idet hun pegede på sig selv og derpå ud på bugten, hvor skibet var forlist, holdt hun en finger i vejret, hvorved jeg forstod, at hun spurgte, om hun var den eneste, der var blevet frelst. Jeg nikkede. Ved dette svar fo'r hun op af stolen med et skrig af glæde, holdt det klædningsstykke, hun var i færd med at udbedre, op over hovedet, og bevægede det fra side til side, følgende de svajende bevægelser af hendes krop, idet hun dansede hele stuen rundt, så let som en fjer, og ud gennem den

åbne dør i solskinnet udenfor. Mens hun således hvirvlede sig rundt, sang hun med en klagende, skinger stemme en eller anden barbarisk vise, som vistnok udtrykte en jublende glæde. Jeg råbte ud til hende: "Kom dog ind, min unge heks; kom ind og vær rolig!" Men hun vedblev med sin dans. Så løb hun pludselig hen mod mig, greb min hånd, før jeg kunne nå at tage den til mig, og kyssede den. Mens vi spiste til middag, fik hun øje på en af mine blyanter, tog den op og skrev på en stump papir de to ord "Sofia Ramusine", og pegede på sig selv som tegn på, at det var hendes navn. Derpå gav hun mig blyanten, øjensynlig i forventning om, at jeg ville være lige så meddelsom, men jeg stak den i lommen som tegn på, at jeg ikke ønskede at pleje samkvem med hende.

Hvert eneste minut af mit liv fra nu af fortrød jeg, at jeg i et øjebliks ubetænksomhed havde reddet denne kvinde. Hvad kom det mig ved, om hun var levende eller død? Jeg var ikke nogen impulsiv yngling, der kunne finde på den slags. Det var slemt nok, at jeg var nødt til at have Madge i huset, men hun var gammel og grim, og man kunne ignorerer hende. Men denne – hun var ung og livlig og skabt på en måde, der fjernede opmærksomheden fra vigtigere sager. Hvor kunne jeg sende hende hen, og hvad skulle jeg stille op med hende? Hvis jeg sendte bud til Wick, ville det medføre, at der kom en mængde embedsmænd og politifolk og andre, som ville rode og rage og råbe – en modbydelig tanke. Så var det bedre at udholde hendes tilstedeværelse.

Jeg opdagede snart, at der var nye besværligheder på vej. Der er intet sted på jorden, der er sikkert for den nysgerrige, rastløse race, jeg er en del af. Om aftenen, når solen var på vej

ned bag højderne og efterlod dem i dyb skygge, men stadig forgyldte sandet og kastede sit pragtfulde aftenlys over havet, plejede jeg at gå en tur langs stranden. Somme tider tog jeg min bog med mig. Det gjorde jeg også denne aften, og jeg lagde mig mageligt til rette i en klit for at læse. Som jeg lå der, blev jeg pludselig opmærksom på en skygge, som havde stillet sig imellem solen og mig. Idet jeg så mig omkring, fik jeg øje på en meget høj, kraftig mand, som stod nogle få meter fra mig, og som i stedet for at se på mig, ignorerede min eksistens fuldstændig, idet han skuede over mit hoved og med et alvorligt udtryk kastede blikket ud over bugten og Mansie-revets sorte linje. Han havde en mørk teint, sort hår og et kort, krøllet skæg, en høgenæse og guldringe i ørene – det almindelige indtryk var af noget vildt og samtidig ædelt. Han bar en falmet fløjlsjakke, en rød flonelsskjorte og højskaftede søstøvler, som gik ham halvt op ad lårene. Jeg genkendte ham straks som den mand, der var blevet på vraget natten før.

"Hallo!" sagde jeg i en ærgerlig tone. "Så De kom alligevel helskindet i land?"

"Ja," svarede han på godt engelsk. "Men det var ikke min skyld. Bølgerne kastede mig på land. Jeg ønsker, Gud havde ladet mig drukne!" Han havde en svag, fremmed læspen, som virkede ret behagelig. "To gode fiskere, som bor på den anden side af næsset derude, trak mig op og tog sig af mig – men hvis jeg skal være ærlig, kan jeg ikke takke dem for deres tjeneste."

"Ho, ho!" tænkte jeg, "her har jeg da endelig fundet en åndsfrænde. – Hvorfor ville De helst drukne?" spurgte jeg.

"Fordi," udbrød han, idet strakte sine lange arme ud med en lidenskabelig, fortvivlet bevægelse, "dér – dér, i den blå,

smilende bugt, ligger min sjæl, min skat – alt hvad jeg elskede og levede for."

"Nå ja," sagde jeg. "Folk bliver ruinerede hver dag, det er ikke noget at jamre over. Lad mig oplyse Dem om, at den grund, De i øjeblikket står på, er min, og jo hurtigere De befordrer Dem væk fra den, jo gladere vil jeg være. En af jeres slags er rigeligt besvær."

"*En* af os?" spurgte han forbavset.

"Ja – hvis De ville tage hende med Dem, skulle det glæde mig særdeles."

Han stirrede på mig et øjeblik, som om han næppe kunne fatte, hvad jeg sagde, og derpå udstødte han et vildt skrig og begyndte at løbe fra mig i vild fart over sandet hen mod mit hus. Jeg har aldrig hverken før eller siden set noget menneske løbe så stærkt. Jeg fulgte efter, så hurtigt jeg kunne, rasende over denne invasion, men længe før jeg havde nået huset var han forsvundet ind gennem den åbne dør. Jeg hørte et højt skrig derindefra, og som jeg kom nærmere, tillige lyden af en mands basstemme, som talte højt og hurtigt. Da jeg så derinde, lå pigen Sofia Ramusine sammenkrøben i et hjørne med frygt og afsky afspejlet i det bortvendte ansigt og hver eneste linje af hendes skikkelse. Manden stod med lynende blikke og de udstrakte arme skælvende af ophidselse og var brudt ud i en strøm af lidenskabelige, bedende ord. Han tog et skridt frem mod hende, idet jeg kom ind, men hun krøb endnu længere bort fra ham, og udstødte et skarpt skrig, ligesom det, en hare udstøder, når væslen har sat tænderne i struben på den.

"Næ, hør nu!" sagde jeg og trak ham bort fra hende. "Det ser sandelig kønt ud! Hvad tænker De på? Tror De, det er en simpel

landevejskro eller et værtshus, De befinder Dem i?"

"Å, undskyld mig, min herre," sagde han. "Denne dame er min hustru, og jeg frygtede, hun var druknet. De har bragt mig tilbage til livet!"

"Hvem er De?" spurgte jeg brysk.

"Jeg er fra Arkhangelsk," sagde han; "en russer."

"Hvad er Deres navn?"

"Ourganeff."

"Ourganeff! – men hun hedder Sofia Ramusine. Hun er ikke Deres hustru. Hun har heller ingen ring."

"Vi er mand og kone i Himlens øjne," sagde han højtideligt og vendte blikket opad. "Vi er forbundet af højere love end de jordiske." Idet han talte, var pigen sluppet om bag mig og trykkede min hånd, som om hun tryglede om min beskyttelse. "Lad mig få min hustru, sir," vedblev han. "Lad mig tage hende bort fra dette sted."

"Hør nu lige, De – hvad De så hedder," sagde jeg strengt, "jeg er helst fri for at have tøsen her. Jeg ville ønske, jeg aldrig havde set hende for mine øjne. Hvis hun var død, ville det ikke have bragt mig sorg på nogen måde. Men hvad det angår at overgive hende til Dem, når det er ganske tydeligt, at hun frygter og afskyr Dem, det vil jeg ikke. Så vær så venlig at bortfjerne Deres store krop fra mit hus og lad mig passe mine bøger. Jeg håber ikke, jeg nogensinde vil se Deres fjæs oftere."

"De vil altså ikke udlevere hende til mig?" sagde han hæst.

"Før vil jeg se Dem hængt!" svarede jeg.

"Men hvad om jeg blot tog hende," råbte han, idet hans mørke ansigt blev endnu mørkere.

Mit blod begyndte at koge i mig. Jeg greb en tyk stok, som stod ved siden af kaminen. "Forsvind!" sagde jeg med lav stemme; "forsvind i en vis fart, eller De kunne måske komme til skade!" Han så på mig, et øjeblik ubeslutsom, og forlod så huset. Han kom imidlertid tilbage et øjeblik efter og stillede sig i døren og så på os.

"Overvej nøje, hvad De gør," sagde han. "Kvinden er min, og jeg skal nok få hende. Kommer det til kamp, kan en russer nok måle sig med en skotte."

"Det får vi at se," udbrød jeg og løb frem, men han var allerede borte, og jeg kunne se hans høje skikkelse bevæge sig bort ind i det tiltagende mørke.

I en måned eller længere gik alting fredeligt i sin vanlige gænge i hytten. Jeg talte aldrig til den russiske pige, og hun talte heller aldrig til mig. Somme tider, når jeg arbejdede i mit laboratorium, kom hun ind og satte sig tavs og iagttog mig med sine store øjne. I begyndelsen ærgrede denne indtrængen mig, men gradvist, efterhånden som jeg så, at hun ikke gjorde noget forsøg på at aflede min opmærksomhed, lod jeg hende være der. Opmuntret af denne indrømmelse, flyttede hun lidt efter lidt den stol, hun sad på, nærmere hen mod mit bord, indtil hun efter nogle uger var kommet hen ved siden af mig, og sad fra den tid af der, hver gang jeg arbejdede. Det næste, hun gjorde, var – uden på nogen måde at trænge sig på – at gøre sig nyttig ved at holde mine penne, reagensglas, flasker osv., og række mig, hvad jeg skulle bruge, uden at jeg behøvede at sige noget. Ved at ignorere det faktum, at hun var et menneske, og anskue hende som en slags automat, vænnede jeg mig efterhånden til hendes tilstedeværelse i en sådan grad, at jeg

savnede hende, når hun ikke var på sin plads. Jeg har en vane med at tale højt med mig selv, når jeg arbejder, for på den måde at fæstne mine resultater bedre i hukommelsen. Pigen må have haft en forbløffende sans for lyde, for hun kunne altid gentage de ord, jeg således lod falde, men naturligvis uden at forstå noget af det. Jeg har ofte med forbløffelse hørt hende haspe en salve kemiske formler og algebraiske udtryk af til gamle Madge, og derpå bryde ud i en høj latter, når den gamle rystede på hovedet, uden tvivl i den tro, at hun blev tiltalt på russisk.

Hun gik aldrig mere end nogle få meter bort fra huset, og hun satte aldrig en fod over dørtærsklen uden først omhyggeligt at se ud af alle vinduerne for at sikre sig, at der ikke var nogen udenfor. Af dette kunne jeg slutte, at hun mistænkte, at hendes landsmand stadig var i nabolaget, og at hun frygtede, han stadig ville forsøge at tage hende med sig. Hun gjorde også en anden bemærkelsesværdig ting. Jeg havde en gammel revolver, som sammen med nogle patroner var blevet smidt hen mellem noget andet skrammel. En dag fandt hun den, og begyndte straks at gøre den ren og smøre den ind i olie. Hun hang den op i nærheden af døren med patronerne i en lille pose ved siden af, og hver gang jeg ville gå en tur, tog hun den ned og insisterede på, at jeg skulle have den med mig. Når jeg var ude, satte hun altid slåen for døren. Bortset fra hendes ængstelse virkede hun temmelig lykkelig, og tog sig for at hjælpe Madge, når hun ikke sad i laboratoriet med mig. Hun var vidunderligt fingernem, og øvet i alle slags husgerning.

Det varede ikke længe, før jeg opdagede, at hendes mistanke var velbegrundet, og at denne mand fra Arkhangelsk stadig lurede i nabolaget. En nat, jeg ikke kunne sove, stod jeg op og

kiggede ud ad vinduet. Det var noget overskyet, og jeg kunne næsten ikke skelne, hvor havet sluttede og stranden begyndte, eller se min båd nede ved stranden. Men som jeg stirrede ud, og mine øjne vænnede sig til mørket, opdagede jeg, at der var en mørk skygge udenfor, endda lige foran døren til mit hus, hvor der bestemt ikke havde været noget den foregående nat. Mens jeg stod og stirrede ud og forsøgte at skelne, hvad det mon kunne være, rullede en stor skybanke bort fra månen, og en flod af koldt, hvidt lys skinnede ned over den tavse bugt og den lange, øde kyst. Da så jeg, hvad det var, som hjemsøgte min dørtærskel. Det var ham, russeren. Han sad der som en gigantisk tudse, med benene over kors, sikkert efter en eller anden sær, mongolsk facon, og blikket fæstnet stift på vinduet i det værelse, hvor den unge pige og husholdersken sov. Lyset faldt på hans opadvendte ansigt, og jeg så atter den høgelignende kontur af hans ansigt med den enlige, dybe, bekymrede rynke i panden og det fremstående skæg, som ligesom understregede hans lidenskabelige natur. Min første indskydelse var at skyde ham som en indtrænger, men mens jeg betragtede ham, forandredes min afsky sig til medlidenhed og foragt. "Stakkels fjols!" sagde jeg til mig selv, "det er altså muligt, at du, som jeg har set stirre døden i øjnene, skulle have alle dine tanker og ønsker knyttet til dette stykke pigebarn – og tilmed et pigebarn, som viger tilbage fra dig og hader dig! De fleste kvinder ville elske dig, om ikke andet så for det mørke ansigt og den store, smukke krop, og så kan du kun tænke på den ene ud af tusind, som ikke vil have noget med dig at gøre." Jeg lo lidt for mig selv ved denne tanke, mens jeg gik tilbage i min seng. Jeg vidste, at mine vinduesgitre var stærke og slåerne

for mine døre tykke og kraftige. Det betød kun lidt for mig, om denne mærkelige mand tilbragte sine nætter uden for min dør eller han var hundrede mil borte, så længe han blot var væk om morgenen. Og som jeg ventede, var der virkelige intet at se af ham, da jeg stod op næste morgen og gik udenfor; ej heller havde han efterladt sig det mindste spor af sin tilstedeværelse.

Det varede imidlertid ikke længe, før jeg så ham igen. Jeg havde været ude på en rotur en morgen, da jeg havde en voldsom hovedpine, til dels på grund af røgen fra et eller andet giftigt, jeg var kommet til at indånde aftenen før. Jeg roede et par mil op langs kysten og da jeg blev tørstig, landede jeg båden på et sted, hvor jeg vidste, at en lille ferskvandskilde rislede ned mod havet. Den lille strøm flød gennem min grund, men det sted, hvor den flød ud i havet, var udenfor mine grænser. Jeg blev overrasket, da jeg rejste mig op efter at have slukket min tørst, og opdagede, at jeg stod ansigt til ansigt med russeren. I det øjeblik var jeg lige så meget på fremmed grund som han, og jeg så straks, at han vidste det.

"Jeg ville gerne veksle et par ord med Dem," sagde han alvorligt.

"Så kom i gang," svarede jeg, idet jeg så på mit ur. "Jeg har ikke tid til at høre på sladder."

"Sladder!" gentog han vredt. "Åh, jeg må sige, I skotter er nogen sære folk. Jeres ansigter er hårde og jeres tale er grov, men det er de også hos de gode fiskerfolk, jeg bor hos, og dog finder jeg gode, ærlige naturer bag det. De er sikkert også god og ærlig, trods Deres grove fremfærd."

"I Djævelens navn," sagde jeg, "kom frem med Deres ærinde og forsvind så. Jeg er træt af synet af Dem."

"Kan jeg da ikke formilde Dem på nogen måde?" udbrød han. "Å! se – se her!" Han tog et lille græsk kors frem fra inderlommen i sin fløjlsjakke. "Se på dette. Vore religioner er måske forskellige i det ydre, men vi føler og tænker dog ens, når vi ser dette tegn."

"Det er jeg ikke så sikker på," svarede jeg.

Han så tankefuldt på mig.

"De er en meget mærkelig mand," sagde han endelig. "Jeg forstår Dem ikke. De står stadig mellem mig og Sofia. Det er et farligt sted, min herre. Tro mig, før det er for sent. Hvis De blot vidste, hvad jeg har gjort for at få den kvinde – hvordan jeg har sat mit liv i fare og fortabt min sjæl. De er kun en lille forhindring i sammenligning med andre, jeg har overvundet – De, som med et knivstik eller et slag med en sten ville være ryddet af vejen for stedse. Men Gud bevare mig for det," råbte han vildt. "Jeg er allerede sunket så dybt – alt for dybt – allerede. Alt andet end det!"

"De gjorde bedre i tage hjem til Deres eget land," sagde jeg, "end at luske rundt her i disse klitter og forstyrre min fred. Når jeg har vished for, at De er væk, vil jeg overgive denne kvinde til den russiske konsul i Edinburgh. Indtil da vil jeg selv passe på hende, og hverken De eller nogen anden moskovit-slyngel, som nogensinde trak vejret, skal tage hende fra mig."

"Og hvad er Deres formål med at holde mig borte fra Sofia?" spurgte han. "Tror De da, jeg vil gøre hende noget ondt? For Fanden, menneske, jeg ville glad og gerne ofre mit liv for at frelse hende fra at lide ondt. Hvorfor gør De egentlig dette?"

"Jeg gør det, fordi det passer mig at gøre det," svarede jeg. "Jeg skal ikke begrunde mine handlinger overfor nogen."

"Hør nu lige!" råbte han med pludselig opflammende vrede, idet han gik nærmere hen mod mig med strittende skæg og knyttede næver. "Hvis jeg troede, De nærede den mindste uhæderlige hensigt med denne pige – hvis jeg blot et øjeblik havde grund til at tro, at De havde nedrige motiver til at holde på hende – så sandt som der er en Gud i Himlen skulle jeg flå hjertet ud af livet på Dem med mine bare hænder!" Blot tanken om noget sådant syntes at have opfyldt ham med vanvid, for hans ansigt blev fuldstændig forvrænget og hans hænder åbnede og lukkede sig krampagtigt. Jeg ventede, at han hvert øjeblik kunne springe i struben på mig.

"Gå væk!" sagde jeg, og greb fat i min pistol. "Hvis De lægger en finger på mig, slår jeg Dem ihjel."

Han stak sin hånd i lommen, og et øjeblik troede jeg, han ville tage et våben frem, men i stedet var det en cigaret, som han tændte og gav sig til at ryge ivrigt på. Uden tvivl mente han, at dette var den mest effektive måde at dæmpe sine lidenskaber på.

"Jeg har fortalt Dem," sagde han så, noget mere dæmpet, "at mit navn er Ourganeff – Alexis Ourganeff. Jeg er finne af fødsel Note 2), men har for resten tilbragt mit liv i alle andre dele af verden. Jeg var et af den slags mennesker, som aldrig kunne holde mig i ro eller nedsætte mig noget blivende sted. Efter at jeg fik mit eget skib, er der næppe den havn mellem Arkhangelsk og Australien, jeg ikke har besøgt. Jeg var rå og vild og fri, men så var der én derhjemme, som var så køn, med hvide hænder og en sleben tunge, vel øvet i den slags små fantasier og lege, som kvinder holder så meget af. Denne yngling stjal ved hjælp af snarer og bedrag den piges kærlighed, som jeg altid

havde betragtet som min, og som indtil da tilsyneladende havde gengældt mine følelser. Jeg havde været på en tur til Hammerfest med en last elfenben, og da jeg derpå uventet kom hjem, opdagede jeg, at min elskede skat var i færd med at ægte denne blødskindede knægt, og at brudefølget allerede sad i kirken. I sådanne øjeblikke, min herre, er der noget, som slår klik i mit hoved, og jeg ved næppe selv, hvad jeg foretager mig. Jeg landede med en bådbesætning, bestående af folk, som havde sejlet med mig i årevis, og som nærede en urokkelig tro på mig. Vi gik hen til kirken. De to, han og hun, stod allerede foran præsten, men sagen var endnu ikke afgjort. Jeg fo'r op til dem og greb hende om livet. Mine folk holdt den rædselsslagne brudgom og følget tilbage. Vi bar hende ned til båden og ombord på vort fartøj, lettede anker og sejlede bort over det hvide hav, indtil Arkhangelsks tårne var forsvundet bag horisonten. Hun fik min kahyt, min plads, alt hvad hun havde brug for. Jeg sov hos folkene i forskibet. Jeg håbede, at hendes modvilje mod mig skulle forsvinde med tiden, og at hun ville indvillige i at ægte mig i England eller Frankrig. Vi sejlede videre, den ene dag efter den anden. Vi så Nordkap forsvinde bag os, og gik ned over den grå norske kyst, men stadig ville hun ikke, trods alle mine tilnærmelser, tilgive mig at have revet hende ud af armen på hendes blegnæbbede elsker. Så kom den forbandede storm, som smadrede både mit skib og mit håb, og som har berøvet mig selve synet af den kvinde, jeg har risikeret så meget for. Men måske vil hun stadig kunne lære at elske mig. – De, min herre," sagde han tankefuldt, "ser ud til at have set noget til verden. Tror De ikke, at hun måske vil kunne glemme denne mand og komme til at elske mig?"

"Jeg er træt af Deres historie," sagde jeg og vendte mig bort fra ham. "For min del tror jeg nok, at De er en stor tåbe. Hvis De mener, at Deres kærlighed måske kan gå over, så skulle De hellere finde noget andet at more Dem med, indtil det sker. Hvis De på den anden side mener, at det ikke kan ske, så kan De nok ikke gøre noget bedre end at skære halsen over på Dem selv; det vil være den hurtigste måde at få en ende på det. Jeg har ikke mere tid at spilde på den sag."

Dermed forlod jeg ham hurtigt og gik ned til båden. Jeg så mig ikke tilbage, men jeg kunne høre den dumpe lyd af hans fødder mod sandet, da han fulgte efter mig.

"Jeg har fortalt Dem begyndelsen af min historie," sagde han, "og De skal få slutningen at vide en skønne dag. De ville gøre klogt i at lade pigen gå."

Jeg svarede ham ikke, men skubbede båden i vandet. Da jeg var kommet et stykke ud, vendte jeg mig om og så hans høje skikkelse stå derinde på det gule sand, mens han stirrede tankefuldt efter mig. Da jeg vendte mig om igen nogle minutter senere, var han forsvundet.

I lang tid efter dette gik mit liv lige så regelmæssigt og monotont, som før skibbruddet. Ind imellem håbede jeg på, at manden fra Arkhangelsk var forsvundet, men visse fodspor, jeg fandt i sandet, og endnu mere en lille bunke cigaretaske, jeg en dag faldt over bag en lav høj, hvorfra der var udsigt til mit hus, fortalte mig, at han, skønt usynlig, stadig opholdt sig i nærheden. Mit forhold til den russiske pige forblev som det hele tiden havde været. Gamle Madge var i begyndelsen noget skinsyg over hendes tilstedeværelse, og lod til at være bange for,

at den smule autoritet, hun besad, ville blive hende frataget. Lidt efter lidt blev hun imidlertid klar over min fuldstændige ligegyldighed og forligte sig med stillingen, og fik, som tidligere nævnt, endda selv noget ud af det, da vor gæst hjalp med ved alle hendes huslige sysler.

Og nu nærmer jeg mig slutningen af min fortælling, som jeg har nedskrevet mere for min egen morskabs skyld end for nogen som helst andres. Afslutningen på denne mærkelige episode, hvori de to russere spillede en rolle, blev lige så vild og pludselig, som den var begyndt. En eneste nats begivenheder befriede mig for alle mine besværligheder og lod mig blive tilbage i fred med mine bøger og mine studeringer ligesom før deres indtrængen. Lad mig forsøge at beskrive, hvorledes skete.

Jeg havde haft en lang dag med tungt og udmattende arbejde, så at jeg hen ad aften besluttede at slappe af med en lang spadseretur. Da jeg kom ud af døren til huset, fæstede min opmærksomhed sig ved havet, som lå blankt som glas, uden at den mindste krusning forstyrrede dets overflade. Men luften var fyldt med denne ubeskrivelige stønnen, som jeg tidligere har hentydet til – en lyd, som om ånderne af alle dem, der havde fundet deres død i disse forræderiske vande sendte en trist advarsel om kommende rædsler til deres endnu levende brødre. Fiskernes koner op langs kysten kender denne uhyggelige lyd, og spejder ængsteligt ud over havet efter de brune sejl, som nærmer sig land. Da jeg hørte den, gik jeg tilbage til huset og så på barometret. Det var sunket meget. Jeg vidste, at det ville blive en rædselsfuld nat.

Under højene, hvor jeg gik den aften, var der gråt og koldt, men deres toppe var gyldenrøde og havet blev oplyst af den

synkende sols stråler. Der var ikke noget særligt skydække, men havets dumpe stønnen blev stadig højere og kraftigere. Langt ude i øst kunne jeg se en brig, som med rebede topsejl forsøgte at nå ind til Wick. Det var tydeligt, at kaptajnen havde tolket naturens tegn på samme måde som jeg. Bag hende lå en lang, uhyggelig tåge lavt over vandet og skjulte horisonten. "Jeg må hellere få lidt fart på," tænkte jeg, "ellers når det at blæse op, før jeg kan nå hjem."

Jeg tror, jeg må have været omkring en kilometer fra huset, da jeg pludselig standsede op og lyttede åndeløs. Mine øren var så vant til naturens lyde, til den sukkende brise og de hulkende bølger, at jeg kunne opfatte enhver anden lyd, selv på lang afstand. Ja, der var det igen – et langt, skingert, fortvivlet skrig som skar ud over klitterne og slog tilbage mod højene bag mig – en ynkelig bøn om hjælp. Det kom i retning fra mit hus. Jeg vendte om og ilede tilbage, så hurtigt jeg kunne, pløjende mig gennem sandet. Jeg havde allerede en tåget forestilling om, hvad der måtte være sket.

Omkring en halv kilometer fra huset er der en lille sandhøj, hvorfra man kan overskue hele det omkringliggende landskab. Da jeg nåede op på toppen af den, standsede jeg et øjeblik. Der var den lille grå stenbygning – og der var båden. Alt så ud på samme måde, som jeg havde forladt det. Men mens jeg stod og stirrede, blev det skingre skrig gentaget, endnu højere end før, og i næste øjeblik viste der sig en skikkelse i min dør – skikkelsen af den russiske sømand. Over hans skulder lå der noget hvidt som var den unge pige, og selv i hans hastværk så det ud til, at han bar hende blidt og med en slags øm respektfuldhed. Jeg kunne høre hendes vilde skrig og se hendes

desperate kamp for at komme væk fra ham. Bag parret kom min gamle husholderske, stædig som en gammel hund, der ikke længere kan bide, men stadig snerrer med sine tandløse gummer ad indtrængeren. Hun vaklede afsted lige i hælene på røveren, svingende med de lange tynde arme og uden tvivl sendende salve på salve af skotske eder og forbandelser efter ham. Jeg så straks, at han havde kurs mod båden. Et pludseligt håb steg op i mig, at jeg ville kunne nå tilbage tidsnok til at standse ham. Jeg løb, så hurtigt jeg kunne, ned mod stranden, og samtidig med at jeg løb, satte jeg en patron i min revolver. Jeg var fast besluttet på, at det skulle være sidste gang, han invaderede mit hjem.

Jeg kom for sent. Da jeg nåede vandkanten, var han hundrede meter ude, og han fik båden til at danse ved hvert eneste åreslag med sine stærke arme. Jeg udstødte et vildt skrig af magtesløs vrede, og fo'r frem og tilbage på bredden som en vanvittig. Han vendte sig om og fik øje på mig. Idet han rejste sig op i båden, bukkede han graciøst og vinkede til mig. Det var ikke nogen triumferende eller hånlig gestus. Selv om jeg var rasende og nedslået, kunne jeg kun opfatte det som en alvorlig og høflig afsked. Så satte han sig til årerne igen, og det lille fartøj skød afsted ud på bugten. Solen var gået ned nu; der var kun en enkelt matrød stråle tilbage, som strakte sig ud over vandet lige indtil den ramte den violette tåge i horisonten. Gradvist blev jollen mindre og mindre, mens den fortsatte ud over det dystre vand, og nattens skygger samlede sig om den, indtil den kun sås som en sløret masse på det ensomme hav. Så døde selv dette syn bort, og mørket sænkede sig over det – et mørke, som aldrig mere skulle hæves for de to derude.

Og hvorfor var det, at jeg fo'r frem og tilbage på denne ensomme strand, ophedet og rasende som en ulv, hvis hvalp er blevet taget fra den? Kunne det tænkes, at jeg elskede denne russiske pige? Nej – tusind gange nej. Jeg er ikke en af dem, som for en hvid kvindehud eller et par store blå øjne skulle opgive hele mit liv og forandre mine tankers retning, ja hele min eksistens. Mit hjerte var uberørt. Men min stolthed – å ja, dén var blevet grusomt såret! At tænke sig, at jeg ikke skulle have været i stand til at beskytte en hjælpeløs, som forlangte min hjælp og som stolede på mig! Det var dét, som gjorde mit hjerte sygt og fik mit blod til at koge.

Den nat rejste der sig en kraftig storm over havet, og de store bølger rasede mod kysten, som om de ville rive den op og tage den med sig ud i havet. Denne tummel og vrede passede udmærket til min ophidsede ånd. Hele natten vandrede jeg frem og tilbage, våd af regnen og skummet fra bølgerne, mens jeg så på de hvide skumtoppe og lyttede til stormens brag. Jeg var optændt af vrede mod russeren. Jeg forenede min svage røst med stormens skrig. "Hvis han blot ville komme tilbage!" råbte jeg med knyttede næver, "hvis han blot kom tilbage!"

Han *kom* tilbage. Da morgenens grå lys bredte sig i øst og oplyste den store ørken af gullige, væltende bølger, med de brune skyer, som fo'r i vild fart over himlen, da så jeg ham igen. Nogle få hundrede meter oppe langs kysten lå der en lang, sort genstand, som var blevet kastet op på land af de rasende bølger. Det var min båd, ødelagt og sønderslået. Lidt borte rullede noget formløst, vagt, ukendeligt frem og tilbage i det lave vand, helt indviklet i tang og grus. Jeg så med det samme, at det var russeren, med ansigtet vendt nedad og død. Jeg fo'r ud i vandet

og trak ham op på stranden. Det var først, da jeg fik ham vendt om, at jeg så, at hun lå under ham, med hans døde arme om sig og hans store legeme endnu beskyttende hende mod stormens rasen. Det så ud som om Nordsøen havde banket livet ud af ham, men trods dens styrke havde den ikke været i stand til at adskille denne stædige, ensidige mand fra den kvinde, han elskede. Der var visse tegn, som fik mig til at tro, at denne kvinde til sidst havde lært værdien at kende af et trofast hjerte og en stærk arm, som var villig til at kæmpe for hende og tage sig så ømt af hende. For hvorfor skulle ellers hendes lille hoved hvile så kærligt mod hans brede bryst, mens hendes gule hår snoede sig sammen med hans lange skæg? Og hvorfor skulle der ligge dette lyse smil af uendelig lykke og triumf på hans læber, som selv døden ikke havde formået at udslukke af hans mørke ansigt? Jeg tror, at døden havde vist sig lysere for ham end hans liv nogensinde havde været.

Madge og jeg begravede dem ved kanten af den øde Nordsø. De ligger sammen i én grav under det gule sand. Der kan ske alverdens sære ting i verden over dem. Kejserriger kan komme og gå, dynastier kan uddø, store krige udkæmpes, men de to vil omfavne hinanden i evighed i deres ensomme grav ved randen af det vældige hav. Jeg har sommetider fået den tanke, at deres ånder flyver som skygger af havmåger over bugtens oprørte vand. Der er intet kors eller noget andet mærke over deres grav, men gamle Madge lægger undertiden en buket vilde blomster på den, og når jeg passerer den på min daglige spadseretur og ser de friske blomster spredt ud over sandet, tænker jeg gerne på det mærkelige par, som kom langvejs fra og for en kort tid afbrød mit kedsommelige livs triste gænge.

Note 2: **Jeg er finne af fødsel:** Ourganeff har tidligere i novellen præsenteret sig som russer. Finland var mellem 1809 og 1918 et russisk storfyrstendømme med zaren som storfyrste. Red.anm.

Guldgraverpræsten

I nybygger-bygden Jackman's Gulch gik han under navnet "Hans Velærværdighed Elias B. Hopkins", men man vidste, at titlen var en æresbevisning, som skyldtes hans mange udmærkede egenskaber, og at han ikke havde noget lovmæssigt krav på den. "Præsten" kaldte man ham også, en tilstrækkelig tydelig betegnelse i et land, hvor hjorden var spredt og hyrderne få. Retfærdigvis skal det siges, at han aldrig selv foregav at have taget nogen eksamen eller på anden måde at have erhvervet sig ret til at optræde som sjælesørger. "Vi arbejder alle på Herrens arbejdsmark," bemærkede han en dag, "og det har intet som helst at betyde, enten vi er lejet til at udrette arbejdet, eller vi uden videre begynder for egen regning." Sådanne talemåder gjorde et vist indtryk på de rå guldgraveres sind.

Sikkert er det, at få måneder efter at "præsten" var ankommet, indskrænkedes brugen af stærke drikke, og eder benyttedes mindre hyppigt end før, to ting, som ellers havde været kendetegnende for det lille samfund. Under hans indflydelse begyndte man at forstå blandt beboerne, at omfanget af deres sproglige ressourcer var mindre begrænset, end de selv havde troet, og at det var muligt at udtrykke deres indtryk og meninger ganske præcist uden at tage tilflugt til et farverigt spektrum af profaniteter.

I begyndelsen af året -53 trængte vi sandelig også til en reformator i Jackman's Gulch. Det var gode tider i hele kolonien, men intetsteds bedre end der. Vor verdslige rigdom havde imidlertid en dårlig indvirkning på vor moral.

Guldgraverlejren var ikke synderlig stor, og lå hundrede og tyve engelske mil syd for Ballarat, på et sted, hvor en bjergstrøm snor sig ned gennem en vild bjergkløft inden den forener sig med Arrowsmith-floden. Historien beretter intet om, hvem denne Jackman har været, som har givet stedet navn, men på det tidspunkt, hvor denne historie foregår, bestod den vel af omkring hundrede voksne mænd. Mange af dem havde søgt sig et fristed i Jackman's Gulch efter at havde gjort sig umulige i andre, mere civiliserede lejre. Det var et råt, mordlystent folkefærd, som beboede Jackman's Gulch, isprængt med nogle, omend yderst få ordentlige elementer.

Forbindelsen mellem Jackman's Gulch og omverdenen var besværlig og usikker. En del af bushen mellem den og Ballarat hjemsøgtes af den berygtede lovløse Conky Jim, som sammen med en lille bande af mænd, der var lige så desperate som han selv, satte skræk i de rejsende på egnen. Dette var grunden til, at man i Jackman's Gulch havde fået for vane at samle guldstøvet og guldklumperne, som man bragte ud af minerne, i en særlig forretning, idet hver mands udbytte blev anbragt i en pose, som var mærket med vedkommendes navn. En mand ved navn Woburn blev betroet at våge over denne primitive bank. Når værdien blev betydelig, lejede man en vogn, og hele skatten førtes, bevogtet af politiet og et vist antal af guldgraverne, som skiftedes til opgaven, til Ballarat, hvorfra det på almindelige guldvogne befordredes videre til Melbourne. Således måtte man ofte beholde det ædle metal i flere måneder, førend det blev afsendt; men Conky Jim blev holdt i skak ved, at det ledsagende selskab var for talrigt til at han og hans bande turde angribe. Det lod til, at han på den tid, hvor min fortælling

foregår, havde opgivet jagten efter det rige bytte, så at selv mindre selskaber kunne rejse i fred.

Om dagen var der forholdsvis roligt i Jackman's Gulch, da størstedelen af beboerne var ude i minegangene med brækjern og hakke eller vaskede mudder og sand i deres guldvugger ved bredden af den lille strøm. Ved solnedgang forlod guldgraverne imidlertid deres lodder og kom tilsmudsede og forpjuskede drivende ind i lejren, rede til alverdens gale streger. Deres første besøg gjaldt Woburns guldoplag, hvor de afleverede dagens udbytte; mængden blev noteret i hans bog, og hver guldgraver fik derpå udleveret så meget, at han kunne dække sine udgifter for den aften. Fra dette tidspunkt slog man sig løs, og enhver forsøgte at blive af med mønten så stærkt, det overhovedet kunne lade sig gøre. Centrum for deres bestræbelser var den primitive bar, som bestod af nogle planker, lagt over et par store tønder, som gik under det ærværdige navn "Britannia Salonen". Her udskænkede den kraftige værtshusholder Nat Adams dårlig whisky til urimeligt høje priser, mens hans broder Ben fungerede som croupier i en primitiv bræddehytte ude bagved, der fungerede som et lille spillehelvede, og var fyldt til randen hver aften. Der havde været en tredje broder, men en ulykkelig misforståelse i forhold til en kunde havde forkortet hans liv. "Han var for blød af sig til at leve længe," bemærkede broderen Nathaniel i et følsomt øjeblik ved hans begravelse; "jeg har ofte sagt til ham: 'Når du skændes med en fremmed om et eller andet, bør du først holde revolveren parat, så skændes og så skyde, hvis du ser, at den anden belaver sig på at trykke løs.' Bill var for høflig. Han skændtes altid først og kom for sent frem med revolveren."

Afdøde Bills elskværdige svaghed bevirkede, at firmaet Adams manglede arbejdskraft, så at forretningen næppe lod sig bestride uden man tog en ny partner ind, hvilket dog ville have bevirket et betydeligt fald i overskuddet.

Nat Adams havde, førend guldet blev opdaget, ejet en afsides liggende kippe og kunne derfor med rette anses for at være den ældste beboer af Jackman's Gulch. Disse værtshusholdere var et særegent folkefærd, og selv om det vil betyde et afbræk i min fortælling, kan det nok være af en vis interesse at forklare, hvorledes det lykkedes sådan en kippevært at skrabe betydelige pengesummer sammen i et land, hvor rejsende var en sjælden vare. Kvægdriverne, fårepasserne og alle de andre medhjælpere på farmene – "buskmændene", som de kaldtes med en fælles betegnelse – underskrev almindeligvis kontrakter, hvorefter de gik ind på at tjene deres herre i et, to eller tre år for en vis sum om året og bestemte daglige rationer. Spiritus var aldrig indbefattet i disse kontrakter, og mændene var således tvunget til afholdenhed i hele kontraktens løbetid. Ved slutningen af tjenestetiden blev pengene udbetalt i en rund sum. Når denne dag oprandt, så kom Jimmy, som vi kan kalde tjenestekarlen, en skønne dag slentrende ind på sin herres kontor med sin palmehat i hånden.

"Godmorgen, herre!" sagde så Jimmy. "Nu er jeg færdig for denne gang. Jeg tror, jeg vil hæve min løn og ride ned til byen."

"Du kommer vel tilbage, Jimmy?" spørger hans herre.

"Ja, naturligvis gør jeg det. Måske jeg bliver borte en tre ugers tid eller en måned. Jeg har brug for nogle klæder, herre, og de satans støvler er ved at gå fra hinanden."

"Hvor meget, Jimmy?" spørger herren og griber pennen.

"Tres pund lige ud," svarer Jimmy eftertænksomt, "og så husker De, herre, sidste marts, da den brogede tyr brød ud af indhegningen. Den gang lovede De mig to pund. Og et pund, da Millers får trængte ind imellem vore." Og således bliver han ved, for buskmændene kan sjældent skrive, men de har en fortrinlig hukommelse.

Hans herre skriver anvisningen og rækker den over bordet. "Gå nu ikke på svir, Jimmy," siger han.

"På ingen måde, herre," og Jimmy putter bankanvisningen i sin læderpung; mindre end en time senere sidder han på sin langbenede pasgænger og er begyndt på den hundrede mile lange tur ind til byen.

På vejen må Jimmy passere forbi seks eller otte af de føromtalte smugkroer, og erfaringen har lært ham, at såfremt han blot én gang bryder sin totalafholdenhed, vil den uvante nydelse af spiritus udøve en overvældende virkning på hans hjerne. Jimmy ryster på hovedet, idet han beslutter, at ingen jordisk magt skal formå ham til at nyde berusende drikke, før hans ærinder er udført. Hans eneste chance er helt at undgå fristelsen, og da han ved, at det første af den slags huse ligger en halv mils vej forude, drejer han ind på en sidevej gennem bushen, som vil føre ham uden om det farlige sted og tilbage på landevejen på den anden side.

Jimmy rider beslutsomt henad den snævre sti, idet han lykønsker sig selv til at have undgået faren. Pludselig opdager han en solbrændt, sortskægget mand, som med ligegyldig mine læner sig til et træ ved siden af sporet. Det er ingen anden end kroværten, som har bemærket Jimmys snedige manøvre, og har skudt genvej gennem skoven for at fange ham.

"God morgen, Jimmy!" råber han, førend rytteren når ham.

"Godmorgen, mester, god morgen!"

"Hvor skal du så hen i dag?"

"Til byen!" svarer Jimmy afvisende.

"Ja så-å, det skal du? Du skal nok komme til at more dig godt derinde. Men kom nu med over og lad os få en tår hos mig – på en lykkelig fremtid."

"Nej," svarer Jimmy, "jeg vil ikke have noget at drikke."

"Å, bare et lille bæger?"

"Jeg siger dig, at jeg ikke vil have noget," svarer han vredt.

"Nå, nå, du behøver ikke at være så pokkers kort for hovedet. Det vedkommer ikke mig, enten du drikker eller ikke. God morgen."

"God morgen," svarer Jimmy, og har redet en tyve-tredive skridt, da han hører den anden kalde på sig.

"Hør, Jimmy," siger kroværten og løber hen til rytteren. "Hvis du vil gøre mig en tjeneste, når du kommer til byen, vil jeg være dig taknemmelig."

"Hvad er det?"

"Det er et brev, Jim, som jeg ønsker besørget. Det er et meget vigtigt brev, så jeg ville ikke lade den første den bedste om at besørge det, men jeg stoler på dig, og vil du tage dig af det, vil det lette en sten fra mit hjerte."

"Kom med det," svarer Jimmy lakonisk.

"Jeg har det ikke hos mig. Det er i min kabys. Kom med derhen; det er lige i nærheden."

Jimmy går tøvende ind på det. Da de når den faldefærdige hytte, indbyder kromanden ham hjerteligt til at sidde af og kigge indenfor.

"Giv mig brevet," svarer Jimmy.

"Det er rigtignok ikke helt skrevet færdigt endnu, men sid ned et øjeblik, og det skal være i orden." Og således bliver Jimmy lokket ind i kippen.

Endelig er brevet færdigt og bliver afleveret.

"Nå, Jimmy," siger kroholderen, "et glas på min regning, inden du tager af sted."

"Ikke en dråbe," svarer Jimmy.

"Ah, jeg forstår," udbryder den anden i en fornærmet tone. "Du er alt for forbandet stolt til at drikke et bæger sammen med sådan en fattig djævel som mig! Giv mig mit brev tilbage! Jeg vil være evig fordømt, om jeg vil bede en sådan mand, der er for stolt til at nyde en genstand sammen med mig, om noget."

"Nå, nå, mester, bliv nu ikke grov," siger Jim. "Giv os så blot en omgang, før jeg tager afsted."

Kroholderen skænker et ordentligt bæger rå rom op og rækker "buskmanden" dette. I samme øjeblik, han fornemmer den kendte duft, vender hans længsel efter det tilbage, og han skyller det ned i ét drag. Øjnene lyser, og han bliver rød i kinderne. Kroholderen iagttager ham med spændt opmærksomhed. "Nu kan du gå, Jim," siger han så.

"Tag den med ro, mester, bare rolig!" svarer den anden. "Jeg er lige så meget karl for min hat, som du er. Kan du give en genstand, kan jeg vel også give én."

Bægeret fyldes atter til randen og Jimmys øjne skinner mere og mere.

"Nå, Jimmy, nu en skål for husets lykke!" siger kroholderen, "og så må du se at liste af."

For tredje gang tømmer Jimmy bægeret, og alle hans skrupler og gode forsætter er som blæst bort.

"Hør en gang," siger han, nu noget tyk i mælet, idet han tager sin bankanvisning op af læderpungen. "Tag du den, mester, spørg hvem som helst, som kommer denne vej, om, hvad de ønsker, og sig dem, at det er mig, som trakterer! Lad mig vide, når det er forbi med mønten!"

Således opgiver Jimmy tanken om at nå byen, driver omkring ved kroen i de næste tre uger eller måske en måned, hele tiden overmåde fuld, og sørger for, at enhver vejfarende bliver lige så salig som han selv. En skønne morgen kommer kromanden: "Mønten er sluppet op, Jimmy," siger han; "det er på tide, at du får lavet nogle flere."

Jimmy står i længere tid på hovedet i vandfadet for at blive ædru, gør sig i stand og rider gennem vildskoven tilbage til sit arbejde, tilbage til et nyt års afholdenhed, som atter ender med en måneds vild beruselse.

Alt dette har, skønt ganske typisk for beboerne i bushen, ingen direkte forbindelse til Jackman's Gulch, og vi må nu – med en undskyldning for vort sidespring – vende tilbage til hin arkadiske nybyggerkoloni. Befolkningens tal øgedes yderst langsomt – og de herrer, som tid efter anden indfandt sig, var, om muligt, endnu mere rå og skrækindjagende end de oprindelige beboere. En skøn dag kom der f.eks. et par stratenrøvere ved navn Philips og Maule, som red ind i guldgraverlejren og begyndte at arbejde på en lod på den anden side af den lille strøm. De overgik alle andre i den færdighed, med hvilken de udslyngede de skrækkeligste gudsbespottelser, og i deres ryggesløse foragt for alle selskabelige love. De påstod,

at de var kommet fra Bendigo, og der var dem iblandt os, som beklagede, at den berygtede røver og morder Conky Jim ikke havde kunnet tage sig lidt af de to uopdragne herrer. Efter deres ankomst blev de natlige drikkegilder i *Britannia Bar* og udskejelserne i spillehelvedet værre end tidligere. Voldsomme slagsmål, som hyppigst endte med blodsudgydelse, hørte til dagens – eller rettere til nattens orden. De mere fredsommelige krogæster begyndte så småt at tale alvorligt om at lynche de to nyankomne banditter, som var de værste urostiftere.

Således stod sagerne, da Elias B. Hopkins, vor evangelist, kom humpende ind i lejren, medtaget af rejsen og ømbenet, med spaden på ryggen og med Bibelen i lommen på molskinsjakken.

Hans nærværelse blev i begyndelsen næppe bemærket, så ubetydelig var manden. Hans væsen var roligt og tilbageholdent, ansigtet blegt og skikkelsen svagelig at se til. Ved nærmere bekendtskab lagde man mærke til, at der var et vist bestemt udtryk omkring munden og en forstand i de vidt åbne, blå øjne, som viste, at han var en mand med en fast karakter. Han byggede sig en lille hytte og begyndte at arbejde i nærheden af de to fremmede, som var ankommet i forvejen. Ved at vælge dette sted at arbejde på viste han straks, at han var uindviet i guldgraverkunstens hemmeligheder. Han havde valgt et stykke land, som ingen anden gad eje. Det var et sørgeligt syn, når vi hver morgen, når vi gik på arbejde, kunne se Elias B. Hopkins i fuld gang med at grave og rode i jorden med den største iver; vi vidste jo udmærket, at hans slid kun havde den mindst mulige chance for at bære nogen som helst frugt. Mens vi gik forbi, holdt han et øjeblik op, tørrede sit blege ansigt med

sit lommetørklæde og tilråbte os et hjerteligt Godmorgen, før han igen tog fat, dobbelt så energisk som før. Vi fik efterhånden for vane at rette en halvt medlidende, halvt foragtelig forespørgsel til ham om, hvorledes det gik. "Endnu har jeg ikke truffet på åren, gutter," plejede han at svare muntert, mens hans støttede sig på spaden, "men hovedåren ligger lige her nedenunder, og jeg tænker nok, jeg når til den endnu i dag." Dag efter dag gav han med samme tryghed og munterhed det samme svar.

Det varede ikke længe, før han begyndte at vise os, hvad han indeholdt. En aften gik det ualmindelig livligt til i drikkehulen. En af os havde ramt en åre den dag, og den heldige gav omgange med rund hånd, så tre fjerdedele af befolkningen i guldgraverlejren befandt sig i en tilstand af voldsom beruselse. En sværm af drukne banditter stod eller lå omkring disken, bandende, råbende og dansende; af og til skød de deres pistoler af i luften af lutter kådhed. Fra spillehelvedet bagved hørtes en lignende støj. Maule, Philips og deres slæng havde kommandoen, og al orden og anstændighed var som fejet bort.

Pludselig lød midt igennem tumulten og de berusedes eder og skrig en rolig, ensformig stemme, der trængte igennem alle andre lyde og i pauserne klang stærkere. Først lyttede en, så en anden, indtil tummelen pludselig ophørte, og alles øjne vendtes i den retning, hvorfra den rolige ordstrøm flød. Det var den nyankomne, Elias B. Hopkins, som stående på en tønde, med et godmodigt smil i sit bestemte ansigt og med en opslået bibel i hånden læste skriftsteder højt, valgte på lykke og fromme – et udtog af Johannes' Åbenbaring, om jeg husker ret. Ordene var ganske irrelevante og indeholdt ikke den ringeste hentydning

til scenen foran ham, men han kørte ufortrødent på, idet han med bevægelser af den venstre hånd ledsagede sine ords stigen og synken.

Ved dette syn istemtes et almindeligt latterbrøl, og en ironisk bifaldsstorm brød løs; banditterne samledes om tønden i den tro, at det hele var en kostelig spas, og at de lige straks kunne vente en parodi på kapitlet, som blev oplæst. Da den læsende imidlertid efter at være færdig med det ene kapitel ufortøvet tog fat på et nyt og så fremdeles, kom de berusede til den slutning, at spøgen var noget for langtrukken. Begyndelsen på endnu et nyt kapitel bekræftede denne opfattelse, og et kor af råb og skrig samt forslag om at kneble oplæseren eller smide ham ned af tønden hørtes. Til trods for de vilde brøl og trusler pløjede Elias B. Hopkins videre gennem Åbenbaringen med samme højtidelige andagt. Tilsyneladende anså han babelstummelen omkring sig for det mest smigrende bifald. Et øjeblik efter ramte en støvle tilfældigvis tønden, mens en anden susede forbi vor pastors hoved; men nu lagde de mere besindige sig imellem, mærkeligt nok støttede af Maule og Phillips, som varmt tog sig af den lille bibellæsers sag. "Den lille skid er sgu modig," forklarede Phillips, idet han anbragte sin imponerende, rødskjortede skikkelse mellem hoben og genstanden for dens vrede. "Hans veje er ikke vore veje, og vi har alle sammen lov til at sige vore meninger og slynge dem ud fra tønder og andre steder, som vi finder for godt. Hvad jeg siger, og hvad Bill her siger, er, at når det kommer dertil, at man udslynger støvler i stedet for ord, så går det for vidt, og hvis nogen krummer et hår på denne mands hoved, vil vi krumme håret på adskillige andres hoveder." Denne bestræbelse for at bringe "præsten" ud

af kniben kronedes med held, idet den kvalte de værste tegn på misbilligelse. Det larmende selskab forsøgte nu blot at overdøve oplæseren og at ignorere den tordenbyge af skriftsteder, som strømmede ned over dem. Det var imidlertid håbløst. De mest berusede dyssedes i søvn ved den ensformige oplæsning, og de andre listede til sidst, med mangt et gnavent blik på den utrættelige prædikant, slukørede hjem til deres hytter, mens Hopkins stadig holdt sig på sin tønde. Da han nu fandt sig alene sammen med de mere rolige blandt tilskuerne, stod den lille mand op, lukkede sin bog efter omhyggeligt at have afmærket det sted, hvor han havde ophørt sin læsning, og kom ned af sin pind. "I morgen aften, drenge," bemærkede han med sin rolige stemme, "vil oplæsningen begynde med niende vers, femtende kapitel i Åbenbaringen," efter hvilken oplysning han uden at agte på vore lykønskninger spadserede bort som en mand, der har udført en uafviselig pligt.

Det viste sig, at hans afskedsord ikke var nogen tom trussel. Hoben var næppe samlet næste aften, førend han atter viste sig på tønden og tog fat på ny med den samme ensformige ordstrøm; skønt han af og til faldt over de svære ord og vendte op og ned på sætningerne, arbejdede han sig stadig videre gennem det ene kapitel efter det andet. Latter, trusler, spøg, alt – når man da undtager direkte vold – blev bragt i felten imod ham, men intet af det havde nogen virkning på ham. Man fandt hurtigt ud af, at der var en vis metode i hans galskab. Når der et øjeblik blev stille, eller når samtalen var af en uskyldig natur, ophørte læsningen. Et eneste gudsbespottende ord var imidlertid tilstrækkeligt til atter at sætte maskinen i gang, og så vedblev den i mindst et kvarters tid. Læsningen fortsattes

hyppigt den anden aften, for de genstridiges tone var endnu meget fri. Men der var dog allerede en lille forbedring at spore.

I over en måned vedblev Elias B. Hopkins at føre sin krig igennem. Der sad han aften efter aften, med den opslåede bog på knæet, og ved den ringeste uanstændighed eller uorden kilede han løs på skriftstederne ligesom en spilledåse, når man rører ved fjederen. Den monotone, drævende oplæsning blev efterhånden udholdelig, men den kunne kun helt undgås ved, at man holdt sig indenfor de grænser, som præsten afstak. Til den, som led af en uhelbredelig lyst til at bande, så de andre med alt andet end venlige øjne, siden straffen for hans forseelser ramte alle. Efter fjorten dages forløb tav Hopkins den halve aften, og ved månedens slutning var hans stilling en ren sinecurepost.

En moralsk omvæltning er aldrig blevet fuldbragt på kortere tid eller på en så fuldkommen måde. Vor præst gennemførte sine principper også i privatlivet. Hørte han et mindre vel overvejet ord fra en eller anden arbejder i gruberne fo'r han straks med Bibelen i hånd løs på vedkommende, slog sig ned på det røde ler foran bespotterens lod og drævede f.eks. stamtavlerne foran i det nye testamente af sig på den mest alvorsfulde og eftertrykkelig måde, som om netop det var særligt passende til lejligheden. Lidt efter lidt blev det en sjælden ting at høre en ed iblandt os; drukkenskaben var også for nedadgående. Rejsende, som tilfældigt passerede igennem Jackman's Gulch, undrede sig over denne "nådens tilstand", og rygterne om det nåede helt til Ballarat, hvor de gav anledning til mange betragtninger over den forunderlige verden, man lever i.

Visse ting ved vor evangelist gjorde ham særligt egnet til det arbejde, han havde taget på sig. En mand, som var ganske uden lyder, ville ikke have stået på den rette grund, hvorpå hans bygning skulle opføres, og havde ikke besiddet midler til at vinde og bevare menighedens sympati. Da vi lærte Elias B. Hopkins bedre at kende, opdagede vi, at der til trods for hans fromhed var blevet et stykke af den gamle Adam tilbage i ham, og at han sikkert tidligere havde tumlet sig en del. Han var ikke totalafholdsmand. Tværtimod udsøgte han kræsent sine drikkevarer og tømte glassene med en vis kyndighed. Han var næsten uovervindelig i kortspil; i timevis spillede han sammen med de to eksbanditter, Maule og Phillips, i den skønneste harmoni, undtagen når en af dem bandede over, at han sad i uheld. Ved den første ed sås præsten sætte et pinligt berørt smil op og tilkaste forbryderen et bebrejdende blik, ved den næste greb han Biblen, og spillet var forbi for den aften. Han viste sig også som en fortrinlig revolverskytte; for da vi en gang holdt øvelser med en tom flaske uden for Adams' bar, snappede han en vens pistol og traf flasken lige i centrum på fireogtyve skridts afstand. Det lod virkelig til, at der ikke var meget, han ikke var i stand til, bortset fra at han ikke duede til at grave guld. I denne kunst var han den elendigste fusker i verden. Det var en ynk at se den lille kanvaspose med hans navn på, slunken og tom liggende på hylden i Woburns butik, mens alle de andre sække dagligt antog rundere former; det var snart på tide, at guldtoget til Ballarat skulle afgå. Vi regnede ud, at den guldmængde, som nu skulle afsendes, repræsenterede en større pengeværdi end nogen tidligere sending fra Jackman's Gulch.

Endskønt Elias B. Hopkins lod til at være stilfærdigt tilfreds med den vidunderlige forandring, han havde forårsaget i lejren, var hans glæde dog endnu ikke fuldkommen. Han higede endnu imod et bestemt mål. En aften betroede han os, hvad det var.

"Vi ville have det velsignet her i lejren, drenge," sagde han, "såfremt vi blot havde gudstjeneste eller sådant noget her på Herrens dag. Det er at friste Forsynet at fortsætte på denne måde uden at tage anden notits af den, end at man drikker mere whisky og spiller mere kort end om hverdagen."

"Vi har ingen præst," indvendte en af flokken.

"Din tosse!" brummede en anden, "har vi ikke fået en mand, som er mere værd end tre præster, og kan udslynge tekster, ligesom en anden én slynger dynd ud af guldvuggen? Hvad mere vil I ha'?"

"Vi har ingen kirke," indvendte den oppositionelle.

"Hold møde under åben himmel!" foreslog en.

"Eller i Woburns butik," sagde en anden.

"Eller i Adams' salon."

Det sidste forslag blev modtaget med et bifald, som til fulde viste, at man fandt det den mest passende løsning.

Adams' salon var en solid træbygning på bagsiden af kroen; den blev dels benyttet til opbevaring af drikkevarer, dels til spillebule. Den var bygget af råt tilhuggede bjælker; ejeren havde ganske berettiget haft den opfattelse, at i disse tidlige, oprørske dage i Jackman's Gulch måtte rom- og brændevinstønderne helst forvares under lås og lukke. I hver ende af salonen var der en stærk dør, og pladsen indenfor var rigelig; når bordet og tømmeret blev fjernet, kunne hele befolkningen

forsamles derinde. Spiritustønderne dyngedes sammen i den ene ende af salen, hvor de udgjorde en nydelig efterligning af en høj prædikestol.

I begyndelsen viste befolkningen kun ringe interesse for forberedelserne; men da det blev almenkendt, at Elias B. Hopkins efter endt oplæsning ville holde en tale til tilhørerne, blev nysgerrigheden vakt. En virkelig prædiken var noget nyt for alle, og at det var deres egen præst, som ville tale, gjorde det hele end mere tillokkende. Rygtet fortalte, at denne prædiken ville blive rigt spækket med lokale hentydninger og hip, og at forskellige personers umoralitet ville blive fremdraget. Folk begyndte at ængste sig for, at de ikke skulle kunne få en plads, og mange henvendte sig til brødrene Adams desangående. Først da det udtrykkeligt blev vist de bekymrede sjæle, at salonen kunne rumme hele befolkningen og endda nogle flere, slog lejren sig til ro – og ventede.

Det viste sig at være en god ting, at bygningen havde den størrelse, den havde, thi forsamlingen, som søndag morgen beærede Adams' salon med sit besøg, var den største, som endnu var optegnet i Jackman's Gulch's årbøger. Først troede man, at hele befolkningen var til stede, men ved nærmere eftersyn viste det sig ikke at være tilfældet. Phillips og Maule var taget på en lille eftersøgning efter lovende steder for nye guldgravningsprojekter, og var endnu ikke vendt tilbage. Woburn, guldopsynsmanden, turde ikke forlade sin post; da han havde en større mængde af det ædle metal i sin varetægt, var han betynget af ansvarsfølelsen. På disse tre undtagelser nær slentrede hele Jackman's Gulch, iført rene, røde skjorter og forsynet med sådanne andre finesser ved toilettet, som den

højtidelige lejlighed krævede, i vaklende gåsegang hen ad den lerede sti, som førte til salonen.

Bygningens indre var blevet forsynet med rå bænke; præsten stod med sit sædvanlige rolige, godmodige smil ved indgangen og bød kirkegængerne velkommen. "God morgen, drenge!" råbte han muntert, efterhånden som de forskellige grupper nåede indgangen. "Gå ind! Gå ind! I vil finde, at dette er det bedste morgenarbejde, I nogensinde har udført. Læg jeres pistoler i tønden her udenfor døren, efterhånden som I går ind! I kan let finde dem igen, når I kommer ud; det sømmer sig ikke at bære våben i fredens hus!" Hans anmodning blev godmodigt opfyldt, og da den sidste tilhører var gået ind, lå der en besynderlig blanding af knive og ildvåben i tønden. Da alle var forsamlet, blev dørene lukket, og gudstjenesten begyndte – den første og sidste, som nogensinde blev holdt i Jackman's Gulch.

Vejret var meget varmt og atmosfæren i rummet tung, men minearbejderne hørte efter med eksemplarisk tålmodighed. Det nye i situationen udøvede en ejendommelig tiltrækningskraft. For nogle var det hele ganske nyt og ukendt, mens andre på fantasiens vinger førtes tilbage til et andet land og andre tider. Enkelte af tilhørerne viste lyst til at give deres bifald til kende ved slutningen af visse bønner for at bevidne deres sympati med de udtalte meninger; men for resten kunne ingen menighed have opført sig mere eksemplarisk. En almindelig spændt mumlen hørtes imidlertid, da Elias B. Hopkins, skuende ned fra sin tønde-talerstol, begyndte sin tale.

I dagens anledning var han omhyggeligt påklædt. Han bar en fløjlstunika, et skærf af ægte kinesisk silke, molskinsbenklæder og i venstre hånd en palmehat. Han begyndte sin tale med sagte

stemme, og man bemærkede, at han hyppigt spejdede ud gennem et glamhul, som tjente til vindue, og som var anbragt oven over tilhørernes hoveder.

"Jeg har bragt jer på ret køl," sagde han blandt andet; "blot I nu selv vil holde jer i skindet!" Her kiggede han i nogle sekunder opmærksomt ud af glamhullet. "I har lært ædruelighed og flid, og ved disse ting kan I altid erstatte ethvert tab, som I måtte lide. Jeg er overbevist om, at ikke en af jer vil glemme mit besøg her i lejren." Han tav et øjeblik, og tre revolverskud knaldede af ude i den stille sommerluft. "Bliv siddende, I sataner!" brølede vor prædikant, da hele menigheden kom i bevægelse. "Hvis nogen rører sig, er han dødsens! Døren derhenne er lukket udvendig fra, så I kan alligevel ikke komme ud. Sæt jer, I skabagtige fårehoveder! Ned med jer, I hunde, eller jeg trykker løs!"

Forbavselse og frygt bragte os til atter at tage plads, og vi sad og stirrede dumt på vor præst og på hinanden. Elias B. Hopkins, hvis ansigt og skikkelse tilsyneladende havde undergået en voldsom forandring, betragtede os med et fast blik fra sin kommandant-plads; over hans bestemte åsyn gled et foragteligt smil.

"Jeg har jeres liv i mine hænder," sagde han, og vi lagde mærke til, mens han talte, at han holdt en svær revolver i højre hånd, og at skæftet af en anden tittede frem af hans skærf. "Jeg er bevæbnet, og det er I ikke. Hvis en af jer rører sig eller siger noget, er han en død mand. Forholder I jer rolige, skal jeg ingen skade gøre jer. I må vente her en time. Nå, I *tosser*!" (dette med et udtryk af foragt, der klang i vore øren længe efter), ved I så, hvem det er, som i månedsvis har givet den for jer som præst og

helgen? Conky Jim, røveren, I aber! Og Phillips og Maule er mine to bedste mænd! De er nu forsvundet i bjergene med jeres guld – Ha! vil du ...?" Dette sidste var til et mere aktivt medlem af selskabet, som havde gjort en uvilkårlig bevægelse, men øjeblikkelig faldt til ro igen foran røverhøvdingens frygtelige blik og blinkende revolver. "Om en times tid er de udenfor jeres rækkevidde, og jeg råder jer til ikke at forfølge os, da I så let kunne miste mere end pengene! Min hest står bundet her udenfor døren. Når tiden er udløbet, passerer jeg her igennem døren bag ved mig, aflåser den udvendig, og forsvinder. Så må I jo se at bryde ud så godt I kan. Mere har jeg ikke at sige jer, undtagen at I er den mest udsøgte samling æsler, som nogensinde hver for sig har trådt et par støvler!"

Vi havde tid nok til at fordøje denne frit udtalte, mindre smigrende mening om os i de påfølgende lange tres minutter; magtesløse sad vi ansigt til ansigt med den frygtede røver. Hvis vi på én gang fo'r ind på livet af ham, kunne vi muligvis overmande ham, efter at han havde dræbt en otte-ti stykker af os. Men hvorledes kunne vi foretage et sådant angreb uden at have rådslået med hinanden, og hvem ville forsøge et sådant vovestykke uden at kunne regne med de øvriges bistand? Der var ikke andet at gøre end at underkaste os. Det forekom os, at der var hengået i det mindste tre timer, da røveren tog sit lommeur frem, trådte ned fra tønden, gik baglæns, stadig med revolveren vendt imod os, hen til døren, hvorigennem han hurtigt forsvandt. Vi hørte den rustne slå blive skudt for og klapren af hestens hove, idet han galoperede bort.

I den senere tid havde man, som nævnt, meget sjældent hørt nogen bande i lejren. For denne sjældne afholdenhed tog vi den

påfølgende halve time rigelig revanche. En så symmetrisk og dybtfølt gudsbespottelse hørtes aldrig før eller siden. Da vi endelig fik sprængt døren, var røverne såvel som skatten for længst over alle bjerge, og vi har aldrig siden set nogen af dem. Stakkels Woburn lå med gennemskudt hoved på tærsklen til sit tomme lager. Skurkene, Phillips og Maule, var, så snart vi allesammen var gået i fælden, gået ned i lejren, havde myrdet Woburn, læsset byttet på en lille karre, og havde bragt sig i sikkerhed langt borte mellem bjergene, hvor deres snedige fører sluttede sig til dem.

Jackman's Gulch kom sig efter dette stød og er nu en blomstrende lille by. Sociale reformatorer er ikke efterspurgte der i byen, og moraliteten ikke særlig høj. For kort tid tilbage var man på nippet til at lynche en stakkels fremmed, som i sit hjertes uskyldighed bemærkede, at i en så stor by ville det være tilrådeligt at lade en eller anden slags gudstjeneste afholde om søndagen. Indbyggerne bevarer endnu deres første og eneste sjælehyrde i frisk, men ikke venlig erindring, og sådan vil det sikkert være i mange år frem i tiden.

Om "Mysterier og eventyr"

Forfatter: Arthur Conan Doyle (1859-1930).
Denne udgave baseret på:

Sasassa-dalens Mysterium:

Efter *Horsens Folkeblad* 14.–18. februar 1880. *The Mystery of Sasassa Valley* er den første fortælling, Doyle fik udgivet. Den blev bragt uden forfatterangivelse i *Chambers's Journal* og *The Leeds Mercury* 6. september 1879. Det var først med udgivelsen af samlingen *Dreamland and Ghostland* (George Redway, 1887), der blev sat forfatter på historien – så *Horsens Folkeblad* har (ubevidst) været godt med på noderne.

Amerikanerens fortælling.

Oversat af Kim N. Jensen med anvendelse af dele af en forkortet oversættelse i *Esbjerg Avis* 9.–11. juli 1894. *The American's Tale* blev første gang udgivet anonymt i *London Society*s julenummer i december 1880.

En nat blandt nihilister:

Baseret på Conan Doyle: *Sølvøksen*. E. Jespersens Forlag u.å. og *Sorø Amts-Tidende eller Slagelse Avis Søndagstillæg* 20.02.1898 – 06.03.1898. *A Night Among the Nihilists* blev første gang udgivet anonymt i *London Society* i april 1881.

Den lille firkantede kasse:

Baseret på en udgave i samlingen Conan Doyle: *Sølvøksen*. E. Jespersens Forlag u.å. *That Little Square*

Box blev første gang udgivet under signaturen "A.C.D." i *London Society* december 1881.

Røverne i Bluemansdyke:

Oversat af Kim N. Jensen med afsæt i en forkortet udgave i *Esbjerg Avis* 17.–25. september 1894. *The Gully of Bluemansdyke* blev først gang udgivet anonymt i *London Society* i december 1881.

Bones:

Oversat af Kim N. Jensen med afsæt i en stærkt forkortet udgave i *Nordjyllands Arbejderblad* 01.–11. juni 1895. *Bones: The April Fool of Harvey's Sluice* blev første gang udgivet under signaturen A. Conan Doyle, M.D. i *London Society* i april 1882.

Kærlighed og væddeløb:

Oversat af Kim N. Jensen med afsæt i en forkortet udgave i *Esbjerg Avis* 18.–26.07.1894. *Our Derby Sweepstakes* blev første gang udgive under signaturen A. Conan Doyle, M.D. i London Society i maj 1882.

Min ven morderen:

Efter *Morderens Oplevelser* i Conan Doyle: *Sølvøksen*. E. Jespersens Forlag u.å. *My Friend the Murderer* blev først gang udgivet i *London Society* i december 1882.

På jagt efter et spøgelse:

Oversat af Kim N. Jensen med afsæt i en forkortet udgave i Conan Doyle: *Sølvøksen*. E. Jespersens Forlag u.å. *Selecting a Ghost (The Ghosts of Goresthorpe Grange)* blev første gang udgivet i *London Society* i december 1883.

Sølvøksen:

Efter Conan Doyle: *Sølvøksen*. E. Jespersens Forlag u.å. *The Silver Hatchet* blev første gang udgivet i julenummeret af *London Society* i december 1883.

Manden fra Arkhangelsk:

Oversat af Kim N. Jensen med afsæt i en stærkt forkortet udgave i Esbjerg Avis 27. juli – 8. august 1894. *The Man from Archangel* blev første gang udgivet i *London Society* i januar 1885.

Guldgraverpræsten:

Efter A. Conan Doyle: *Guldgraverpræsten. En kolonihistorie.* Oversat af Aug. Collin. *Frederikshavns Avis*, 15.–21. september 1897. *The Parson of Jackman's Gulch* blev første gang udgivet i *London Society* i december 1885 med titlen *Elias B. Hopkins – The Parson of Jackman's Gulch*.

Udgaverne fra Esbjerg Avis er tilsyneladende hentet fra den norske avis Verdens Gang, som udgav en del af novellerne i Mysteries and Adventures i 1894. Oversætteren er ikke oplyst, men generelt er alle fortællingerne forkortede og med en del misforståelser fra oversætterens side. Esbjerg Avis' udgave forplantede sig senere enkeltvis til andre dagblade og endnu senere for nogles vedkommende til Jespersens Forlags udgaver, der dog til dels også bringer nyere og mere komplette oversættelser.

Oversættere: August Collin (1865-1939), Kim N. Jensen (f. 1955)
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter forsideillustration af Th. Iversen (1878-1941) til "Russerinden", E. Jespersens Forlag, København u.å. (1910?).

ISBN 978-87-7979-983-7

1. ebogsudgave.

Bibliotek
1800